

ΜΥΘΟΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Ἐφ'ὧντες ἀνταμώθηκαν τὸ ψῆμα κ' ἡ ἀλήθεια
Στῆς γῆς τῇ σφαίρᾳ ἐπλήθυναν τὰ τόσα παραμύθια.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΕΡΡΗ ΚΑΙ ΒΑΜΠΑ

Ὁδὸς Μητροπόλεως.

1869

ΤΩ ΕΥΓΕΝΕΙ ΚΥΡΙΩ

ΠΕΡΙΚΛΕΙ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ

Κύριε,

ΙΝΑ μὴ ἄρπαγμα τοῦ ἀρέμου καὶ τῆς καταιγίδος
γέρωνται ὁ φιλεργὸς κηπουρὸς ὑποστηρίξει τὰ ἀσθενῆ
δενδρία· ἐγὼ δὲ, ἀφιερῶ σοι τοὺς μύθους μου, θέτω
αὐτοὺς ὑπὸ τῇ σῇ προστασίᾳ, ὥστε, ἐὰν ἡ βίβλος
μου δὲν ἀξιωθῇ ἄλλης τιμῆς, τοῦλάχιστον νὰ λαμ-
πρυνθῇ διὰ τοῦ ὀνόματός σου.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΠΡΟΑΙΕΤΟΜΕΝΑ

ΠΑΣ τις όπωσοῦν λόγιος, Ἕλληνα ἢ ξένος, γινώσκει τοὺς ἑλλητιστὶ γεγραμμένους μύθους, τοὺς λεγομένους Αἰσωπεύς. Ὅτι ὁ Αἰσωπος ἦν μυθοποιὸς δὲν ἀμφιβάλλεται, ἀγνοεῖται ὅμως ἂν ἔγραφε τοὺς μύθους ἢ μόνον διηγεῖτο αὐτοὺς· ἀναμφίβολον ὅμως φαίνεται, ὅτι πολλοὺς ἐκ τῶν εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένων οὐτ' ἔγραψεν οὐτ' ἐγίνωσκεν ὁ Αἰσωπος.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχωσι τὰ προειρημένα, οἱ Αἰσώπειοι μῦθοι εἰσὶν ὁ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς, ὃν ἐμμήθησαν πάντες οἱ μεταγενέστεροι μυθοποιοί.

Ὁ Ἑλλήν ποιητὴς Βάβριος ἢ Βαβρίας, ἀκμάσας πιθανῶς τὴν τελευταίαν πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, μετεποίησεν εἰς στίχους χωλιάμβους τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου· ὁ δὲ Ἰγνάτιος Μάγιστρος, πρεσβύτερος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀκμάσας κατὰ τὸν ἕννατον αἰῶνα μετὰ Χριστὸν, μετεποίησεν αὐτοὺς εἰς ἱαμβικούς, περιορίσας ὅλον τὸ νόημα εἰς τέσσαρας στίχους, δι' ὃ καὶ κοινῶς τετράστιχα καλοῦνται.

Ὁ Φαῖδρος, γεννηθεὶς 30 ἔτη περίπου π. Χ., συνέγραψε μύθους λατινιστὶ εἰς ἑξαμέτρους στίχους, λαβὼν τὴν ὕλην ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου, καὶ ὁ τῶν Γάλλων Λαφονταῖνος, ἀκμάσας κατὰ τὸν 17^{ον} αἰῶνα, ἔσχε τὸν Αἰσώπον ὡς πρότυπον εἰς τοὺς πλείστους τῶν μύθων αὐτοῦ.

Ἐκτὸς τῶν ῥηθέντων μυθοποιῶν πολλοὶ ἄλλοι ἔγραψαν μύθους εἰς διαφόρους γλώσσας, ἑμμέτρους καὶ πεζοὺς, κατὰ μίμησιν τοῦ Αἰσώπου ἢ καὶ κατ' ἰδίαν ἰδέαν· μετὰξὺ δὲ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων διακρίνεται ὡς τοιοῦτος Ἰωάννης ὁ Βηλαρᾶς.

Ἰωάννης Βηλαρᾶς, υἱὸς Στεφάνου ἱατροῦ Ἰωαννίτου, ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις· σπουδάζας δ' ἐν

Ἰταλία τὴν ἰατρικὴν ἐγένετο ἰατρός τοῦ Βελῆ, υἱοῦ τοῦ τρομεροῦ τυράννου Ἀλῆ πασσᾶ τῶν Ἰωαννίνων. Ἀπέθανε δὲ τὴν 28 Δεκεμβρίου 1823, ἡλικίας 52 ἐτῶν. Συνέγραψε διάφορα ἔμμετρα καὶ πεζὰ καὶ δὴ καὶ ἐμμέτρους μύθους μετὰ πλείστης χάριτος, τοὺς πλείστους ληφθέντας ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου.

Ἴσως τις θεωρεῖ ματαιοπονίαν τὴν σύνθεσιν μύθων ἐμμέτρων ἢ πεζῶν· ἀλλ' ὁ τοιοῦτος ἀγνοεῖ τὴν ἀξίαν τοῦ πράγματος. Ὁ μῦθος, ὑπὸ τὴν ψευδῇ διήγησιν, υποκρύπτει ἀλήθειαν, ἣν πρέπει τις νὰ ζητῇ· περιέχει σοφὰ διδάγματα, χρησιμεύοντα εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, καὶ συνάπτει τὸ ὠφέλιμον μετὰ τοῦ εὐχαρίστου.

Ὁ Λαφονταῖνος, θαυμάζων τοὺς Αἰσωπεῖους μύθους, ἔλεγεν, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔπρεπε νὰ συγκαταριθμήσωσι τὸν Αἰσώπον μετὰ τῶν σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ὡς διδάσκοντα τὴν ἀληθῆ σοφίαν, καὶ διδάσκοντα αὐτὴν μετὰ πλείονος ἐπιτηδειότητος καὶ ὠφελείας ἢ οἱ δίδοντες τοὺς ὁρισμοὺς καὶ τοὺς κανόνας αὐτῆς.

Οἱ πλείστοι τῶν ἤδη ἐκδιδομένων μύθων μου ἐλήφθησαν ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου· ὀλίγοι εἰσὶ μι-

μήματα ἄλλων μυθοποιῶν· ὀλίγιστοί εἰσι γεννήματα τῆς ἀσθενοῦς Μούσης μου.

Ὁ Λαφονταῖνος, ὁμιλῶν περὶ τῶν μύθων αὐτοῦ, ἐδεικνύετο λίαν μετρίοφρων· ποῖος νὰ δειχθῶ λοιπὸν ἐγὼ ἐὰν θελήσω νὰ ὁμιλήσω περὶ τῶν ἀτελῶν τούτων δοκιμίων ; Καλῆτερον νὰ σιωπήσω καὶ, ὥς ἐπίλογον, νὰ μεταχειρισθῶ τὴν συνήθη καὶ τετριμμένην φράσιν, ἥτις νομίζω δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅλως ἀνάρμοστος εἰς τὴν περίστασιν: « Εἶθε τὰ ὀλίγα καὶ ἀτελῆ ταῦτα δοκίμια γείνωσιν αἰτία ἵνα συνθέσωσιν ἄλλοι ἐντελέστερα καὶ πλείονα. »

1864. Κατὰ μῆνα Μάρτιον.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ

	Μῦθος		Μῦθος
Ἀγαλματοπώλης.....	18	Ἀλώπηξ κόλουρος.....	61
Ἄετος καὶ χελώνη.....	121	Ἀλώπηξ καὶ κόραξ.....	8
Ἄετος τοξευθεὶς.....	110	Ἀλώπηξ καὶ κύων διώκων	
Ἀηδὼν καὶ ἀκανθίς.....	102	λέοντα.....	82
Ἀηδὼν καὶ ἰέραξ.....	23	Ἀλώπηξ καὶ δῶ λαγωαί.....	181
Ἀηδὼν καὶ κίσσα.....	91	Ἀλώπηξ καὶ λέων ἐξυπνι-	
Ἀηδὼν καὶ νυκτερίς.....	161	σθεὶς ὑπὸ ποντικοῦ.....	76
Ἀηδὼν καὶ ὀρνιθοθήρας.....	50	Ἀλώπηξ καὶ λέων προσποιού-	
Αἴγες δῶ.....	72	μενος τὸν ἀσθενῆ.....	4
Αἰ δῶ πῆραι τοῦ ἀνθρώπου.....	158	Ἀλώπηξ, μήπω θαλασπμήνη-	
Αἰθίοψ.....	20	λέοντα, καὶ λέων.....	79
Αἶξ καὶ αἰπόλος.....	65	Ἀλώπηξ, λέων καὶ ὄνος συγ-	
Αἶξ ἐπὶ κρημνοῦ καὶ λύκος... ..	88	κυνηγῆσαντες.....	33
Ἀλέκτωρ, δῶ χῆνες καὶ τρώς.....	163	Ἀλώπηξ, λύκος καὶ λέων....	81
Ἀλέκτωρ, ὄνος καὶ λέων.....	74	Ἀλώπηξ καὶ μορμολύκειον..	114
Ἀλήθεια καὶ διαβάτης.....	69	Ἀλώπηξ καὶ ὄνος ἀπαντή-	
Ἀλιεῖς καὶ θύννος.....	96	σαντες λέοντα.....	49
Ἀλιεῖς λίθον ἀγρεύσαντες.....	130	Ἀλώπηξ καὶ ὄφις πατούμενος	84
Ἀλιεὺς καὶ ἰχθύδιον.....	137	Ἀλώπηξ καὶ πάραδελις.....	113
Ἀλκυών.....	195	Ἀλώπηξ καὶ πελαργός.....	156
Ἀλώπηξ καὶ ἄρκτος καυχω-		Ἀλώπηξ καὶ πετεινός.....	107
μένη.....	53	Ἀλώπηξ καὶ σταφυλαί.....	52
Ἀλώπηξ καὶ γαλῆ.....	190	Ἀλώπηξ καὶ τράγος.....	133
Ἀλώπηξ καὶ γεωργὸς φθο-		Ἄμπελος καὶ ἄμπελουργός....	90
νερὸς.....	89	Ἄμπελος καὶ ἔλαφος.....	70
Ἀλώπηξ καὶ δρυστομός.....	188	Ἄμπελος καὶ τράγος.....	194
Ἀλώπηξ καὶ ἔχιδνα.....	177	Ἀνὴρ κυφὸς καὶ κάμηλος.....	201

Μῦθος	Μῦθος
Ἀνὴρ χρηρῦσας καὶ σοφός.....	26
Ἀνὴρ καὶ ψύλλος.....	24
Ἀνθρακῆς καὶ γναφεύς.....	117
Ἀνθρωπος ἀριθμῶν τὰ κύματα	31
Ἄξων καὶ βίες.....	118
Ἄρκτος καυχωμένη καὶ ἀλώ- πηξ.....	53
Ἄρκτος, λέων καὶ λύκος.....	197
Ἄρνιον καὶ λύκος.....	9
Ἀσθενὴς ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀ- ποθνήσκων καὶ ἱατρὸς.....	120
Ἀσπάλαξ, βάτραχος καὶ ὄνος	189
Ἀστρολόγος εἰς τάφρον πεσών	116
Αὐλὴ λέοντος.....	166
Αὐλητῆς καὶ ὄνος.....	43
Ἀφροδίτη καὶ γαλῆ.....	143
Βάλανος καὶ κολοκύνθη.....	127
Βάτος καὶ ῥόδον.....	43
Βάτραχοι δύο.....	22
Βάτραχοι ζητοῦντες βασιλέα.	187
Βάτραχοι καὶ λαγωοί.....	106
Βάτραχοι καὶ ὄνος εἰς λίμνην πεσών.....	97
Βάτραχος ἀσπάλαξ καὶ ὄνος..	189
Βάτραχος θέλων νὰ γείνη χον- δρὸς ὡς βοῦς.....	6
Βάτραχος καὶ λέων.....	173
Βδέλλα καὶ ἔχιδνα.....	30
Βίες καὶ ἄξων.....	118
Βίες τρεῖς καὶ λύκος.....	103
Βορῆας καὶ ἥλιος.....	157
Βοσκοῦ παιδίον καὶ γραῖα....	41
Βοῦς καὶ δάμαλις.....	80
Βοῦς καὶ κώνωψ.....	29
Γαλῆ καὶ ἀλώπηξ.....	190
Γαλῆ καὶ Ἀφροδίτη.....	143
Γαλῆ προσποιηθεῖσα τὴν νε- κρὰν καὶ ποντικὸς.....	13
Γαλῆ ἐν χαλκείῳ.....	115
Γαλῆς καὶ ποντικῶν εἰρήνη..	87
Γέρανοι καὶ χῆνες.....	167
Γέρανος καὶ ταῶς.....	68
Γέρων καὶ θάνατος.....	148
Γέρων φυτεῶν καὶ παῖδες τρεῖς.....	168
Γεωπόνος καὶ κορυδαλὸς.....	147
Γεωργὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ....	144
Γεωργὸς καὶ πελαργὸς.....	83
Γεωργὸς φθονερὸς καὶ ἀλώπηξ	89
Γναφεύς καὶ ἀνθρακῆς.....	117
Γραῖα καὶ βοσκοῦ παιδίον....	41
Γραῖα καὶ λύκος.....	123
Γραῦς καὶ ἱατρὸς.....	183
Γρύλλος καὶ χρυσαλλίς.....	39
Γυνὴ καὶ ὄρνις.....	54
Δάμαλις καὶ βοῦς.....	80
Δελφιν καὶ πίθηκος.....	134
Δένδρον καὶ δενδρίον.....	176
Δημάδης ῥήτωρ.....	153
Διαβάτης καὶ ἀλήθεια.....	69
Διδάσκαλος καὶ μαθηταί.....	202
Δρυοτόμος καὶ ἀλώπηξ.....	188
Δρυοτόμος καὶ κυνηγὸς δειλὸς	93
Δρυὸς καὶ δρυοτόμοι.....	109
Δρυὸς καὶ κάλαμος.....	71
Δύο αἴγες.....	72
Δύο βάτραχοι.....	22
Δύο ἐχθροὶ συμπλέοντες.....	136
Δύο λαγωοὶ καὶ ἀλώπηξ.....	181
Δύο πετεινοὶ.....	53
Δύο φίλοι ἀπαντήσαντες ἄρ- κτον.....	184

Μῦθος	Μῦθος
Δύο γῆνες, ἀλέκτωρ καὶ ταῶς 163	Κάλαμος καὶ δρυς..... 71
Εἰρήνη ποντικῶν καὶ γαλῆς. 87	Κάμηλος καὶ ἀνὴρ κυφός..... 201
Εκστρατεία λέοντος..... 38	Κάμηλος ἄχολος..... 83
Ἐλαφος ἀσθενής..... 193	Κάμηλος καὶ πίθηκος..... 16
Ἐλαφος καὶ ἄμπελος..... 70	Κάμπη καὶ μαθητής..... 32
Ἐλαφος ἐπὶ λίμνην καὶ κυ- νηγοί..... 199	Κάνθαρος καὶ μέλισσα..... 186
Ἐλαφος καταφυγούσα εἰς σπή- λαιον λέοντος..... 86	Καπνὸς καὶ φλῶξ..... 170
Ἐλέφας καὶ ποντικός..... 14	Καρκίνος καὶ ὄφις.... 139
Ἐλέφας καὶ χοῖρος..... 179	Καρκίνος καὶ υἱὸς αὐτοῦ..... 191
Ἐρίφιον ἐπὶ δώματος καὶ λύ- κος..... 21	Καρύα καὶ παῖδες..... 73
Ἐχθροὶ δύο συμπλέοντες..... 136	Κίσσα καὶ ἀηδῶν..... 91
Ἐχιδνα καὶ ἀλώπηξ..... 177	Κισσὸς καὶ θυμὸς..... 104
Ἐχιδνα καὶ βδέλλα..... 30	Κίχλα καὶ μυρσίνη..... 1
Ζεὺς κριτής..... 178	Κλέπται καὶ ὄνος..... 11
Ζεὺς καὶ Μίνως..... 101	Κλέπται καὶ πετεινός..... 128
Ζεὺς καὶ ὄφις..... 64	Κολοῖδς..... 149
Ἥλιος καὶ βορῶς..... 137	Κολοκύνθη καὶ βάλανος..... 127
Ἡμίονος..... 135	Κομπαστής..... 67
Ἡρακλῆς καὶ Πλοῦτος..... 192	Κόραξ καὶ ἀλώπηξ..... 8
Θάλασσα καὶ ποιμήν..... 172	Κόραξ καὶ κύκνος..... 19
Θάλασσα καὶ ποταμὸς..... 37	Κόραξ καὶ μήτηρ αὐτοῦ..... 63
Θάνατος καὶ γέρων..... 148	Κόραξ μιμητὴς τοῦ αἵετος..... 132
Θῦμος καὶ κισσός..... 104	Κόραξ καὶ ὄφις..... 126
Θύννος καὶ ἀλιεῖς..... 96	Κορυθαλὸς καὶ γεωπόνος..... 147
Ἰατρὸς καὶ ἀσθενὴς ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀποθνήσκων..... 120	Κοχλίας καὶ παῖς..... 2
Ἰατρὸς καὶ γραῦς..... 183	Κύκνος καὶ κόραξ..... 19
Ἰατρὸς ἐπιμηθεύς..... 142	Κύνες λιμώττοντες..... 180
Ἰέραξ καὶ ἀηδῶν..... 23	Κυνηγοὶ καὶ ἔλαφος ἐπὶ λί- μνην..... 199
Ἰξευτής καὶ ὄφις..... 129	Κυνηγὸς δειλὸς καὶ δρυοτόμος 93
Ἰουδαῖος καὶ Χριστιανός..... 92	Κυνίδιον καὶ ὄνος..... 51
Ἴππος καὶ ὄνος..... 143	Κυνέδηκτος..... 47
Ἰγθύδιον καὶ ἀλιεύς..... 137	Κυνὸς οἰκία..... 58
	Κύων διώκων λέοντα καὶ ἀ- λώπηξ..... 82
	Κύων θηρευτικὸς καὶ κύων εἰ-

	Μῦθος		Μῦθος
κουρὸς.....	100	λέων.....	77
Κύων κρέας φέρων.....	124	Λύκος καὶ αἰῖς ἐπὶ κρημνοῦ..	88
Κώνωψ καὶ βοῦς.....	29	Λύκος καὶ ἀρνίον.....	9
Κώνωψ βρωθεὶς ὑπ' ἀράχνης		Λύκος καὶ γραῖα.....	123
καὶ λέων.....	150	Λύκος καὶ ἐρίφιον ἐπὶ δώμα-	
Κωφὸς καὶ φίλος αὐτοῦ.....	94	τος.....	21
Λαγωὶ δύο καὶ ἀλώπηξ.....	181	Λύκος ἰδὼν τὴν σκιάν του....	123
Λαγωὶ καὶ βάτραχοι.....	106	Λύκος ἰσχνὸς καὶ σκύλος πα-	
Λαγῶς καὶ χελώνη.....	99	χὺς.....	3
Λέοντος αὐλή.....	166	Λύκος λέων καὶ ἀλώπηξ.....	81
Λέοντος ἐκστρατεία.....	38	Λύκος καὶ παιδίον φυλάττον	
Λέοντος συγγενεῖς, ταῦρος καὶ		πρόβατα.....	10
σύαγρος.....	62	Λύκος παραπονούμενος καὶ	
Λέων, ἀλέκτωρ καὶ ὄνος.....	74	πρόβατον.....	28
Λέων καὶ ἀλώπηξ μῆπω θεα-		Λύκος καὶ πελαργὸς.....	105
σαμένη λέοντα.....	79	Λύκος καὶ σκύλος σωφρονισθεὶς	34
Λέων, ἀλώπηξ καὶ λύκος.....	86	Λύκος καὶ τρεῖς βόες.....	103
Λέων καὶ βάτραχος.....	173	Λύρα τεθραυσμένη.....	5
Λέων γεγηρακώς.....	42	Λύχνος.....	175
Λέων ἐξυπνισθεὶς ὑπὸ ποντι-		Μαθηταὶ καὶ διδάσκαλος.....	202
κοῦ καὶ ἀλώπηξ.....	76	Μαθητὴς καὶ ἀάμπη.....	32
Λέων καὶ κώνωψ ὑπ' ἀράχνης		Μάντις.....	131
βρωθεὶς.....	150	Μέθυσος καὶ γυνὴ αὐτοῦ.....	196
Λέων καὶ λύκος ἀρπάσας ἀρ-		Μέλισσα καὶ κἀνθαρος.....	186
νίον.....	77	Μέλισσα καὶ μυῖα.....	44
Λέων, λύκος καὶ ἄρκτος.....	197	Μέλισσα καὶ μύρμηξ.....	183
Λέων, ὄνος καὶ ἀλώπηξ συγ-		Μελισσουργὸς.....	112
κυνηγῆσαντες.....	35	Μηλέα καὶ ροιὰ.....	33
Λέων καὶ ποντικὸς εὐγνώμων	164	Μήτηρ καὶ κόραξ.....	63
Λέων προσποιούμενος τὸν ἀ-		Μήτηρ καὶ παῖς κλέπτης.....	46
σθενῆ καὶ ἀλώπηξ.....	4	Μήτηρ καὶ πιθηκίδεὺς εὐρὼν	
Λέων καὶ ταῦρος.....	140	κάρυον.....	200
Λοιμὸς καὶ ὄνος σφαγιασθεὶς	203	Μήτηρ καὶ ποντικὸς.....	60
Λύκοι καὶ σκύλοι.....	152	Μήτηρ καὶ σελήνη.....	108
Λύκος, ἄρκτος καὶ λέων.....	197	Μίνως καὶ Ζεὺς.....	101
Λύκος ἀρπάσας ἀρνίον καὶ		Μορμολύκειον καὶ ἀλώπηξ...	114

Μῦθος	Μῦθος
Μυῖα ἐπιστρέφουσα ἐκ μάχης 17	Ὀρνις καὶ χελιδὼν 159
Μυῖαι καὶ μέλι 7	Ὅρφευς καὶ Νέανθος 25
Μυῖα καὶ μέλισσα 44	Ὁ τὸ θεῖον μεταφύμενος 165
Μύρμηξ καὶ μέλισσα 183	Ὁ τὸ θεῖον πειρώμενος 174
Μύρμηξ καὶ περιστέρα 141	Οὐρά καὶ μέλη θρεφώς 66
Μύρμηξ καὶ τέττιξ 182	Ὀφίς ἀχάριστος 36
Μυρσίνη καὶ κίχλα 1	Ὀφίς καὶ Ζεὺς 64
Μῶμος 111	Ὀφίς καὶ ἰξευτής 129
Ναστραδῖνος 98	Ὅφίς καὶ καρχίνος 139
Ναυαγός 75	Ὅφίς καὶ κόραξ 126
Νέανθος καὶ Ὅρφευς 25	Ὅφίς πατούμενος καὶ ἀλώπηξ 84
Νερὸν, πῦρ καὶ τιμή 160	Παῖδες διαφερόμενοι καὶ πα- τήρ 151
Νέος ἄσωτος 27	Παῖδες τρεῖς καὶ γέρον φυ- τεύων 168
Νυκτερίς καὶ ἀηδὼν 161	Παῖδες καὶ καρύα 73
Ὀδοιπόρος 119	Παιδίον φυλάττον πρόβατα καὶ λύκος 10
Οἰκία κυνός 58	Παῖς κλέπτης καὶ μήτηρ 46
Ὄνος, ἀλέκτωρ καὶ λέων 74	Παῖς καὶ κοχλῖαι 2
Ὄνος καὶ ἀλώπηξ ἀπαντήσαν- τες λέοντα 49	Παῖς καὶ Τύχη 48
Ὄνος, ἀλώπηξ καὶ λέων συγ- κυνηγήσαντες 35	Παραλυτικός καὶ τυφλός 162
Ὄνος καὶ αὐλητής 43	Πάρδαλις καὶ ἀλώπηξ 113
Ὄνος, βάτραχος καὶ ἀσπάλαξ 189	Πατήρ καὶ παῖδες διαφερό- μενοι 151
Ὄνος εἰδῶλον φέρων 122	Πελαργός καὶ ἀλώπηξ 156
Ὄνος καὶ ἵππος 143	Πελαργός καὶ γεωργός 85
Ὄνος καὶ κλέπτει 11	Πελαργός καὶ λύκος 105
Ὄνος καὶ κυνίδιον 51	Περὶ στερά διψῶσα 56
Ὄνος λεοντῆν φέρων 78	Περὶ στερά καὶ μύρμηξ 141
Ὄνος μουσικός 198	Πετεῖνοι δύο 55
Ὄνος πεσὼν εἰς λίμνην καὶ βάτραχοι 97	Πετεῖνός καὶ ἀλώπηξ 107
Ὄνος καὶ σκύλος 138	Πετεῖνός καὶ κλέπτει 128
Ὄνος σφαγισθεὶς καὶ λοιμὸς 203	Πῆραι (αἱ δύο) τοῦ ἀνθρώπου 158
Ὅρنيθοθήρας καὶ ἀηδὼν 50	Πιθηκιθεὺς εὐρών χάρυον καὶ μήτηρ αὐτοῦ 200
Ὅρνις καὶ γυνή 54	
Ὅρνις ἐκδικηθεῖσα 93	

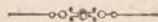
	Μῦθος		Μῦθος
Πίθηκος καὶ δελφίν.....	134	Συμβούλιον ποντικῶν.....	12
Πίθηκος καὶ κάμηλος.....	16	Ταῦρος, λέοντος συγγενεῖς καὶ	
Πλούτος καὶ Ἡρακλῆς.....	192	σάαγρος.....	62
Ποιμὴν καὶ θάλασσα.....	172	Ταῦρος καὶ λέων.....	140
Ποντικὸς ἀστυκὸς καὶ ποντι-		Ταῶς καὶ γέρανος.....	68
κὸς ἀρουραῖος.....	146	Ταῶς, δύνω χῆνες καὶ ἀλέκτωρ	163
Ποντικὸς καὶ γαλῇ προσποιη-		τέττιξ καὶ μύρμηξ.....	182
θεῖσα τὴν νεκράν.....	13	Τιμῇ, πῦρ καὶ νερὸν.....	160
Ποντικὸς καὶ ἐλέφας.....	14	Τράγος καὶ ἀλώπηξ.....	133
Ποντικὸς εὐγνώμων καὶ λέων	164	Τράγος καὶ ἄμπελος.....	194
Ποντικὸς καὶ μήτηρ αὐτοῦ..	60	Τυφλὸς καὶ παραλυτικὸς.....	162
Ποντικῶν καὶ γαλῆς εἰρήνη..	87	Τύχη καὶ παῖς.....	48
Ποντικῶν συμβούλιον.....	12	Ἰδρα πολυκέφαλος καὶ ὕδρα	
Ποταμὸς καὶ θάλασσα.....	37	πολύουρος.....	154
Παταμὸς καὶ χεῖμαρος.....	171	Φαέθων.....	39
Πρόβατον καὶ λύκος παραπο-		Φιλάργυρος.....	37
νούμενος.....	28	Φίλοι δύνω ἀπαντήσαντες ἄρ-	
Πῦρ, νερὸν καὶ τιμῇ.....	160	κτον.....	184
Ῥόδον καὶ βάτος.....	43	Φλὸξ καὶ καπνὸς.....	170
Ῥοιὰ καὶ μηλέα.....	33	Φονευτῆς.....	169
Σαδῆς.....	204	Φωλεὰ χελιδόνων.....	40
Σελήνη καὶ μήτηρ.....	108	Χεῖμαρος καὶ ποταμὸς.....	171
Σκύλα καὶ φίλη αὐτῆς.....	133	Χελιδὼν καὶ ὄρνις.....	159
Σκύλοι καὶ λύκοι.....	132	Χελώνη καὶ αἶετος.....	121
Σκύλος ἐστιώμενος.....	13	Χελώνη καὶ λαγῶς.....	99
Σκύλος καὶ ὄνος.....	138	Χῆνες καὶ γέρανοι.....	167
Σκύλος παχὺς καὶ λύκος ἱ-		Χῆνες δύνω, ταῶς καὶ ἀλέ-	
σχνὸς.....	3	κτωρ.....	163
Σκύλος σωφρονισθεὶς καὶ λύ-		Χοῖρος καὶ ἐλέφας.....	179
κος.....	34	Χριστιανὸς καὶ Ἰουδαῖος.....	92
Σοφὸς καὶ ἀνὴρ χηρεύσας.....	26	Χρυσάλλις καὶ γρύλλος.....	39
Σταφυλαὶ καὶ ἀλώπηξ.....	32	Ψύλλος καὶ ἀνὴρ.....	24

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΥΣΑΝ

ΣΠΕΥΣΟΝ ἄνωθεν, ὦ Μοῦσα,
Προστασίαν χορηγοῦσα
Εἰς ὀργῶντα ποιητήν.
Εἰς τὸ ἔργον ἔμπνευσόν με
Καὶ καλὸν ἀνάδειξόν με
Τοῦ Αἰσώπου μιμητήν.

Πλὴν τὸ βλέπω· οὐδεμίαν
Δαψιλεύεις προστασίαν,
ὦ θεά, εἰς τοὺς θνητοὺς
Ἄν ἡ φύσις δὲν θελήσῃ
Πνεῦμα νὰ φιλοδώρῃσιν
Κ' εὐφυῖαν εἰς αὐτούς.

Ὅθεν ὅταν τελευτήσω
Κ' εἰς τὸν ἄδην καταντήσω
Τρέμω μὴ ἐμὲ ζητῶν
Ὁ Μυθοποιὸς μ' ἀρπάξῃ
Καὶ πρὸ τῶν τριῶν μ' ἐνάξῃ
Τελευταίων δικαστῶν.

ΜΥΘΟΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

I — ΚΙΧΛΑ ΚΑΙ ΜΥΡΣΙΝΗ

ΚΙΧΛΑ λαίμαργος, εὐροῦσα
• Κλάδον θάλλοντα μυρσίνης,
Ἐκαθέσθη, ἐξ ἐκείνης
Τρώγουσα καὶ κελαδοῦσα.

Ἐλεγε δ' εὐφραινομένη·
« Ὁ καρπός σου, ὦ μυρσίνη,
Καὶ τὸν λάρυγγα ἠδύνει,
Καὶ τὴν ὄσφρησιν εὐφραίνει. »

Ἐχουσιν τὸν νοῦν τῆς ὅλως
Πρὸς αὐτὴν προσηλωμένον,
Παῖς, ἐκεῖθεν διαβαίνων,
Τὴν συνέλαβεν εὐκόλως.

Θνήσκουσα δ' αὐτὴ ἐθρήνει
 Μετὰ πάθους καὶ πικρίας
 « Ὀλεθρός μου τῆς ἀθλίας
 Ἡ γλυκύτης σου, μυρσίνη. »

Ἄσωτος κ' ἡδυπαθὴς
 Ἀνθρωπος πολυπαθής.

2 — ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΚΟΧΛΙΑΙ

Παιδίον κοχλίας
 Πλησίον πυρᾶς
 Ἐκάθητο ψῆνον
 Τριζόντων δ' ἐκείνων
 Τὴν πράξιν νομίσαν
 Φωνὴν εὐθυμίας
 Καὶ ἄσμα χαρᾶς,
 Ἦκούσθη λαλήσαν.
 « Μωροὶ, τραγωδεῖτε
 Εἰς ὥραν κλαυθμῶν
 Ἐνῶ πυρπολεῖται
 Ὁ οἶκος ὑμῶν! »

Ἡ πράξις ἡ παρὰ καιρὸν
 Τὸν ψόγον ἔχει φανερόν.

3 — ΛΥΚΟΣ ΙΣΧΝΟΣ ΚΑΙ ΣΚΥΛΟΣ ΠΑΧΥΣ

Λύκος κάτισχνος, εἰς δάσος

Κατηφῆς περιπατῶν,

Εἶδε σκύλον φουσκωμένον

Καὶ ὡς χοῖρον τεθραμμένον

Κ' ἐπλησίασεν αὐτόν.

« Φίλε, εἶπε, σὲ ζηλεύω·

Εἶσαι ὄντως εὐτυχής.

Φαίνεται μὲ ἀφθονίαν

Σὺ γεμίζων τὴν κοιλίαν

Τόσον ἔγινες παχύς.

Ἄλλ' ἐγὼ πικρὰς ἡμέρας

Ζῶ εἰς δάσος συμφορῶν·

Πεινασμένος δὲν χορταίνω,

Κ' ἐκ τῆς πείνης περιμένω

Θάνατον ὀδυνηρόν. »

— « Βλέπω, εἶπεν ὁ εὐδαίμων,

Καὶ σ' ἐλεεινολογῶ·

Ἄλλ' ἐὰν μ' ἀκολουθήσης

Καὶ τὸ δάσος σου ἀφήσης

Θὰ παχύνης ὡς ἐγώ.

Ἔργον εὐκόλον θὰ ἔχης

Καὶ εἰς πάντα ζήλωτόν·

Νὰ φυλάττης τὴν οἰκίαν
Καὶ καλὸν μὲ ἀφθονίαν
Νὰ δαγκάνης φαγητόν. »

« Ἔρχομαι » ὁ λύκος κράζει
Καὶ συγχρόνως προχωρεῖ
Μετὰ τοῦ καλοῦ του φίλου,
Ὅτε τὸν λαϊμὸν τοῦ σκύλου
Μαδημένον θεωρεῖ.

« Τί αὐτοῦ, τῷ λέγει, βλέπω;—
« Ποῦ;—Εἰς τὸν λαϊμὸν—Αὐτό;
Εἶναι τοῦ κλοιοῦ σημεῖον,
Τοῦ κλοιοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον
Δεδεμένος ὑλακτῶ. »

— « Τοῦ κλοιοῦ! εὐχαριστῶ σοι·
Μοὶ τὸ εἶπες ἐνωρίς.
Τὴν πενίαν μου προκρίνω·
Χαῖρε· μόνος σὲ ἀφίνω
Τ' ἀγαθὰ σου νὰ χαρῇς. »

Πτωχὴ ἀλλ' ἐλευθέρα
Ζωὴ προκριτωτέρα
Ἀνέτου καὶ πλουσίας
Εἰς χώραν τυραννίας.

4 — ΔΕΩΝ ΠΡΟΣΠΟΙΟΥΜΕΝΟΣ ΤΟΝ ΑΣΘΕΝΗ
ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΣ

Καταβεβλημένος λέων
Ἵπὸ τῆς πολυετίας
Καὶ ὥς πρὶν εἰς ἄγραν πλέον
Μὴ δυνάμενος νὰ τρέχῃ
Ἐτεχνάσθη νέον τρόπον,
Καὶ διὰ τῆς πανουργίας
Ἦξιώθη ἄνευ κόπων
Δεῖπνον ἄφθονον νὰ ἔχῃ.
Εἰς τὸ σπήλαιόν του μένων
Εἰς γωνίαν κατεκλίθη
Καὶ τὸν ἄρρώστον αἰσθυμαίνων
Καὶ θηρνῶν προσεποιήθη.
Ζῶα πρὸς ἐπίσκεψίν του
Ἦρχοντο εἰς τὴν στρωμνὴν του,
Καὶ αὐτὸς αὐτὰ λαμβάνων
Καὶ σπαράττων καὶ δαγκάνων
Εὔρισκε τροφὴν ἐτοίμην.
Μόλις ἤκουσε τὴν φήμην
Εἰς τὸν οἶκον κατὰ χρέος
Τοῦ νοσοῦντος βασιλέως
Κ' ἡ ἀλώπηξ εἶχε φθάσει·
Ἄλλ' ἄντι νὰ πλησιάσῃ,
Ἦμεινε πρὸ τῆς εἰσόδου
Καὶ ἡρώτα τὰ συνήθη·

Ὅ δὲ λέων, διακρίνων
 Τὴν φωνὴν τῆς τετραπόδου,
 Στεναγμὸν ἐκ βάθους χύνων
 Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπεκρίθη·
 « Ἡ ἀσθένειά μου, φίλη,
 Εἰς τὸν ἄδην θὰ μὲ στείλῃ.
 Ὅμως διατί μακρὰν μου
 Μὲ πονεῖς καὶ μὲ λυπεῖσαι;
 Μήπως τὴν ἀσθένειάν μου
 Ὡς κολλητικὴν φοβεῖσαι;
 Εἴσελθε νὰ μὲ φιλήσῃς
 Καὶ νὰ μὲ παρηγορήσῃς. »
 Ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἐκινήθη
 Κ' εἰς τὸν λόγον ἀπεκρίθη.
 « Συγχωρεῖς ἐὰν ἀπέλθω
 Χωρὶς, φίλε, νὰ εἰσέλθω.
 Ἐχὼ εὖλογον αἰτίαν
 Νὰ δεικνύω δυσπιστίαν.
 Οἶωνόν ἀγρίας μοίρας
 Βλέπω ἔχνη πρὸ τῆς θύρας
 Πλήθους ζώων εἰσελθόντων,
 Ἀλλ' ὀλίγων ἐξελθόντων. »

Οὐποτε ὁ φρένας ἔχων
 Ἀστοχάστως προλαμβάνει,
 Ἀλλὰ βλέπων καὶ προσέχων
 Μάθημα σοφὸν λαμβάνει.

5 — ΛΥΡΑ ΤΕΘΡΑΥΣΜΕΝΗ

Κακή τις λύρα ἐσκονισμένη
 Καὶ εἰς καρφίον λησμονημένη
 Ἐκ τῆς προτέρας τῆς ἐποχῆς
 Ἐλαβε μοῖραν δυστυχεστέραν
 Καταπεσοῦσά τινα ἡμέραν
 Καὶ συντριβεῖσα ἡ δυστυχής.

Ἀλλὰ τεχνίτης τὴν ἐλυπήθη·
 Ἡ τεθραυσμένη συνεκολλήθη
 Καὶ ὡς ὁ φοῖνιξ ἐκ τῆς σποδοῦ
 Ἐλαβε πάλιν ὑπαρξίν νέαν,
 Ἀναδιδούσα φωνὴν ὡραίαν
 ὑπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀοιδοῦ.

Εἰς πολλοὺς τὰ ἐναντία
 Γίνονται καλοῦ αἰτία.

6 — ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΘΕΛΩΝ ΝΑ ΓΕΙΝῃ ΧΟΝΔΡΟΣ

ΩΣ ΒΟΥΣ

Εἰς τὴν παράλιμνον ὁδὸν
 Βοῦν βάτραχος ποτε ἰδὼν
 Παχὺν καὶ παμμεγέθη
 Εἰς πειρασμὸν εὗρέθη.

Μικρὸς καὶ μόλις ὁρατὸς
 Ἀποφασίζει καὶ αὐτὸς
 Τὸ χόνδρος του νὰ φθάσῃ
 Καὶ νὰ τὸν ὁμοιάσῃ.

Φυσᾷ, φουσκώνει, προσπαθεῖ
 Ἀλλ' ἂν οὐδέν τι κατορθοῖ
 Κατῶρθωσε νὰ σκάσῃ
 Πρὶν τὸ σκοπὸν του φθάσῃ.

Ὁ μικρὸς, ἂν προσπαθῇ
 Καὶ αὐτὸς νὰ μιμηθῇ
 Ὅσα πράττουν οἱ μεγάλοι,
 Σφάλλει.

7 — ΜΥΙΑΙ ΚΑΙ ΜΕΛΙ

Εἰς ἀποθήκην φαγητῶν
 Ἐχύθη μέλι ἐκλεκτὸν,
 Καὶ μυῖαι ἄνευ συστολῆς
 Ἐβρόχιζον, προσπιᾶσαι
 Καὶ λιμαργοῦσαι πᾶσαι,
 Ἐκ τῆς ἰκμάδος τῆς καλῆς.

Ἀφοῦ ὁ στόμαχος αὐτῶν
 Ἐδέχθη μέλι ἄρκετὸν
 Τὰ κοῦφα ἤνοιζαν πτερὰ,

Ἄλλ' ὀλεθρία ἡ τρυφή
 Καὶ μετ' αὐτὴν καταστροφή
 Κατέφθασε καὶ συμφορά.

Πρὸς μέγαν πόνον τῆς ψυχῆς
 Ἐκόλλησαν αἱ δυστυχεῖς
 Καὶ μάτην ἡ σπουδὴ αὐτῶν.
 Ἐκείθεν νὰ πεταῖξωσιν
 Ἡ θέσιν καὶ ν' ἀλλάξωσι
 Δὲν ἦτο πλέον δυνατόν.

Μετὰ βραχύωρον γλυκὺ
 Πικρία ἔφθασε κακὴ.
 Αἱ μυῖαι εἰς κακὴν στιγμὴν
 Ἐχάθησαν θρηνοῦσαι
 Καὶ τὴν ζωὴν των δοῦσαι
 Τῆς λαιμαργίας πληρωμὴν.

Μικρὰ πολλάκις ἡδονὴ
 Μεγάλην λύπην προξενεῖ.

8 — ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Ὁ κόραξ ἀνενόχλητος
 Διὰ νὰ γευματίσῃ,
 Ὑπῆγε νὰ καθήσῃ
 Εἰς δένδρον ὑψηλόν

Κ' ἐκράτει, ἀντικείμενόν
 Τροφῆς καὶ λαυμαργίας,
 Προβάτου ἐκ θυσίας
 Τεμάχιον καλόν.

Κενὴν ἀλώπηξ ἔχουσα
 Καὶ πάσχουσαν κυλίαν
 Ὑπὸ τὴν μακκρίαν
 Τοῦ δένδρου κορυφὴν
 Ἐστάθη, κ' ἐστοχάζετο
 Πῶς δύναται νὰ φθάσῃ
 Τὴν πρόχειρον ν' ἀρπάσῃ
 Τοῦ κόρακος τροφὴν.

« ὦ! πόσον, κόραξ, ἔκραξεν,
 Ἡ χάρις σου σπανία·
 Ἡ ὕψις σου γλυκεῖα·
 Τὸ χρῶμά σου στιλπνόν!
 Ὡς τόσας ἄλλας χάριτας
 Φωνὴν ἀκόμ' ἂν εἶχες
 Βεβαίως θὰ κατεῖχες
 Τὸν θρόνον τῶν πτηνῶν. »

Ἀκούσας τὴν ἀνέλπιστον
 Ὁ κόραξ ὁμιλίαν
 Ἡσθάνθη εἰς τὴν καρδίαν
 Χαρὰν καὶ ἡδονήν.

Μικρὸν, πλατὺ τὸ ῥάμφος του
 Δὲν ἔλειψε ν' ἀνοίξῃ
 Καὶ τὴν λαμπρὰν νὰ δείξῃ
 Βασιλικὴν φωνήν.

Ἄλλὰ τὸ κρέας ἔπασσε
 Σὺν τῇ καλλιφωνίᾳ
 Ὡς ἀστραπὴ ταχεῖα
 Τὸ ἤρπασεν αὐτὴ
 Κ' ἐφώνησεν « Ἀνάμεσα
 Τῶν τόσων σου χαρίτων
 Καὶ γινῶσις δὲν θὰ ἦτον,
 ὦ κόραξ, περιττή. »

Κόλακες τὴν θύραν κρούουν,
 Οἱ μωροὶ αὐτοὺς ἀκούουν.

9 — ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΙΟΝ

Ἐκ τοῦ βουνοῦ κατέβαινε
 Διαφανὲς καὶ δροσερὸν
 Ἡσύχου ῥύακος νερὸν,
 Καὶ ἄκακον ἀρνίον
 Τὴν δίψαν σβῦνον ἔπινεν,
 Ὅπότ' ἐκεῖ πλησίον
 Ἐφάνη λύκος τις ζητῶν
 Τὸ καθήμεραν φαγητόν.

Ἰδὼν αὐτὸς πρὸς τὰ ἐκεῖ
 Ἐσκέφθη κατ' ἰδίαν·
 « Τὸ ζῶον τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ. »
 Καὶ ἦτον εὐκόλον ριφθεὶς
 Νὰ τὸ συλλάβῃ παρευθὺς,
 Ἀλλὰ φροντίζων νὰ φανῇ
 Ὡς ἔχων εὐλογοφανῇ
 Τῆς πράξεως αἰτίαν,
 Πρὸς τὸ ἀρνίον ἤρχισε
 Τοιαύτην ὁμιλίαν·

« Ἀχρεῖον ζῶον, φθονερὸν,
 Τί μου θολόνεις τὸ νερόν;
 Θὰ ἔλθω νὰ σὲ πνίξω
 Κ' ἐμπράκτως νὰ σοὶ δεῖξω
 Πῶς τοὺς αὐθάδεις τιμωρῶ. »
 Κ' ἐκεῖνο εἶπεν: « Ἀπορῶ·
 Ὑπάρχει χώρα σπιθαμῶν
 Πολλῶν ἀνάμυστον ἡμῶν,
 Κ' ἐκ σοῦ τὸ ρεῦμα βαίνει
 Καὶ πρὸς με καταβαίνει·
 Δοιπὸν πῶς εἶναι δυνατὸν
 Νὰ σοῦ θολόνω τὸ ποτόν; » —
 « Μοῦ τὸ θολόνεις κ' ἐνταυτῷ
 Ἰκανοποίησιν ζητῶ,
 Ὅτι πρὸ ἔτους μ' ὕβρισας
 Τὸ δάσος διαβάχινον. » —
 « Ὡς γεννημένον πρὸ μηνὸς

Πρὸ ἔτους, βλέπεις προφανῶς,
 Δὲν ἤμην γεννημένον. » —
 « Ἐὰν δὲν μ' ὕβριςες ἐσὺ
 Λοιπὸν ὁ ἀδελφός σου
 Τοιοῦτον τόλμημα θρασὺ
 Θὰ γείνη θάνατός σου. » —
 » Ποτὲ δὲν εἶχον ἀδελφόν. » —

Ἀλλὰ τοὺς λόγους ἀψηφῶν
 Ἀρκοῦντ' αὐτὸς ἐνόμισε
 Τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης
 Τὸν ἔνοχον ἐκόμισεν
 Εἰς τόπον καταδίκης,
 Καὶ νὰ προσθέσω περιττὸν
 Πῶς ἐτιμώρησεν αὐτόν.

Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροῦ
 Πρωτεύει ἐκ παντὸς καιροῦ.

10 — ΠΑΙΔΙΟΝ ΦΥΛΑΤΤΟΝ ΠΡΟΒΑΤΑ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Μικρὸν σωρὸν προβάτων
 Εἰς τὸ βουνὸν φυλάττον
 Δεκαστὲς παιδίον
 Ἐνόμισεν ἀστεῖον
 Νὰ κράξῃ « Βοηθεῖτε!
 Ἡ ποίμνη ἀπειλεῖται.

Ἴδου ὁ λύκος ἔρχεται
 Καὶ συμφορὰ ἐπέρχεται. »
 Εἰς τὴν φωνὴν πρὸς τὸ βουνὸν
 Βοσκοὶ, ἀγρόται, χωρικοὶ
 Προσέδραμον μετὰ κυνῶν
 Ἐν ἐκστρατεία γενικῇ·
 Ἄλλ' εἰς τὸν τόπον φθάσαντες
 Καὶ μάτην κοπιάσαντες,
 Ἀπῆρχοντο γογγύζοντες
 Καὶ τὸ μικρὸν ὑβρίζοντες.
 Τὸ δὲ κακὸν παιδίον
 Αὐτοὺς περιεγέλα·
 Ἐκάγχαζε κ' ἐγέλα
 Τὴν γλῶσσάν του δεικνύον
 Καὶ λέγον κατ' ἰδίαν·
 « ὦ γείτονες, οἱ ἔχοντες
 Τοιαύτην εὐπιστίαν
 Κ' εἰς τὴν φωνὴν μου τρέχοντες,
 Καὶ πάλιν θὰ σᾶς κράξω
 Κ' ἐδῶ θὰ σᾶς συνάξω. »
 Καὶ ὅντως μόλις φωτεινὴ
 Προσέλαμψε πρωΐα
 Περὶ τὸ ποίμνιον σκηνὴ
 Συνέβη παρομοία·
 Ἀλλὰ ἐκ τῶν γειτόνων
 Ἐφάνη μέρος μόνον.
 Καὶ τρίτην ὁ μικρὸς φορὰν
 Τοὺς γείτονάς του μὲ χαρὰν

Ἐσκόπευε ν' ἀρχίσῃ
 Ἐκεῖ γὰ συναθροίσῃ,
 Ὅποτε εἶδε τρομερὸν
 Τὸν λύκον, ὅστις προχωρῶν
 Εἰς τὸ βουνὸν ἀνέβαινε
 Καὶ πρὸς τὴν ποίμνην ἔβαινε.
 Μετὰ φωνῶν ἀγρίων
 Ἐθρήνει τὸ παιδίον.
 « Ὁ λύκος! Βοηθεῖτε!
 Ἡ ποίμνη ἀπειλεῖται, »
 Ἀλλὰ συνήθης ἡ φωνὴ
 Οὐδένα πλέον συγκινεῖ.
 Κ' ἐνῶ ματαίως ὁ ποιμὴν
 Ἐπεκαλεῖτο συνδρομὴν,
 Εὐρὼν ὁ λύκος τὸν καιρὸν,
 Καλὴν ἐκλέξας λείαν
 Καὶ πρὸς τὸ δάσος προχωρῶν,
 Ἀπῆλθε μ' ἡσυχίαν.

Ὡς ψεύστης ὅστις φωραθῇ
 Ἴδου, ὦ παῖ, τί κατορθοῖ
 Οὐδεὶς αὐτὸν πιστεύει
 Οὐδ' ὅταν ἀληθεύῃ.

11 — ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΚΛΕΠΤΑΙ

Πρὸς καλὴν ποτὲ τοῦ μοῦραν
 Ἀνοικτὴν εὐρὼν τὴν θύραν
 Ἐδραπέτευσεν ὁ ὄνος,
 Καὶ μακρὰν τοῦ ἀχυρῶνος
 Χλόην ἔτρωγε πρᾶσινην
 Μ' ἡσυχίαν καὶ εἰρήνην.

Δύω ἄνδρες ἐπελθόντες
 Καὶ τὸν βόσκοντα εὐρόντες,
 Δέσαντές τον μὲ σχοινίον
 Ἔσπευσαν μ' αὐτὸν νὰ φύγουν,
 Καὶ κτυπῶντες τὸν ὠδήγουν
 Εἰς τὸ δάσος τὸ πλησίον.

Ἀλλ' ἐκ τῆς διαφωνίας
 Ἐστερήθησαν τῆς λείας.
 Ὁ μὲν ἔκραζε προτείνων
 Τὸν κλαπέντα νὰ πωλήσουν
 Ὁ δὲ ἄλλος ἀντιτείνων
 Ἦθελε νὰ τὸν κρατήσουν.

Μετ' ἀνωφελεῖς ἐκφράσεις,
 Ἀπειλὰς, κραυγὰς, ἐνστάσεις
 Ἦρχισεν ἡ πυγμαχία,
 (Ὡς συμβαίνει ἐν Ἀγγλίᾳ)

Ὅτε τρίτος διαβαίνων ἔκτανε

Ἦρπαξε τὸν ἡρπαγμένον.

Δύω ἀντιφερομένων

Καὶ ἀλλήλοις μάχόμενων

Τρίτος ἄλλος τις προφθάνει

Καὶ τὸ λάφυρόν λαμβάνει.

12 — ΠΟΝΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Τοὺς ποντικούς δ' αἰλουροῦς

Ἀπαύστως ἐκυνήγει

Ἀπέμειναν ὀλίγοι,

Καὶ μετὰ σιωπῆς

Τὴν συμφορὰν τῶν ἑκλαίων

Μικροὶ καὶ τεθλιμμένοι,

Ὅπισω κεκρυμμένοι

Τῆς ζοφερᾶς ὁπῆς,

Οὐδὲν καλὸν ἐλπίζοντες

Τοὺς ἐπιλοίπους χρόνους

Κ' ἐκτεθειμέν' εἰς φόνους

Καὶ νέας συμφορὰς,

Συνῆλθον εἰς συμβούλιον

Διὰ νὰ συσχεφθῶσι

Τί δύναται νὰ σώσῃ

Αὐτοὺς ἐκ τῆς φθορᾶς.

Εἷς ποντικὸς πολύπειρος
 Μεταίης ἡλικίας,
 Μετὰ τὰς ὀμιλίας
 Τῶν ἄλλων ποντικῶν,
 Ἄνέβη καὶ ὠμίλησε
 Καὶ ἔδειξε τὸν τρόπον
 Χωρὶς μεγάλων κόπων
 Νὰ παύσῃ τὰ κακόν.

Τοῦ λόγου τὰ κατέκαστα
 Δὲν εἶναι ἀναγκαῖα,
 Ἀλλὰ ἡ τελευταία
 Ἐκείνου συμβουλὴ·
 Εἰς τοῦ ἐχθροῦ τὸν τράχηλον
 Κωδώνιον νὰ δέσουν·
 Ἄν τοῦτο ἐκτελέσουν
 Θὰ παύσῃ ἡ προσβολή.

Ἐπευφημοῦν καὶ σύμφωνον
 Τὸ πλῆθος ἐκινήθη,
 Καὶ ἐτοιχοκολλήθη
 Τὸ ψήφισμα εὐθύς·
 Ἀλλ' ὥς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν
 Τοῦ γενικοῦ σκοποῦ των
 Ἡρωϊσμὸν τοιοῦτον
 Ἀπέφυγε καθεὶς.

Σώζοντες τὴν πολιτείαν
 Εἰς τὰς συνελύσεις πόσοι
 Ὅμιλοῦσι καὶ βοῶσι·
 Ἄλλ' εἰς ὦραν ἀρμυδίαν
 Ὅσα τόσον ἐπαινοῦσι
 Καὶ αὐτοὶ δὲν ἐκτελοῦσι.

13 — ΓΑΛΗ ΠΡΟΣΠΟΙΝΘΕΙΣΑ ΤΗΝ ΝΕΚΡΑΝ
 ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Κακὴν γαλὴν φυγόντες
 Οἱ φοβισμένοι ποντικοὶ
 Ἐκρύφθησαν σιγῶντες
 Καθεῖς τῶν ὅπου κατοικεῖ.
 Κ' ἐνῶ προτοῦ συνήθως
 Αὐτῶν παρῆσαν πλῆθος,
 Τῶν ποντικῶν ἡ χώρα
 Νεκρὰ ὑπῆρχε τῶρα.

Μὲ θαυμασμὸν αὐτὴ πολὺν
 Ἰδοῦσα τὴν μεταβολὴν,
 Τὸν λόγον ὧς ἐνόησε,
 Τὴν πρώτην ὡς μυχταίαν
 Ἀφείσα, ἐπενόησε
 Ἐνέδρας τέχνην νέαν.
 Τοὺς πόδας ἐξαπλοῦσα

Καὶ τὴν οὐράν της τὴν μακράν
 Καὶ κατὰ γῆς πεσοῦσα
 Προσεπριήθη τὴν νεκράν.

Προσβλέψας τότε ποντικὸς
 Παλυπαθῆς καὶ γνωστικὸς
 Μακρόθεν εἶπε πρὸς αὐτήν

« Καὶ μούμιαν ταριχευτήν
 Ἄν σ' ἴδω εἰς μουσεῖον,
 Δὲν ἔρχομαι πλησίον. »

Τὸν κακὸν ἀφοῦ γνωρίσης,
 Πρόσεχε τὰς ὑποκρίσεις
 Καὶ τὰς μηχανορραφίας
 Τῆς ὑπούλου τοῦ καρδίας.

14 — ΕΛΕΦΑΣ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Ἐλέφας μεγαλόσωμος
 Ἐξῆλθεν εἰς τὸν δρόμον
 Βαστάζων ἐπὶ ὤμων
 Φορτίον ἐκλεκτόν
 Ἐπὶ λαμπροῦ ὑφάσματος
 Στολῆς χρυσοθυσάνου
 Ἡ κόρη τοῦ σουλτάνου
 Ἐπέβαινεν αὐτόν.

Οἱ ἄνθρωποι ἐθαύμαζον
 Τὸ σῶμα τοῦ θηρίου,
 Ὅπότε ἔξ ὑπογείου
 Ὁ ποντικὸς φανεῖς,
 Κ' ἐκείνος πρὸς τὸ θέαμα
 Προσέδραμεν ὁμοίως
 Κ' ἐδείχθη ἐναντίος

Τῆς γνώμης τῆς κοινῆς.

« Θαυμάζετε τὸν γίγαντα,
 Ὁμίλησε, καὶ ποία
 Παράλογος αἰτία
 Τὸν κάμνει θαυμαστόν;
 Τὸν ὑπερόπτην βλέποντες
 Ἡμεῖς δὲν ἀποροῦμεν,
 Καὶ ἴσους θεωροῦμεν
 Ἡμεῖς τε καὶ αὐτόν.

Τὸ ἄσχοπὸν τοῦ μέγεθος
 Οὐδεὶς ἡμῶν φοβεῖται,
 Εἰ καὶ μᾶς θεωρεῖτε
 Ἀσήμους κ' εὐτελεῖς » ἰ.
 Νὰ ὁμιλήσῃ ἔμελλεν
 Ὁ ποντικὸς ἀκόμα,
 Ἀλλ' αἴφνης εἰς τὸ στόμα
 Εὐρέθη τῆς γαλῆς.

Ἦόσοι παίζουσι τοὺς μεγάλους
 Καὶ καταφρονοῦσι τοὺς ἄλλους
 Μεγιστάνας καὶ εὐγενεῖς!
 Ἄλλ' εἰς πρῶτον ἐναντίον
 Ἡ μικρότης τῶν γελοίων
 Γίνεται καταφανής.

15 — ΣΚΥΛΟΣ ΕΣΤΙΩΜΕΝΟΣ

Διέδιδον ψηνόμενα
 Καὶ παρασκευαζόμενα
 Ὅσμην εὐώδη φαγητά
 Ἐξαίρετα καὶ θαυμαστά.
 Περιστεραὶ, φάσιανοὶ
 Καὶ τῆς Ἰνδίας πετεινοὶ
 Καὶ ὅσα εἰς πλουσίων
 Ὑπάρχουν μαγειρεῖον.
 Ὁ σκύλος τῆς οἰκίας,
 Τὰ μαγειρεύματα ἰδὼν
 Καὶ τὰς ἐτομασίας,
 Καὶ ἀπαντήσας καθ' ὁδὸν
 Τοῦ γείτονος τὸν σκύλον,
 Συμπαίκτηρα καὶ φίλον,
 Φιλόφρων τὸν ἐκάλεσε
 Κ' εἰς δεῖπνον προσεκάλεσε.
 «Ἐλθέ, ὦ φίλε, ὡς ποθεῖς,
 Νὰ φάγῃς καὶ νὰ εὐφρανθῇς»

Οὐδ' εἰς τὸν ὕπνον φαγητὰ
 Δὲν εἶδες τόσον ἐκλεκτά.»
 Ταχὺς ἐλθὼν ὁ προσκληθεὶς
 Καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον
 Μετὰ τοῦ φίλου πορευθεὶς
 Καὶ τὴν οὐράν του σείων

᾿Ωσφραίνεται

Κ' εὐφραίνεται.

Ἄλλ' ὦ ἀφάτου μοίρας!
 Ὁ μάγειρος προφθάνει,
 Καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας
 Τὸν ἄθλιον λαμβάνει,
 Καὶ ρίπτει τὸν παράσιτον
 Ἐκ τῆς οἰκίας ἄσιτον.

Ποτὲ μὴ προθυμῆσαι
 Ὑπόσχεσιν νὰ δώσης,
 Ἄν βέβαιος δὲν ᾔσαι
 Αὐτὴν νὰ ἐκπληρώσης.
 Ἄλλ' οὔτε ὁ καλῶς φρονῶν
 Εἰς λόγους κ' ὑποσχέσεις
 Βασίζεται ἀνθρώπων, ὧν
 Ἀμφίβολος ἡ θέσις.

36 — ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΚΑΜΗΛΟΣ

Ὁ πίθηκος, ξενιτευθεὶς
 Κ' εἰς Παρισίους πορευθεὶς
 Εἰς τῆς σπουδῆς του τὸν καιρὸν,
 Ἐκλέξας ἐπροτίμησε
 Τὰ παίγνια καὶ τὸν χορὸν,
 Κ' εἰς ταῦτα εὐδοκίμησε.
 Ἐκπαιδευθεὶς κ' ἐπανελθὼν
 Διῆγεν, ὥς τὸ παρελθὼν,
 Εἰς τοὺς δρυμοὺς τὸν βίον του
 Ἐν μέσῳ τῶν ὁμοίων του,
 Τῶν τετραπόδων ζώων,
 Διότι ζῶον μοχθηρὸν
 Ἦν ὁ πτωχὸς ἀναχωρῶν
 Καὶ ἦλθε πάλιν ζῶον.
 Εἰς συναναστροφὴν λοιπὸν
 Ἐλάφῳ, χοίρῳ καὶ λαίπῳ
 Ἐχόρευσε ὁ Γάλλος
 Καὶ ἤρεσε μέγας.
 Ζηλεύσασα ἡ κάμηλος
 Τὴν εὐδοκίμησιν αὐτοῦ,
 Ἐνόμισεν ἐφάμιλλος
 Ν' ἀναδειχθῇ τοῦ χορευτοῦ,
 Κ' ἐνώπιον τῶν θεωρῶν
 Εὐθὺς ἀρχίζει τὸν χορὸν.

Ἦκούσθη γέλως γενικός,
 Ἡ δὲ μωρὰ ἐκείνη
 Ἀπῆλθεν ἔχουσα κακῶς
 Ἐν πλήρει καταισχύνῃ.

Ἀνίκανος πρὸς ἱκανὸν
 Ὅπόταν ἀμιλλᾶται,
 Μὴ ἔχων τι αὐτῷ κοινόν
 Καταγελᾶται.

17 — ΜΥΙΑ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΣΑ ΕΚ ΜΑΧΗΣ

Ἴππος μετ' ἀγρίαν μάχην
 Ὁδηγεῖτο ἰδρωμένος
 Καὶ βαρέως πληγωμένος·
 Ἐπὶ τὴν τοῦ ζώου ῥάχιν
 Ἀγνωστός του συνοδία
 Ἐπεκάθητο ἡ μυῖα.
 Ἄλλη μυῖα προστυχοῦσα
 Πρὸς τὴν ἔφιππον ὠμίλει·
 « Πόθεν ἔρχεσαι, ὦ φίλη; »
 Καὶ αὐτὴ μεγαλαυχοῦσα
 « Ἐκ τῆς μάχης τῆς κρίσιμου,
 Εἶπεν, ἔρχομαι, χρυσῇ μου. »

Πόσοι ἄδοξοι καὶ πόσοι
 Θέλουν νὰ συμμερισθῶσι

Δόξης ἔργων, τὰ ὅποια
Εἶναι ἄλλων ἐργασία!

18 — ΑΓΑΛΜΑΤΟΠΩΛΗΣ

Ῥακένδυτός τις καὶ πτωχὸς
Ἐπώλει ξύλινον Ἑρμῆν
Καὶ διελάλει συνεχῶς
Πρὸς ἔπαινόν του καὶ τιμὴν.
« Πωλῶ τὸν μόνον θησαυρόν
Τὴν τύχην ἃν ἀφῆσητε
Νὰ σᾶς ἐκφύγῃ τῶν χειρῶν,
Θὰ τὸ μετανοήσητε.
Τοῦ κέρδους εἶναι ὁ θεὸς,
Καὶ δαίμων ἀγαθοποιός. »
Συνήχθησαν περὶ αὐτὸν
Ἀνθρώπων πλῆθος ἀρκετὸν
Καὶ ἤκουον ἐκστατικοί.
Ἀκούσας δέ τις τῶν ἐκεῖ
Τῶν ἐγκωμίων τὸν σωρὸν
Καὶ τὴν πλῆθύν τῶν ἀρετῶν
« Θαυμάζω, εἶπε πρὸς αὐτόν,
Ἄν τὴν ἀλήθειαν λαλήσῃς,
Ὅτι πτωχὸς καὶ ἀπορῶν
Τὸν εὐτυχίζοντα πωλεῖς. »

Ὁ ἀπληστος καὶ αἰσχροκερδὴς
Πανοῦργος εἶναι καὶ ψευδής.

19 — ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΚΥΚΝΟΣ

Τὸ χιονῶδες τοῦ κύκνου χρῶμα
 Ὁ κόραξ εἶδεν ἐκστατικός·
 Ἐνώπιόν του ὄγκος ἀκόμα
 Δὲν ἀνεφάνη τόσον λευκός.
 Θέλων ἐπίσης λευκὸς νὰ γείνη
 Τοὺς τρέφοντάς τον φεύγει βωμούς,
 Καὶ μετὰ κύκνων ἦλθε νὰ μείνῃ
 Εἰς λίμνας, βρύσεις καὶ ποταμούς.
 Ἡμέραν πᾶσαν λούει τὸ σῶμα,
 Ὑγρὸς καὶ τρέμων διατελεῖ·
 Δὲν φεύγει ὅμως τὸ μαῦρον χρῶμα,
 Οὐδὲν τὸ ὕδωρ τὸν ὠφελεῖ.
 Πλὴν δὲν ἀλλάσσει τὸ φρόνημά του,
 Καὶ τῆς προχείρου τροφῆς μακρὰν
 Νεκρὸς εὗρέθη, τοῦ ἀδυνάτου
 Λαβῶν ὁ τάλας πεῖραν πικράν.

Ἡ ἄλογος ἐπιμονή
 Κακὸν καὶ θλίψιν προξενεῖ.

20 — Αἰθίοψ

Εἰς βαρβάρων πόλιν, ὅπου
 Πρὸς αἰσχύνην τοῦ ἀνθρώπου

Καὶ οἱ ἄνθρωποι πωλοῦνται
 Καὶ ὡς κτήνη θεωροῦνται,
 Εὐρωπαῖος ἦλθε φθάσας
 Καὶ ἀπῆλθεν ἀγοράσας
 Ἐκτὸς ἄλλων ἀναγκαίων
 Καὶ αἰθίοπα ὄραϊον.

Οὗτος, τόσα ἔχων ἄλλα
 Προτερήματα μεγάλα,
 Μὲ τὸ μαῦρον πρόσωπόν του
 Ἐθλίβε τὸν κύριόν του,
 Ὅστις, δίχως νὰ βραδύνη,
 Ἦρχισεν αὐτὸν νὰ πλύνῃ,
 Καὶ ἀκάματος ἐφάνη
 Προσπαθῶν νὰ τὸν λευκάνῃ.

Μετὰ πλύσεις πολυτρόπους
 Καὶ σαπωνισμοὺς καὶ κόπους
 Ὁ πλυνόμενος, ἀκόμα
 Δὲν παρήλλαξε τὸ χροῶμα.
 Ὡς εἰς τὸν παρόντα βίον
 Μαῦρον ἔφθασε παιδίον,
 Καὶ εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἄλλην
 Θὰ ὑπάγῃ μαῦρος πάλιν.

Ὅσον καὶ ἂν προσπαθήσῃς
 Ἀμετάβλητος ἡ φύσις.

21 — ΕΡΙΦΙΟΝ ΕΠΙ ΔΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Ἐρίφιόν τινα καιρὸν
 Ἀνέβη, κλίμακα εὐρὸν,
 Ἐπάγω εἰς τὸ δῶμα,
 Καὶ πρώτην ἔβλεπε φορὰν
 Τὸν κόσμον τοῦτον μὲ χράν
 Κ' ἐκπεπληγμένον ὄμμα.

Καὶ βλέπον δένδρα καὶ βουνά
 Τετράποδα καὶ πετεινά
 Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς του,
 Καὶ λύκον εἶδε τρομερὸν
 Τὸν ἀπ' αἰῶνος φοβερὸν
 Ἐχθρὸν τῆς γενεᾶς του.

Ὡς τὸν ἐχθρὸν ἐγνώρισεν
 Ὑβρίζον ἐλοιδόρησεν
 Αὐτὸν πάντοιοτρόπως
 Ὡ δὲ ἀκούσας τὰ θρασὺ,
 « Δὲν μὲ ὑβρίζεις, εἶπε, σὺ,
 Ὡ φίλε, ἀλλ' ὁ τόπος. »

Πολλάκις τόπος καὶ καιρὸς
 Τὸν φαῦλον ἐνθαρρύνει
 Πρὸς κρείττονας νὰ γείνη
 Θρασὺς καὶ τολμηρὸς.

22 — ΔΙΩ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Εἰς λίμνην, ἔαρος καὶρὸν,
 Βατράχων ζεῦγος νεαρόν
 Διῆγον μετ' εἰρήνης·
 Ἄλλ' ἔφθασε ταχύνοῦσα
 Τοῦ θέρους ὥρα, χύνουσα
 Θερμότητα μεγάλην·
 Ἐξηφανίσθη τὸ νερόν·
 Κ' οἱ δύο ἀντ' ἐκείνης
 Ἐζήτουν λίμνην ἄλλην.

Εἰς φρέαρ φθάσαντες βαθὺ
 Ὅ μὲν χωρὶς νὰ στοχασθῇ
 Ὡμίλησεν· « Ἴδου λοιπόν·
 Ἐλθε νὰ καταβῶμεν. »
 Ὅ δὲ ἀπήντησεν εἰπών·
 « Ἄν τὸ νερόν κ' ἐδῶ χαθῇ
 Πῶς, φίλε, θ' ἀναβῶμεν ; »

Μή τι ἐπιχειρισθῆς
 Πρὶν σκεφθῆς.

23 — ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΑΞ

Ἐκ τῆς κοιλάδος ἡ ἀηδὼν
 Περῶσα ἤλθεν εἰς δάσος θάλλον·
 Ἦρπαξεν αἶφνης τὴν γλυκυλάλον
 Κακὸς ἰέραξ αὐτὴν ἰδών.

« Παρακαλῶ σε, εἶπεν αὐτῇ,
 Μικράν με οὖσαν νὰ μὲ ἀφήσης·
 Πτηνὰ μεγάλα νὰ κυνηγήσης
 Ὁ στόμαχός σου ἐπιζητεῖ. »

Ἐκεῖνος δ' εἶπεν. « Ἄφρων ἐγὼ
 Ἐάν σέ, φίλη, εὐχαριστήσω,
 Τὴν ἀνὰ χεῖρας ἀφοῦ ἀφήσω
 Ἄγνωστον λείαν νὰ κυνηγῶ. »

Ὅστις μείζονα ἐλπίζων
 Τῶν μικρῶν καταφρονεῖ
 Προφανῶς παραφρονεῖ,
 Τὸ συμφέρον μὴ γνωρίζων.

24 — ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΨΥΛΛΟΣ

Ἀμπέλου κτηματίας
 Εἰς ὄραν μεσημβρίας
 Κεὶ ζέσσης ἐποχῆν

Ἄφεις τὴν ἐργασίαν
 Ἐζήτ' εἰς τὴν οἰκίαν
 Μικρὰν ἀναψυχήν.

Εἰς στρῶμα ἡσυχάζων
 Κατήντησε νυστάζων
 Εἰς ῥόγχασμα βαθύ
 Ὅποτε ἤλθε ψύλλος,
 Τοῦ αἵματος ὁ φίλος,
 Νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Ὑπὸ τῶν πηδημάτων
 Καὶ ὀχληρῶν δηγμάτων
 Αὐτὸς ἐξυπνισθεὶς,
 Τῷ ἄκρῳ τῶν δακτύλων
 Τὸν αἰμοβόρον ψύλλον
 Συνέλαβεν εὐθύς.

Καλῶς γινώσκων ποίαν
 Θὰ λάβῃ τιμωρίαν
 Καὶ κλκίων ἑαυτὸν,
 Ὁ ψύλλος μετὰ θρήνου
 Ἐδέετο ἐκεῖνου
 Συγχώρησιν ζητῶν.

« Τῷ ὄντι, δέσποτά μου,
 Πονεῖ τὸ κέντημά μου,
 Τῷ εἶπε, κ' ἐνοχλεῖ,

Ἄλλὰ καὶ ἂν θελήσω
 Κακὸν νὰ προξενήσω
 Δὲν δύναμαι πολύ.»

Ὁ δ' εἶπε· «Τιμωρεῖται
 Τὸ πταῖσμα καὶ μισεῖται
 Ἡ μέγα ἢ μικρόν.»
 Καὶ διὰ τῶν δακτύλων
 Συνέθλιψε τὸν ψύλλον
 Καὶ ἄφησε νεκρόν.

Ἐργάτης πονηρίας
 Μεγᾶλης ἢ μικρᾶς
 Παρέχει συνεπείας
 Εἰς ἑαυτὸν πικράς.

25 — ΟΡΦΕΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΘΟΣ

Υἱὸς γονέως ἀγλαοῦ
 Ὁ Νέανθος δ' νέος
 Ἀφῆρεσεν ἐκ τοῦ ναοῦ
 Τὴν λύραν τοῦ Ὀρφέως,
 Νομίζων, ὅτι ἀγαθὴ
 Ἄνδρὸς ἐξόχου λύρα
 Θὰ ὀδηγῇ τὴν ἀμαθῆ
 Καὶ ἄμουσόν του χεῖρα.
 Καὶ ἤρχισε λυρίζων
 Ὁ λύραν μὴ γνωρίζων.

Τὰ ζῶα ἤλθον τρέχοντα
 Ἐκ βράχων καὶ σπηλαίων
 Τὸ λύρισμα προσέχοντα
 Ν' ἀκούσουν τὸ ἀρχαῖον.
 Ἀλλὰ ἐκ τῶνων ἀπηχῶν
 Καὶ φθόγγων ἀφροσύνων
 Ἐμάνησαν καὶ τὸν πτωχὸν
 Ἐσπάραξαν ἐκείνον.

Οὔτε ἥρωα γενναῖον
 Καθιστᾷ λαμπρὰ στολὴ,
 Οὔτε ὄργανον ὥραϊον
 Μουσικὸν ἀποτελεῖ.

26 — ΑΝΗΡ ΧΗΡΕΥΣΑΣ ΚΑΙ ΣΟΦΟΣ

Ἀπέθανέ ποτε γυνή.
 Ὁ σύζυγος ἐθρήνη.
 Ἡ πένθιμος αὐτοῦ φωνή
 Τὰ πέριξ συνεχίνει.
 Κ' ἐνόμιζε τῶν στεναγμῶν
 Καὶ πόνων παῦσιν μόνην
 Τὸ κώνειον καὶ τὸν πνιγμὸν,
 Τὸ ξίφος, τὴν ἀγχόνην.

Ἐντὸς οἰκίσκου ταπεινοῦ
 Κατῴκει γηραιὸς τις,

Σοφίας κάτοχος καὶ νοῦ,
 Πολλῶν πραγμάτων γνώστης.
 Ὁ χῆρος ἦλθε πρὸς αὐτόν,
 Εἰς τὴν αὐτοῦ σοφίαν
 Τῶν ἀφορήτων του ζητῶν
 Δεινὼν τὴν θεραπείαν.

Ἐλθόντα ὁ πολυμαθὴς
 Ἐδέχθη φιλοφρόνως
 Καὶ εἶπε. «Τέκνον μου, βαθὺς
 Τοῦ στήθους σου ὁ πόνος.
 Ἀλλ' ἄφες με σκεψόμενον,
 Καὶ μετὰ δέκα μῆνας
 Σοὶ δώσω τὸ ἰώμενον
 Καὶ παῦσαν τὰς ἐδύνας. »

Ὁ χρόνος τρέχων καὶ πετῶν
 Παρῆλθεν· ἀλλ' ὁ κλαίων
 Τὸν γέροντα τὸν συνετὸν
 Δὲν ἐπεσκέφθη πλέον.
 Κατέπαυσεν ὁ κοπετὴς,
 Τὸ πένθος κατευνάσθη,
 Κ' εἰς γάμον δεύτερον αὐτὸς
 Εὐθύμως ἡτοιμάσθη.

Χρόνος φέρει θεραπείαν
 Εἰς περίλυπον καρδίαν.

27 — ΝΕΟΣ ΑΣΩΤΟΣ

Ἄσωτός τις, ἀφάνισας
 Τὴν οὐσίαν τοῦ πατρός του,
 Ἐκλαίει πικρῶς, καθήσας
 Πρὸ τῆς γηραιᾶς μητρός του.
 Τοὺς κλαυθμοὺς αὐτὴ σημεία
 Μετανοίας ἐκλαβοῦσα
 Εἶπεν ἐν φιλοστοργίᾳ
 Τὰ συμβάντα λησμονοῦσα.
 « Μὴ πικραίνης τὴν καρδίαν·
 Ἐκ τῶν δύο μου ἀμπέλων
 Σοὶ χαρίζω, τέκνον, μίαν,
 Ἀσφαλὲς διδοῦσιν μέλλον. »
 Ἐπαυσε τὰ δάκρυά του·
 Ἀλλ' ἐμμένων εἰς τὸ ἦθος
 Ἐτραξε τὸ χάρισμά του
 Νὰ πωλήσῃ ὡς συνήθως.

Ἡ πρὸς τὴν κακίαν κλίσις
 Γίνεται δευτέρᾳ φύσις.

28 — ΛΥΚΟΣ ΠΑΡΑΠΟΝΟΥΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΟΝ

Πρὸς τὸ πρόβατον ὁ λύκος
 « Πόσον, ἔκραξεν, ἀδίκως

Ἐκτιμῶσι τὴν ἀξίαν
 Εἰς τῆς γῆς τὴν κοινωνίαν.
 Τῆς σῆς, φίλε, ἀνωτέρα,
 Ὡς γνωστὸν, ἡ φρόνησίς μου,
 Πλὴν πολὺ εὐτυχεστέρα
 Ἡ ζωὴ σου τῆς ζωῆς μου.
 Σοῦ καὶ ἄνθρωποι καὶ σκύλοι.
 Εἶναι σύνοικοι καὶ φίλοι
 Ἐμὲ δ' ὅπου ἀπαντήσουν
 Προσπαθοῦν νὰ μ' ἀφανίσουν. »
 Τὸ δὲ εἶπε. « Διὰ γινῶσιν
 Πῶς ζητεῖς νὰ σ' ἀγαπῶσιν,
 Ἦτις χρησιμεύει μόνον
 Πρὸς ζημίαν τῶν γειτόνων ; »

Νοῦς καὶ μάθησις ἀνθρώπων
 Φθονερῶν καὶ κακοτρόπων
 Βλάβην φέρουν καὶ ζημίαν
 Εἰς τῆς γῆς τὴν κοινωνίαν.

29 — ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ ΒΟΥΞ

Ἐπὶ κέρατος ὁ κώνωψ
 Ὑψηλοῦ βοῦς καθήσας
 Καὶ μὲ τέχνην μελωδήσας
 Θαυμασίου αὐλητοῦ,
 Τὸν τετράποδον ἠρώτα,
 Φοβηθεῖς μὴ ἄχθος γείνη,

Ἄν τὸν τένοντα βαρύνῃ
Καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

« Ἄν σὲ θλίβω, φίλε, μένων
Λέγε, εἶπεν, ἐλευθέρως·
Παρειθὺς πρὸς ἄλλο μέρος
Ἄπὸ σοῦ ἀναχωρῶ. »
Ὁ δὲ εἶπε. « Δὲν ἡσθάνθην
Παντελῶς τὴν ἔλυσίν σου·
Καὶ ἂν μένης, τὴν μονὴν σου
Ὡς οὐδὲν τὴν θεωρῶ. »

Ἄφρονες ἐκαῖνοι, ὅσοι,
Ἐπιβλέποντες τοὺς ἄλλους,
Προσπαθοῦν νὰ συγκριθῶσι
Οἱ μικροὶ πρὸς τοὺς μεγάλους.

30 — ΕΧΙΔΝΑ ΚΑΙ ΒΔΕΛΛΑ

Πρὸς ἕλος προχωρήσασα
Καὶ βδέλλαν ἀπαντήσασα
Ἦ ἔχιδνα ὠμίλει·
« Δὲν τὸ καταλαμβάνω·
Καὶ σὺ δαγκάνεις, φίλη,
Ἀλλὰ κ' ἐγὼ δαγκάνω.
Λοιπὸν ὁ κόσμος διὰ τί
Σὲ μόνον θέλει καὶ ζητεῖ. »

Ἐμὲ δὲ ἀποφεύγει
 Καὶ ἀπαντῶν με φεύγει·»
 Ἡ βδέλλ' ἀποκριθεῖσα
 Καὶ πρὸς αὐτὴν στραφεῖσα·
 «Τὸ δῆγμα, εἶπε, τὸ ἐμὸν
 Τῶν πόνων παῦσιν προξενεῖ·
 Τὸ σὸν, αἰτία ὀδυρμῶν,
 Καὶ φαρμακεύει καὶ πονεῖ.»

Τὸν νοῦν τοῦ μύθου δ' σκεφθεὶς
 Καλῶς καταλαμβάνει.
 «Κατὰ τὰς πράξεις του καθεῖς
 Τὴν ἀμοιβὴν λαμβάνει.»

31 — ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΡΙΘΜΩΝ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

Τὰ κύματα ἡρίθμει τις
 Ἀπὸ τῆς παραλίας
 Τὰ νῶτα τῆς ἀγρίας
 Θαλάσσης θεωρῶν·
 Ἀλλὰ εἰς τὴν ἀρίθμησιν
 Ὁ ἄπειρος λανθασας,
 Ὡς μάτην κοπιάσας
 Ἀθύμει δυσφορῶν.

Ἀλώπηξ πολυμήχανος
 Τὸν ἄνθρωπον ἰδοῦσα

Τῷ εἶπε προσελθοῦσα.

« Μὴ φίλει, ἀθυμῆς.

Τῶν πρώτων τὴν ἀνέριον

Ματαίως θὰ ζητήσης·

Καλὸν λοιπὸν ν' ἀρχίσῃς

Τὰ νέκ ν' ἀριθμῆς. »

Μεταμέλεια ματαία

Μὴ σοῦ θλίβῃ τὴν ψυχὴν,

Ἄλλ' ἐμφρόνως πρὸς τὰ νέκ

Στρέψον πάσαν προσοχὴν.

32 — ΜΑΘΗΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΜΠΗ

Τῆς δκνηρίας ζηλωτῆς

Καὶ ὀλιγόνους μαθητῆς

Ἐντὸς παιδαγωγείου,

Ἐμίσει τὴν γραμματικὴν

Καὶ ἐθεώρει φυλακὴν

Τοὺς τοίχους τοῦ σχολείου.

Τὴν διασκέδασιν ζητῶν,

Ἐν μέσῳ ἄλλων περιττῶν,

Προγυμνάτων καὶ παιγνίων,

Ὡς παίγνιον νεοφανές

Καὶ κάμπην εἰς διαφανές

Ἐφύλαττε δοχεῖον.

Τὴν κάμπην βλέπων ὁ κακὸς
 Ἐργαζομένην τακτικῶς
 Θυλάκιον ὥραϊον
 Ἐλάλει· « Δὲν βεργύνεσαι,
 Μωρὰ, νὰ καταγίνεσαι;
 Δὲν παύεις τῶρα πλέον; »

« Δι' ἐργασίας τακτικῆς
 Καὶ τῆς προσκχείρου φυλακῆς,
 Ἀπῆντησεν ἐκείνη,
 Ἡ κάμπη σου θὰ δυνηθῇ
 Ἀπὸ τῆς γῆς ν' ἀνυψωθῇ
 Καὶ χρυσαλλίς νὰ γείνη. »

Εὐδαίμονες καὶ ζηλωτοὶ
 Δὲν γίνονται οἱ ἀμελεῖς,
 Ὡς ἀεργὸς ἀδυνατεῖ
 Νὰ γείνη κάμπη χρυσαλλίς.

33 — ΡΟΙΑ ΚΑΙ ΜΗΛΕΑ

Ἡ ροιὰ καὶ ἡ μηλέα
 Εἶχον ἔριδα μεγάλην
 Τίς πλείότερον ὥραία
 Κ' εὐθαλῆς ὑπὲρ τὴν ἄλλην.
 Βάτος τις ἀναμιχθεῖσα
 Εἰς τοὺς λόγους τῶν ὥραίων,

Εἶπε πρὸς αὐτὰς στραφεῖσα·
 « Πάύσωμεν, ὦ φίλοι πλέον. »

Τοὺς ἄλλους ὅταν συγκινῇ.
 Τῆς στάσεως ἡ πάλη.
 Ὑψοῦνται οἱ οὐτιδανοὶ
 Καὶ πράττουν ὡς μεγάλοι.

34 — ΣΚΥΛΟΣ ΣΩΦΡΟΝΙΣΘΕΙΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Πρὸς σκύλον ἡσυχάζοντα
 Πρὸ τῆς ἐπχύλεως του
 Ὁ λύκος ὁ ἐχθρὸς του.
 Ἐπῆλθε προσδραμών.
 Ὁ δέ, ἰδὼν τὸν κίνδυνον,
 Ἐκείνον παρεκάλει
 Τὴν βρῶσιν ν' ἀναβάλῃ,
 Καὶ τὸν ἀφανισμὸν.

« Θὰ γείνη γάμος, ἔκραξε·
 Καὶ τῶρ' ἂν μὲ ἀφήσῃς.
 Δὲν θὰ μετανοήσῃς.
 Ὡ λύκε, παντελῶς.
 Φαγὼν τὰ περισσεύματα
 Τοῦ γάμου θὰ παχύνω,
 Καὶ νόστιμος θὰ γείνω
 Ὡς μύσχου μυαλός. »

Πεισθείς ὁ λύκος ἔφυγε,
 Καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν
 Μὲ ὄρεξιν μεγάλην
 Προστρέξας καὶ ζητῶν,
 Τὸν σκύλον εἶδε κείμενον
 Ἐπὶ ἀχύρων στρώμα
 Ἐπάνω εἰς τὸ δῶμα,
 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν.

« Ἴδού, τῆς συμφωνίας μας
 Ἐσήμανεν ἡ ὥρα·
 Ἡ σὰρξ σου ἕως τῶρα
 Θὰ ἔγεινε καλή.
 Λοιπὸν ἀποχαιρέτισον
 Τὸν κόσμον καὶ ἐτοιμάσου·
 Ὁ λόγος σου, στοχάσου,
 Ἐδῶ σὲ προσκαλεῖ. »

Ὁ σκύλος, ἐκ τοῦ δώματος
 Ἀκούσας τὴν γελοίαν
 Τοῦ λύκου ὁμιλίαν
 Ἀντεῖπεν ἐγερθείς·
 « Ἄν πρὸ τῆς θύρας ἄλλοτε
 Ἰδὼν μὲ διακρίνης,
 Μὴ γάμους ἀναμείνης,
 Ἀλλ' ἄρπαζόν μ' εὐθύς. »

Νοῦ δόσιν ὅστις ἔχει
 Φυγῶν τι ἀπευκταῖον,
 Εἰς ὅμοιον προσέχει
 Μὴ ὑποπέσῃ πλέον.

35 — ΛΕΩΝ ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ ΣΥΓΚΙΝΗΓΗΣΑΝΤΕΣ

Λέων, ὄνος καὶ ἀλώπηξ,
 Εἰς τὰ βάθη τοῦ δρυμοῦ
 Κυνηγήσαντες ὁμοῦ,
 Ἐγγρας ἔτυχον σπανίας
 Καὶ καλλίστης καὶ πλουσίας.

Ὁ δὲ λέων, ὅτε ἦλθε
 Τῆς τραπέζης ὁ καιρὸς,
 « Ὅνε, εἶπε σοβαρῶς
 Σὲ προστάζω σύναξέ τα,
 Καὶ ὥς πρέπει, μοίρασέ τα. »

Ἐκαμε, μετ' ἀκριβείας
 Τοὺς συντρόφους ἀριθμήσας,
 Τρεῖς αὐτὸς μερίδας ἴσας.
 Ἀλλ' ὁ λέων ὀργισθεὶς
 Τὸν ἐφόνευσεν εὐθύς.

Εἶπε τότε πρὸς τὴν ἄλλην
 Ἦτις ἴστατο ἐκεῖ
 Ἀφῶνος κ' ἐκστατική.

« Τώρα σὺ παράλαβέ τα
Καὶ ὡς πρέπει μοίρυσέ τα. »

Ἄσκημον αὐτὴ μερίδα
Ἐλάβε δι' ἑαυτὴν
Ὡς τροφὴν τῆς ἀρκετῆν,
Παραθεῖσα πάντα τ' ἄλλα
Πρὸ αὐτοῦ μικρὰ μεγάλα.

Ὡς δ' ἠρώτησεν ὁ λέων·
« Ποία μοῖρά σου κακὴ
Σ' ἔκχμεν ὀλιγαρκῇ ; »
Ἀπεκρίθ' ἡ πονηρά·
« Ἡ τοῦ ὄνου συμφορά. »

Τοῦ γείτονος τὸ πάθημα
Σωφρονισμὸς καὶ μάθημα.

36 — ΟΦΙΣ ΛΧΑΡΙΣΤΟΣ

Τὸν χειμῶνα καθ' ὁδὸν
Ὅφιν ἄνθρωπος ἰδὼν
Ἐκ τοῦ ψύχους ναρκωμένον,
Ἐλυπήθη τὸν πτωχόν,
Ὅστις πλεόν ἐκψυχῶν
Εἶχεν ὄμμα θολωμένον.

Ὅθεν σκύψας πρὸς τὴν γῆν
 Μὲ ἀγάπην καὶ στοργήν
 Τὸν ἡμιθανῆ λαμβάνει,
 Καὶ μ' ἐκείνον παρευθὺς
 Εἰς τὸν οἶκον πορευθεὶς,
 Ἐσπευσε νᾶ τὸν θερμάνη.

Ὁ δὲ ὄφεις βρθυμῆδὸν
 Σῶον ἑαυτὸν ἰδὼν
 Ὑπὸ ζωηφόρον χεῖρα,
 Ὡς σημεῖον ἀμοιβῆς
 Ἐπληξεν ὁ ἀσεβῆς
 Τὸν προστάτην καὶ σωτῆρα.

Ὅστις ἀντ' εὐεργεσίας
 Βλάβην καὶ κακὸν παρέχει,
 Κάτοχος ψυχῆς ἀχρείας
 Ὅφρως καρδίαν ἔχει.

37 — ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΠΟΤΑΜΟΣ

« Θάλασσα κατηραμένη
 Καὶ κακὴ καὶ μισουμένη »
 Ἐκραζεν ὁ ποταμός·
 « Σὺ φθορά μου ἀπ' αἰῶνος,
 Καὶ τοῦ δυστυχοῦς ὁ μόνος
 Ἐπὶ γῆς ἀφανισμός.

Ὅσον σὺ μακράν μου εἶσαι
 Ὅν τι φαίνομαι κ' ἐγώ·
 Μόλις δὲ σὲ πλησιάσω
 Μ' ἀναγκάζεις τ' ὄνομά μου
 Καὶ τὴν ιδιότητά μου
 Καὶ τὴν ὑπαρξιν νὰ χάσω.
 Ὅθεν μὴ δυσαρεστῆσαι,
 Ὅτι σὲ κακολογῶ. »
 Ἡ δ' ἀπήντησε. « Σὺ πταίεις·
 Διὰ τί, ὦ ποταμέ,
 Τὸ κακὸν γινώσκων, ῥέεις
 Ἀεννάως πρὸς ἐμέ ; »

Πρὸς φθοράν καὶ ὄλεθρόν του
 Ὅστις ἀύθορμήτως τρέχει,
 Αἴτιον τῶν συμφορῶν του
 Ἐαυτὸν καὶ μόνον ἔχει.

38 — ΛΕΟΝΤΟΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Πόλεμον εἶχε κατ' ἐναντίων
 Τῶν τετραπόδων ὁ βασιλεὺς.
 Ταχὺς ἐπέμφθη διαγγελεὺς
 Νὰ συναθροίσῃ στρατὸν ἀνδρεῖον.
 Ἦλθον τὰ ζῶα ἐκ τῶν ὀρέων,
 Ἐκ τῶν φαράγκων, ἐκ τῶν δρυμῶν.

Πρὸς τοὺς ἐλθόντας ὡς ἡγεμῶν
 Ἐκτὸς καὶ ἄλλων εἶπεν ὁ λέων.
 « Ἄγριε λύκε, τοὺς σοὺς ὀδόντας
 Δειλοὶ θὰ φεύγουν καὶ τολμηροί.
 Ταῦρε, προτείνων κέρως βαρὺ,
 Θ' ἀναχαιτίζης τοὺς ἐφορμῶντας.
 Ἄρκετε, θὰ τύχης, εἰς τὰς ἐφόδους
 Πρώτη ὀρμῶσα, δόξης πολλῆς.
 Σὺ κάπρε πάλιν, θὰ ὠφελῆς
 Ὡς ῥωμαλέος καὶ χαυλιόδους.
 Ἄνδρεϊ' ἐλέφας, ἡ συνδρομή σου
 Εἶναι νὰ φέρης πᾶν τὸ βαρὺ·
 Συγχρόνως πρέπει καὶ ἡμπορεῖ
 Νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ἡ προβοσκίς σου.
 Σὺ δὲ, ἀλώπηξ, πανοῦργον ζῶον,
 Σὺ ὡς ὁ Νέστωρ πολυμαθὴς
 Διὰ τοῦ λόγου θ' ἀναδειχθῆς
 Χρησιμωτάτη ἐκ τῶν ἡρώων. »
 Πάντες ἐπήνουν τὴν ἐμπειρίαν
 Τοῦ βασιλέως τοῦ ἰσχυροῦ
 Ὅτε φωνή τις ἐκ τοῦ σωροῦ
 Ἦρχισε ταύτην τὴν ὁμιλίαν.
 « Κλεινὲ μονάρχα, πέμψον τὸν ὄνον
 Μακρὰν τῆς μάχης καὶ τὸν λαγόν,
 Δειλὸν τὸν ἕνα, τὸν δὲ ἀργόν.
 Οἱ δύο οὗτοι θὰ βλάψουν μόνον. » —
 « Δὲν μοὶ ἀρέσκει τοιοῦτος νόμος,
 Εἶπεν ἐμφρόνως ὁ μαχητής.

Ὁ ὄνος μένει ὡς σαλπιστής,
Ὁ ἄλλος μένει ὡς ταχυδρόμος. »

Μὴ δὲ μέγας ἀχρηστίαν
Τοῦ μικροῦ κατηγορήσῃ·
Ἐκαστος κατ' εὐκαιρίαν
Δύναται νὰ ὠφελήσῃ.

39 — ΓΡΥΛΛΟΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ

Γρύλλος ἔβλεπεν, εἰς χλόην κεκρυμμένος,
Χρυσαλλίδα εὐχροον καὶ θαυμαστήν.
Ἐκ τοῦ κάλλους δὲ αὐτῆς τεθαμβημένος
Ἰστατο καὶ ταῦτα εἶπε πρὸς αὐτήν.

« Πόσον σὲ ζηλεύω, νύμφη ἀερία !
Πάντα τ' ἀγαθὰ ἐδόθησαν εἰς σέ.
Πόση χάρις σὲ κοσμεῖ καὶ ἀρμονία !
Πῶς αἱ πτέρυγές σου λάμπουσι χρυσαῖ !

Τίς διαφορὰ τοὺς δύο μας χωρίζει !
Σὺ εἰς θαυμασμὸν τὸν ἄνθρωπον κινεῖς·
Ἄλλ' ἐμὲ οὐδεὶς σχεδὸν ἐδῶ γνωρίζει
Καὶ γηράσκω ἄσημος καὶ ἀφανής.

Σὺ πετᾷς πρὸς τ' ἄνω, ἔντομον ὠραῖον·
Δύσμορφος ἐγὼ κινουμαι εἰς πηλόν.

Εἰς ζῶν τοιαύτην δὲν ἀντέχω πλέον·
Καὶ τὸν θάνατόν μου κράζω προσκαλῶν. »

Ταῦτα εἶπεν ὅτ' ἐφάνησαν παιδία
Κ' ἤρχισαν νὰ κυνηγοῦν τὴν ζηλωτήν.
Ἐγεινεν ἡ καταδίωξις βραχεῖα
Καὶ παιδίου χεῖρ συνέλαβεν αὐτήν.

Εἰς τὸ ζῶον ἔδραζεν ἐκ τῶν πτερύγων·
Ἄλλος τὸ ἐκράτει ἐκ τῆς κεφαλῆς.
Τρίτος παῖς τὸ ἔσφιγγε, καὶ μετ' ὀλίγον
Ἡ ὥραία δὲν ὑπῆρχε χρυσαλλίς.

Ἄνῆρ πολλάκις ὑψηλῆς
Περιωπῆς κ' ἐπιφανοῦς
Ζηλεύει ἄνδρας ταπεινοὺς
Καὶ ἀγροβίους κ' εὐτελεῖς.

40 — ΦΩΛΕΑ ΧΕΛΙΔΟΝΩΝ

Ἄτακτον μικρὸν παιδίον
Ἐν τῷ μέσῳ ἐρειπίων
Ἰπὸ στέγην παλαιάν
Εὔρε τὸ διεστραμμένον,
Εἰς τοὺς τοίχους ἀναβαῖνον,
Χελιδόνων φωλεάν.

Ἦρπατε τὸ εὖρημά του
 Καὶ εἰς τὸ κατάλυμά του
 Ἐφερε τοὺς νεοττούς.
 Καὶ πρὸς τέρψιν μετ' ὀλίγον,
 Τὸ παράθυρον ἀνοῖγον,
 Ἦλευθέρωσεν αὐτούς.

Ἄλλ' εἰς ἀσθενῇ στρουθία
 Πρώωρος ἐλευθερία
 Ἐγένετο κακῶν ἀρχή.
 Μόλις ἄρτι πτερωθέντα,
 Ἐκ τοῦ ὕψους ἀφεθέντα
 Ἐπεσαν τὰ δυστυχῆ.

Ἐν κτυπῆσαν ἐπληγώθη·
 Ἄλλο τότε μὲν ἐσώθη
 Ἄλλ' ἀπέθανε πεινῶν.
 Τῆς γαλῆς τὸ τρίτον βρῶμα
 Εὗρεν εἰς αὐτῆς τὸ στόμα
 Θάνατον ἐλεεινόν.

Ὅστις τι ἐπιχειρήσει
 Πρὸ καιροῦ, θά ναυαγήσῃ.

41 — ΒΟΣΚΟΥ ΠΑΙΔΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΑΙΑ

Βόας εἰς βουνὸν πολλοὺς
 Ἦλανε μικρὸν παιδίον,

Κατευθύνον με ῥαβδίον
 Τοὺς ἀχόλους καὶ δειλούς.
 Γραῖά τις αὐτὸ ἰδοῦσα
 Ταῦτα εἶπε προσελθοῦσα.
 « Ποῖος, τέκνον, δὲν γνωρίζεις
 Κίνδυνος σὲ ἀπειλεῖ,
 Ἄλλ' ἀπρόσεκτος πολὺ
 Ζῶα μέγιστα ῥαβδίζεις.
 Εἷς ἐκ τῶν βοῶν καὶ μόνος
 Ἐξαρκεῖ, ἐὰν θελήσῃ,
 Νὰ φονεύσῃ, νὰ πατήσῃ
 Πολλοὺς ἄνδρας ταῦτοχρόνως. »
 Ἄλλ' ἐκεῖνο τὴν συνήθη
 Ἠκολούθησε πορείαν,
 Καὶ ῥαβδίζων μ' ἀφοβίαν
 Τὰ ἐπόμεν' ἀπεκρίθη.
 « Εἷς τοὺς βόας ἂν ὀλίγη
 Λογικοῦ ὑπῆρχε δόσις,
 Παῖς αὐτοῦς δὲν θὰ ὠδήγῃ
 Μετὰ εὐκολίας τόσης. »

Ὁ νοῦς τοῦ μύθου προφανής·
 Ἄνθρωποι νοσήτων ἀσθενῆς
 Πολλαχῶς ὑπάρχει κρείττων
 Ἰσχυρῶν ἄλλ' ἀνοήτων.

42 — ΛΕΩΝ ΓΕΓΗΡΑΚΩΣ

Τοῦ δάσους ἡ φρίκη, ὁ λέων,
 Τὴν πρώτην του δύναμιν κλαίων
 Καὶ φθάσας εἰς γῆρας βαθὺ,
 Τῆς χώρας τὸ παίγνιον ὕλης
 Βαδίζων, ἠδύνατο μόλις
 Εἰς πόδας ἰσχνοὺς νὰ σταθῇ.

Μαθὼν τὸ κακὸν ὁ λαὸς του,
 Ὅ ἄλλοτε τρέμων ἐμπρός του,
 Προσῆλθε θρασὺς καὶ γελῶν.
 Καὶ πρῶτον ὁ ταῦρος, προτάττων
 Τὸ ζεύγος ὀξέων κεράτων,
 Τῷ ἔδωκε κτύπον καλόν.

Ὁ ἵππος, γενναίως εὐθύνων
 Ὅπλῃν σιδηρᾶν πρὸς ἐκείνον,
 Ἐλάκτισε, πνέων ὀργήν.
 Ὁ λύκος, ἐλθὼν μετ' ὀλίγον
 Καὶ ῥύγχος δυσῶδες ἀνοίγων,
 Βαρεῖαν προσῆψε πληγὴν.

Χωρὶς νὰ γογγύσῃ ὁ γέρον
 Τὴν τύχην του ἔκειτο φέρων
 Κ' εἰς τόσα δεινὰ σιωπῶν,
 Ὅπότε, τὸ βλέμμα ὑψόνων

Κ' ἰδὼν πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸν ὄνον,
Ἐφώνησε ταῦτα εἰπών.

« Χωρίς τι καλὸν νὰ ἐλπίσω,
Τὸ βλέπω, τὰ κῶλα θ' ἀφήσω
Ἀγρίων πτηνῶν ἀρπαγὴν·
Πλὴν δύο θανάτους λαμβάνω
Ἄν πέπρωται πρὶν ἀποθάνω
Νὰ λάβω καὶ ὄνου πληγὴν. »

Ὁ θνητὸς τὴν δυστυχίαν
Ὑποφέρει διπλάσιαν
Χλεύην καὶ ἔλεγχον εὐρίσκων
Παρά φαύλων ἀνθρωπίσκων.

43 — ΑΓΛΗΤΗΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ

Ποιμὴν τῆς Βοιωτίας
Εἰς λόφον ὑψηλὸν
Εὐρύθμους μελωδίας
Διέδιδεν αὐλῶν·
Κ' οἱ εὐρισκόμενοι ἐκεῖ
Τὸν ἤκουον προσεκτικοί.

Ὁ ὄνος, μαγευμένος
Ὑπὸ τῆς μουσικῆς,
Ἀφῆκεν ἐσπευσμένως

Τὸν τόπον τῆς βοσκῆς·
 Προσῆλθε, καὶ ὡς μουσικὸς
 Ἐθαύμαζεν ἐκστατικός.

Μετὰ ἡμέρας φθάνων
 Εἰς δάσος σκιερὸν
 Καὶ τρίφυλλον δαγκάνων
 Ὁ ὄνος τρυφερὸν,
 Πλησίον θάμνων χαμηλῶν
 Καλὸν ἀπήντησεν αὐλόν.

Τὸ βλέμμα προσηλόνων
 Προθύμως πρὸς αὐτὸν
 Καὶ ἓνα τῶν ῥωθίων
 Πρὸ τῆς ὀπῆς κρατῶν
 Ἐφύσησε, καὶ τυχηρῶς
 Ἐξῆλθε τόνος ἡχηρός.

Ἐκ τῆς ἐπιτυχίας
 Ἡσθάνθη ἡδονήν,
 Καὶ μετὰ παρρησίας,
 Ὑψόνον τὴν φωνήν,
 Τὸ ζῶον εἶπε τὸ καλόν·
 «Κ' ἐγὼ σημαίνω τὸν αὐλόν.»

Πρὸς ὄνειδος τῶν τεχνιτῶν
 Καὶ τῶν ἐπιστημόνων

Ἀντιστοιχοῦν πολλοὶ αὐτῶν
Πρὸς τοῦ αὐλοῦ τὸν ὄνον.

44 — ΜΥΙΑ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ

Πρὸς τὴν μέλισσαν ὠμίλει
Μυῖ' αὐθάδης καυχωμένη·
«Πόσον σὲ λυποῦμαι, φίλη,
Ὅτι ζῆς ἐργαζομένη.
Πλὴν καὶ ὅσα, πλήρης κόπων,
Εἰς τὸν οἶκόν σου συνάξεις,
Τῶν μυιῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων
Φαγητὸν τὰ ἐτοιμάξεις.
Ἄγνωστον ἐργάτου βίον
Ζῆς μακρὰν τῆς κοινωνίας,
Ἦτις μέλι καὶ κηρίον
Δαπανᾷ μετ' ἀφθονίας.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐδένα κόπον
Οὐδεμίαν θλίψιν ἔχω.
Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων
Θέσιν ἔντιμον κατέχω.
Εἰς τοὺς οἴκους τῶν πλουσίων,
Τὰς ἀλλὰς τῶν ἐστερμμένων
Κάθηνται καὶ ἐγὼ πλησίον
Τῶν λαμπρῶν ὑποκειμένων.
Ἀκλητος εἰς εὐωχίαν
Γεύομαι συνήθως πρόωτη,

Καὶ δαγκάνω τὴν κυρίαν,
 ἥτις ἥσυχος ὑπνώττει. »
 Ἡ δὲ εἶπεν ἀπαντῶσα·
 « Πρέπει τις νὰ ἐγκαυχᾶται,
 ὦ παράσιτε, δι' ὅσα
 ἑπαινεῖται καὶ τιμᾶται.
 Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τὰς μυίας
 ὅχι μόνον δὲν τιμῶσιν,
 Ἀλλ' ἐκβάλλουν τῆς οἰκίας
 ὅπου ἂν τὰς ἀπαντῶσιν.

Ὁ κηφὴν καταφρονεῖται,
 Ὁ φιλόπονος αἰνεῖται.

45 — ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ

Πρὸς ῥόδον μαραινόμενον
 Καὶ θνησκον καὶ φθειρόμενον
 Ἡ βάτος, γείτων οὔσα,
 ἤκούσθη ὁμιλοῦσα.
 « ὦ βλάστημα ἐφήμερον,
 Ἀνθῆσαν μόλις σήμερον
 Ἰδοὺ τὰ φύλλα χάνεις,
 Καὶ θέσιν μετὰ τῶν νεκρῶν
 Μετὰ μικρὸν
 Λαμβάνεις. »

Ἀπὴντησεν ἐκεῖνο·
 « Τὴν ὕπαρξιν ἐπὶ τῆς γῆς
 ὧς δρόσος θερινῆς αὐγῆς
 Τῷ ὄντι ὀλιγόωρον
 Καὶ πρόωρον
 ἀφίνω.

Ἀλλ' ἐπὶ γῆς ἀγαπητὸν,
 Μετὰ ζωὴν βραχεῖαν
 Παρέχω μύρον ζηλωτὸν
 Πρὸς δόξαν αἰωνίαν.»

Καλῆτερον βραχύβιος
 Ἀλλ' ἐνδοξος καὶ ἐπιφανής,
 ἢ ἄνθρωπος πολύβιος
 Ἀλλ' ἄσημος καὶ ἀφανής.

46 — ΠΑΙΣ ΚΛΕΠΤΗΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ

Τοῦ συμμαθητοῦ βιβλίον
 Ἐκλεψεν, εἰς τὸ σχολεῖον
 Μαθητῆς μικρὸς φοιτῶν.
 Ἡ δὲ μήτηρ του, μαθοῦσα
 Τὴν κλοπὴν καὶ συναινοῦσα,
 Ἐνεθάρρυνεν αὐτόν.

Οὕτως ἤρχισε καὶ ἄλλα
 Ν' ἀφαιρῇ μικρὰ μεγάλα
 Μετὰ τέχνης θαυμαστῆς·

Καὶ ὁ κλέπτης τοῦ βιβλίου,
 Τῆς ὁδοῦ καὶ τοῦ χωρίου
 Τέλος ἔγινε ληστής.

Ὁ κακοῦργος συνελήφθη·
 Εἰς τὴν φυλακὴν ἐρρίφθη
 Τὴν ὑγρὰν καὶ σκοτεινὴν·
 Ἄνεκρίθη, ἐδικάσθη
 Καὶ φονεὺς κατεδικάσθη
 Εἰς κεφαλικὴν ποινὴν.

Εἰς τὴν ὥραν δὲ τῆς φρίκης
 Καὶ δικαίας καταδίκης
 Μεταξὺ τῶν θεατῶν
 Τὴν μητέρα τοῦ πλησίον
 Ἐμπλεον ἰδὼν δακρύων
 Εἶπε μετὰ κοπετῶν.

«Μῆτέρ μου, τὴν φοικαλέαν
 Δὲν θὰ εἶχες ταύτην θίαν
 Οὔτε θρήνους κ' ἐντροπὴν,
 Ἄν ποσῶς δὲν παρεχώρεις,
 Ἀλλ' ὡς πρέπει μ' ἐτιμώρεις
 Εἰς τὴν πρώτην μου κλοπὴν.»

Μικρὰ παραμελούμενα
 Κκαὰ καὶ συγχωρούμενα

Προβαίνουσιν, αὐξάνουσι
 Κ' εἰς κακουργίας φθάνουσι.

47 — ΚΥΝΟΔΗΚΤΟΣ

Ἄνῃρ δηχθεὶς ὑπὸ κυνὸς
 Ἐζήτει ὁ ἐλεεινὸς
 Τὸ φάρμακον νὰ εὑρεθῇ
 Ἐκ τοῦ θανάτου νὰ σωθῇ.
 Ἀκούσας τις τῶν γνωστικῶν
 Τοῦ κυνοδήκτου τὸ κακὸν
 Τῷ εἶπεν ὡς πολυμαθής
 Τὴν θεραπείαν παρευθής.
 «Θερμοῦ πλακοῦντος ἀρκετὴν
 Μερίδα λάβε καὶ μ' αὐτὴν
 Ἀπόμαζον σὺ ὁ πληγείς
 Τὸ αἷμα ὅλον τῆς πληγῆς.
 Ἡ δὲ μερίς πρὶν ψυχρανθῇ
 Εἰς τὸν δακόντα νὰ ριφθῇ.
 Ἀφοῦ τὴν φάγη ὁ δακὼν,
 Ἐθεραπεύθη τὸ κακόν.»
 Ἐκ τῆς τοιαύτης συνταγῆς
 Πικρῶς γελάσας ὁ πληγείς
 Καὶ τέλος φοβηθεὶς οἰκτρὸν
 Ἀντεῖπε πρὸς τὸν ἱατρὸν.
 «Ἄν ἐκτελέσω τὴν καλὴν
 Καὶ φρόνιμόν σου συμβουλὴν

Θά λάβω κλαίων καὶ θρηνῶν
Τὸ δῆγμα πάντων τῶν κυνῶν.»

Ὁ πρὸς κκκὸν δεικνύων προστασίαν
Παρακινεῖ καὶ ἄλλους εἰς κακίαν.

48 — ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΤΥΧΗ

Εἰς χεῖλος φρέατος παῖς ἐκοιμᾶτο.
Ἦτον ἀθέατον τὸ βάθος κάτω.
Ὁ παῖς δ' ἄθλιος μόλις στραφῇ
Νὰ πέσῃ ἔμελλεν, ὅπου βεβαία
Τὸν περιέμενεν ἡ τελευταία
Στιγμὴ τοῦ βίου του καὶ ἡ ταφή.

Ἡ Τύχη φθάσασα εἶπε· « Παιδίον,
Φύγε, καὶ ἄλλοτε, τὸ ὄμμα κλειῖον,
Τὴν θέσιν πρόσσεχε τὴν σφαλεράν·
Μὴ εἰς τὸ βάραθρον πέσης, καὶ πάλιν
Λάβω παράπονא καὶ τὴν μεγάλην
Τῶν μεμφομένων με καταφοράν. »

Πολλάκις δυστυχοῦντες
Δι' ἀφορμὴν οἰκείαν
Μεμφόμεθ' ἀθυμοῦντες
Τὴν τύχην ὡς αἰτίαν.

49 — ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ ΑΠΑΝΤΗΣΑΝΤΕΣ ΛΕΟΝΤΑ

Ἄλώπηξ, ζῶον πονηρόν,
 Καὶ ὄνος, ζῶον μοχθηρόν,
 Ἐβάδιζον ποτὲ ὁμοῦ
 Ἐντὸς δρυμοῦ.

Τοὺς εἶδε λέων καὶ ταχὺς
 Ἐπῆλθε πρὸς τοὺς δυστυχεῖς
 Οὐδὲν συμφέρον μελετῶν
 Ὑπὲρ αὐτῶν.

Προβλέπουσα τὰ τρομερὰ
 Πρὸς τὸν ἐχθρόν ἢ πονηρὰ
 Προσέρχεται κ' ἐν συστολῇ
 Αὐτῷ λαλεῖ.

« ὦ λέων, ἂν μὲ λυπηθῇς,
 Σοὶ παραδίδω παρευθὺς
 Ὡς πρόγευμά σου τρυφερόν
 Τὸν μοχθηρόν. »

Συνήνεσε. Παγίς κρυπτὴ
 Κ' εἰς τὴν ἀλώπεκα γνωστὴ
 Συνέλαβε τὸν ἀμελῆ
 Μετ' οὐ πολὺ.

Ὁ λέων ἐξασφαλισθεὶς
 Εὐκόλως ἔλαβε κ' εὐθύς
 Ὡς πρώτην βρῶσιν τρυφερὰν
 Τὴν πονηράν.

Καὶ πρὸς τοῦ δείπνου τὸν καιρὸν
 Κατέφαγε τὸν ὀκνηρὸν,
 Κρατούμενον εἰς φυλακὴν
 Πολὺ κακὴν.

Τὸν πλησίον
 Ὅστις βλάπτει,
 Καὶ οἰκεῖον
 Λάκκον σκάπτει.

50 — ΛΗΔΩΝ ΚΑΙ ΟΡΝΙΘΟΘΗΡΑΣ

Ἄνθρωπος, ἀπὸ πρώτας
 Ἐξελθὼν τῆς κατοικίας,
 Πληθὺς ἔστηνε παγίδων
 Κατὰ τῶν ὑπολατῶν.
 Ἀηδῶν αὐτὸν ἰδοῦσα
 Τὸν ἡρώτα προσελθοῦσα
 « Φίλε, βλέπω, κοπιάζεις,
 Ἀλλ' εἰπὲ, τί ἐτοιμάζεις; »

Ὅ δὲ εἶπε· « Πόλιν κτίζω·
 Καὶ ἰδοὺ σοὶ διορίζω
 Μίαν θέσιν, ἂν θελήσῃς
 Μετ' ἐμοῦ νὰ κατοικήσῃς. »
 Ἡ ἀνόητος ἐκείνη
 Ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ
 Κ' ἔσπευσε μὲ προθυμίαν
 Πρὸς τὴν νέαν κατοικίαν.
 Ἀλλ' ἐξαίφνης ἐκπλαγεῖσαν
 Κ' εἰς τοὺς βρόχους συλληφθεῖσαν,
 Ἐλάβεν αὐτὴν εἰς χεῖρας
 Ὁ σκληρὸς ὀρνιθοθήρας.
 Προῖδοῦσα ἡ ἀθλία
 Τὰ δεινὰ τῆς κ' ἐναντία,
 Στρέψασα τὸ πρόσωπόν τῆς
 Ἐκραξε πρὸς τὸν ἐχθρόν τῆς.
 « Ἄν τοιαύτην πόλιν κτίσῃς
 Μάτην, φίλε, θὰ μοχθήσῃς·
 Αἰωνίως θέλει μένει
 Ἐρημος καὶ ἀφειμένη. »

Κυβέρνησις κακὴ
 Τὰς πόλεις ἐρημόνει·
 Καλὴ καὶ τακτικὴ
 Τὰς πόλεις ἀνυψώνει.

51 — ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΚΥΝΙΔΙΟΝ

Ὅνον τις ἔτρεφε καὶ μελιταῖον
 Μικρὸν κυνίδιον πολὺ ὠραῖον·
 Καὶ ὥς πρὸς ἄνθρωπον πάντα καιρὸν
 Πρὸς τὸ κυνίδιον γλυκὺς ὠμίλει,
 Τὸ ἐκολάκευε καὶ τὸ ἐφίλει,
 Ἐνῶ οὐδ' ἔβλεπε τὸν ὀκνηρόν.

Ἐκεῖνος δ' ἔλεγεν· « Οὗτος δ' κύων
 Λαμβάνει ἄπειρα ἐκ τῶν οἰκείων
 Ἀγάπης δείγματα καὶ προσοχῆς,
 Κ' ἐγὼ οὐδ' ἔπαινον μικρὸν λαμβάνω,
 Οὔτε φροντίζει τις ἂν ἀποθάνω
 Ὁ ἀχυρότροφος καὶ δυστυχής. »

Ταῦτα σκεπτόμενος αὐτὸς καὶ κλαίων
 Καλὸν ἐνόμισε καὶ ἀναγκαῖον
 Τὸν περιπόθητον νὰ μιμηθῇ·
 Διὰ πηδῆματος, γλυκυφωνίας,
 Οὐρᾶς κινήσεων καὶ κολακείας
 Ἴσως ἡ τύχη του βελτιωθῇ.

Ἦτο τοῦ ἔαρος ἡ φίλη ὥρα·
 Τὰ δένδρα πράσινα καὶ ἀνθοφόρα.
 Ἡ χλόη ἔθαλλεν ἐπὶ τῆς γῆς.

Πτηνῶν ἠκούετο ἡ μελωδία,
 Ἀνθέων ἤρχετο ἡ εὐωδία,
 Ὁ ῥύαξ ἔρρεεν ἀργυραυγής.

Λαμπρὰν δὲ κύριος τινὰ πρῶταν
 Ἄφεις τῆς πόλεως τὴν κατοικίαν
 Καὶ τὰς ἐκτάσεις τῆς τὰς πνιγερὰς
 Χάριν ἀνέσεως καὶ εὐωχίας
 Πρὸς θέσιν σύσκιον τῆς ὑπωρείας
 Τὸ βῆμα ἔφερε μετὰ χαρᾶς.

Προπορευόμενος τῆς συνοδίας
 Ἀγάπης ἔμπλεος καὶ συμπαθείας
 Τὸν κύνα ἔφερε τὸν ζηλωτόν·
 Κατόπιν δ' ἄνθρωπος, ῥάβδον ὑψόνων,
 Τὸν πολυδάκρυτον ὠδήγει ὄνον,
 Φιάλας φέροντα καὶ φαγητόν.

Ἐν τούτοις ἔφθασαν. Ἐκ τῶν κοφίνων
 Τὸν τερψικάρδιον ἔλαβον οἶνον
 Καὶ τὰ γλυκύσματα καὶ φαγητά,
 Ὁ δὲ μεμψίμοιρος ἀφέθη ὄνος
 Αὐτὸς νὰ νέμεται ἐκ τοῦ λειμῶνος
 Τὰ γομαράκανθα τὰ ποθητά.

Εὐρὼν δὲ ἄθλιος ἐλευθερίαν,
 Καλὴν ἐνόμισε τὴν εὐκαιρίαν
 Καὶ λίαν πρόσφορον τὴν ἐποχὴν,

Κ' ἰδὼν καθήμενον τὸν κύριόν του
 Προσῆλθε κ' ἤρχισε τὸ λυγερὸν του
 Μέλος, κ' ἐτάραξε τὴν ἐξοχήν.

Ἐπειτα ὕψωσεν ἑναερίους
 Τοὺς δύο πόδας του τοὺς ἐμπροσθίους
 Ἰνα τὸν κύριον περιπτυχθῇ,
 Καὶ τὰ λεπτόδερμα κολλήσας χεῖλη
 Τὸν κατησπάζετο καὶ κατεφίλει
 Ἰνα τῆς χάριτος ἀξιωθῇ.

Ἀλλὰ προφθάσασα ῥάβδος βαρεῖα
 Τοῦ ὄνου ἔγεινε διδασκαλία,
 Ὅστις, περίδακρυς κ' ἐλεεινὸς
 Δεθείς εἰς στέλεχος δένδρου ἀγρίου
 Καὶ μένων ἥσυχος πρὸ τοῦ κυρίου,
 Ἀφῆκεν ἔκτοτε τὰ τοῦ κυνός.

Ματαίαν φθόνος ἀγεννῆς
 Ἀλαζονείαν φέρει·
 Ἐκ φύσεως πᾶς γηγενῆς
 Τοῦ ἄλλου διαφέρει.

52 — ΛΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΣΤΑΦΥΛΑΙ

Πεῖνκν ἔχουσιν πολλήν
 Ἐπὶ θέσιν ὕψηλάν

Ἦ ἀλώπηξ σταφυλὰς
 Εἶδε μαύρας καὶ καλὰς
 Κ' ἐπροσπάθει νὰ τὰς φθάσῃ
 Καὶ τὴν πείναν νὰ χορτάσῃ,
 "Ομως ὑψηλὸς ὁ τόπος·
 Ν' ἀναβῇ δὲν ἦτο τρόπος.
 Μετὰ κόπον ἀρκετὸν
 Καὶ ἀγῶνα περιττὸν
 Τέλος εἶδε καὶ αὐτὴ
 "Οτι μάταια ζητεῖ,
 Κ' ἔλεγεν ἀναχωροῦσα
 Κ' ἑαυτὴν παρηγοροῦσα.
 « Εἶναι ἄωροι ἀκόμα,
 Καὶ ὀξύνουσι τὸ στόμα. »

Πολλάκις, ἂν δὲν δυνηθῇς
 Νὰ ἐπιτύχῃς ὧν ποθεῖς,
 Καλύπτεις τὴν αἰτίαν
 Μὲ πρόφασιν γελοίαν.

53 — ΑΡΚΤΟΣ ΚΑΥΧΩΜΕΝΗ ΚΑΙ ΔΛΩΠΗΞ

Ἄλώπεκα ἰδοῦσα
 Καὶ πρὸς αὐτὴν λαλοῦσα
 Ἦ ἄρκτος ἐκαυχᾶτο·
 « Τοῦ μακαρίτου μου πατρὸς,
 Τῆς μακαρίτιδος μητρὸς
 Τὴν ἐντολὴν φυλάττω.

Δὲν τρώγω, δὲν ἐγγίζω
 Νεκροὺς, κ' ἐκ τούτου ἐμαυτὴν
 Εὐλόγως μακαρίζω
 Ὡς εὖσπλαγχνον κ' ἐπαινετήν. »
 Ἀκούσασα δ' ἡ ἄλλη
 Τ' ἀκόλουθα ἐλάλει·
 « Φιλάνθρωπος κ' ἐπαινετὴ
 Θὰ ᾔσο, φίλη ποθητὴ,
 Ἄν ἔτρωγες θανόντας
 Καὶ ἄφινες τοὺς ζῶντας. »

Ὁ ἄρπαξ, τὰς αὐτοῦ τρανὰς
 Καλύπτων ἀδικίας,
 Καυχᾶται εἰς οὐτιδανὰς,
 Μικρὰς εὐεργεσίας.

54 — ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΝΙΣ

Εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχε γυνὴ τις
 Εὐτοκὸν ζῶον, ὄρνιθα, ἥτις
 Φόρον συνήθη πᾶσαν πρῶταν
 Ὡδὸν παρῆχεν εἰς τὴν κυρίαν.

Ἐκείνη δ' εἶπε. « Καὶ τί θὰ χάσω
 Εἰς τὴν γεννώσαν, ἂν δοκιμάσω
 Κριθὰς νὰ δίδω περισσοτέρας,
 Μήπως γεννήσῃ δις τῆς ἡμέρας; »

Ὁ λόγος ἔργον. Ἄλλ' ἡ τραφεῖσα
 Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκπαχυνθεῖσα,
 Πρὸς γινῶσιν πάντων τῶν κερδαλέων,
 Δὲν ὥστόκει οὐδ' ἅπαζ πλέον.

Ἄλογος πλεονεξία
 Εἰς πολλοὺς κακῶν αἰτία.

55 — ΔΥΩ ΠΕΤΕΙΝΟΙ

Ἐν ἀγάπῃ καὶ συμπνοίᾳ
 Ἐζῶν δύο πετεινοὶ
 Πρὶν ἢ ὄρνιθα φανῇ,
 Τοῦ πολέμου ἡ αἰτία.
 Μετὰ συμπλοκὴν ἀγρίαν
 Εἰς ἐκ τούτων ἡττηθεῖς
 Ἐμενεν ἀποσυρθεῖς
 Εἰς ἀπόκεντρον γωνίαν.
 Ὁ νικήσας πτερυγίζει
 Κ' ἐπὶ στέγης ὑψηλᾷ
 Ὑπερήφανον πολλὰ
 Νικητοῦ ᾧδὴν σαλπίζει.
 Ἀγριον κρωγμὸν ἀφίνων
 Ἀπροσδόκητος ἐχθρὸς,
 Μέγας γυψ καὶ φοβερὸς
 Ἦλθε τότε πρὸς ἐκτεῖνον.
 Εἰς τὸ ῥάμφος του ὁμοίως

Ἐσθυσαν ὡς ἀστραπὴν
 Καὶ τῆς νίκης οἱ καρποὶ,
 Καὶ τοῦ νικητοῦ ὁ βίος.
 Ἐμεινεν ὁ ἄλλος μόνος
 Καὶ προέβη ζήλευτός,
 Τώρα κύριος αὐτός
 Τῆς ἀβλῆς, τοῦ ὀρνιθῶνος.

Τύχης θέλημα κοινὸν
 Ἐπὶ γῆς τὸ πᾶν ὀρίζει.
 Ἀνυψοῖ τὸν ταπεινὸν,
 Τὸν ἀγέρωχον κρημνίζει.

56 — ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΔΙΨΩΣΑ

Φυγοῦσα μετὰ τρόμου
 Τοὺς ὄνυχας ἀνόμου
 Γυπὸς ἢ πελειᾶς,
 Κατέφυγε ταχεῖα
 Εἰς ἄγνωστα χωρία
 Μακρὰν τῆς φωλεᾶς.

Ἐπέρμετρα διψῶσα,
 Πηγὴν, περιπετῶσα,
 Ἐζήτει δροσεράν,
 Τὴν γλῶσσαν νὰ δροσίση
 Καὶ πίνουσα νὰ σβύση
 Τῆς δίψης τὴν πυράν.

Ἄλλ' ἄνυδρος ὁ τόπος
 Καὶ μάταιος ὁ κόπος
 Τοῦ πάσχοντος πτηνοῦ,
 Κ' ἡ καῦσις τῆς ἡμέρας
 Παρεῖχε πλειοτέρας
 Αἰτίας τοῦ δεινοῦ.

Πετάξασα καὶ πάλιν
 Μακρὰν εἰς θέσιν ἄλλην,
 Διέκρινεν ἐκεῖ
 Πηγὴν τερπνῶς φλοισβοῦσαν
 Καὶ ὕδωρ χορηγοῦσαν
 Ὠραῖον καὶ γλυκύ.

Ἄλλ' ὥς τετυφλωμένη,
 Μὲ πάθος ἵπταμένη
 Πολὺ πρὸς τὸ νερόν,
 Ἐκτύπησε σφαλεῖσα,
 Πρὸς δένδρον ἐνεχθεῖσα
 Ἀρχαῖον καὶ ξηρόν.

Ἐπὶ τὴν γῆν πεσοῦσαν
 Καὶ μάτην προσπαθοῦσαν
 Νὰ σώσῃ ἑαυτὴν
 Ἀνὴρ τυχαίως φθάσας
 Κ' ἡσύχως πλησιάσας
 Συνέλαβεν αὐτήν.

Σφοδρὰ τοῦ πάθους μας ὁρμὴ
Τῶν συμφορῶν μας ἀφορμή.

57 — ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Φιλάργυρος, ἀδάμαντας
Καὶ λίθους καὶ χρυσίον
Εἰς πήλινον δοχεῖον
Ἐγκλείσας δυνατὸν,
Κατῶρυξεν ἀπέναντι
Τοῦ οἴκου του τῆς θύρας,
Φοβούμενος τὰς χεῖρας
Ἀρπάγων καὶ κλεπτῶν.
Καὶ καθημέραν τακτικῶς
Προσήρχετο προσεκτικὸς,
Τὴν φίλην θέσιν θεωρῶν
Τὴν κρύπτουσαν τὸν θησαυρόν.

Νοήσας γείτων ἄπιστος
Τὴν πρᾶξιν τοῦ κυρίου
Εἰς ὥραν ἀρμολογῶν
Προσέδραμε καιροῦ.
Διὰ δικέλλης ἔσκαψε
Τὸ ἔδαφος λαθραίως
Καὶ ἔφυγε ταχέως
Μετὰ τοῦ θησαυροῦ.
Ὁ δ' ἀποθεὶς τὸν θησαυρόν,

Τὴν θέσιν του κενὴν εὐρών,
 Ὑπὸ τῆς λύπης συσχεθεὶς
 Ἐθρήνει ὁ δεινοπαθής.

Ἀκούσας τις τὸ αἶτιον
 Τῶν κοπετῶν καὶ θρήνων
 Προσεῖπε πρὸς ἐκείνον
 Παρήγορος φανείς.
 « Εἰς σὲ ὑπῆρχεν ἄχρηστον
 Τὸ τιμαλφές δοχεῖον,
 Λοιπὸν πρὸς τί δακρύων
 Στενάζεις καὶ θρηνεῖς ;
 Κατάθες λίθον ἀντ' αὐτοῦ
 Ἐντὸς τοῦ λάκκου τοῦ αὐτοῦ,
 Καὶ πρὸς τὸν λάκκον θεωρῶν
 Ἐντὸς φαντάζου θησαυρόν. »

Ἀνωφελής ἡ κτῆσις
 Ἐὰν δὲν γείνη χρῆσις.

58 — ΚΥΝΟΣ ΟΙΚΙΑ

Κύων, ὕπαιθρον γωνίαν
 ἔχων μόνην κατοικίαν
 Εἰς χειμῶνος ἐποχὴν,
 Ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ
 Οἶκον, ὅπως ἐμποδίσῃ
 Τὴν χιόνιν, τὴν βροχὴν.

Ἄλλ' ἀνοίξεως ἐλθούσης
 Καὶ τὴν φύσιν θερμαίνουσας
 Ἐθερμάνθη καὶ αὐτὸς
 Κ' ἔλεγεν. « Ἄν κοπιᾶσω
 Καὶ οἰκίαν ἐτοιμάσω,
 Εἶναι κόπος περιττός. »

Τοὺς φίλους, ἀνθρωπ', ἐνθυμοῦ
 Εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον·
 Καὶ ὅχ' εἰς ὥραν στεναγμοῦ
 Καὶ εἰς ἀνάγκην μόνον.

59 — ΦΑΕΘΩΝ

Ὁ Φαέθων, παῖς ἀκόμη
 Ἄκριτος, ἰσχυρογνώμει
 Κ' ἔλεγε μετὰ δακρύων
 Ὡς ἀνόητον παιδίον·
 « Πάτερ, Φοῖβε, ἄκουσέ με
 Καὶ κἂν ἄπαξ ἀφησέ με
 Εἰς τὸ ἄρμα νὰ καθήσω
 Ἄντὶ σοῦ νὰ τ' ὁδηγήσω. »

Εἶπεν ὁ πατήρ. « Στοχάσου,
 Τέκνον μου, τὸ ζήτημά σου.
 Ἄν τὴν γνώμην δὲν ἀφήσῃς
 Εἰς κακὸν θὰ καταντήσῃς.

Μόλις κατορθώνει ἄλλου
 Χεῖρ ἐμπεύρου καὶ μεγάλου
 Νὰ κρατήσ' ὑποχειρίους
 "Ἴππους τέσσαρας ἀγρίους.»

"Ἐλεγε καὶ ἄλλ' ἀκόμα
 "Ἐμφρονος γονέως στόμα,
 "Ἄλλ' ἐπέμενε δακρύον
 Τὸ μαμμόθρεπτον παιδίον.
 Καὶ ὁ Φοῦβος ἐξ ἀνοίας
 Καὶ τυφλῆς φιλοστοργίας
 Εἰς τὸ ζήτημα ἐνδίδει
 Καὶ τὸ ἄρμα παραδίδει.

"Ἦρχισε μὲ προθυμίαν
 Ὁ Φαέθων τὴν πορείαν,
 "Ἄλλ' ἐνόησαν οἱ ἵπποι,
 "Ὅτι χεῖρ ἐμπεύρου λείπει.
 Καὶ δακόντες τὰς ἡνίας,
 "Ἀπειθεῖς εἰς ὁδηγίας
 "Ἀμαθοῦς παιδὸς κ' ἐντρόμου,
 "Ἐξετράπησαν τοῦ δρόμου.

Τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ σφαλείσης
 "Ἀνεφλέγετο ἡ φύσις.
 "Ἄλλ' ἰδὼν τὴν οἰκουμένην
 Ἐκ τοῦ ὕψους φλεγομένην
 Τὸ τολμῆσαν ὁ Κρονίων

Ἐκεράυνωσε παιδίον,
Καὶ ἡ πρῶτην ἤλθε τάξις
Τῆς ἡλιακῆς ἀμάξης.

Ἄκριτος φιλοστοργία
Συμφορὰ καὶ δυστυχία.

60 — ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ ΑΥΤΟΥ

Ποντικὸς, τὴν ἡλικίαν
Δέκα μόλις ἡμερῶν,
Τότε πρῶτον μ' ἀπορίαν
Ἰστατο παρατηρῶν
Αἴλουρον ἐξαπλωμένον
Καὶ εἰς ὕπνον βυθισμένον.

« Μῆτερ, εἶπε, ποῖον ζῶον
Ἦσυχα κοιμᾶτ' ἐκεῖ ;
Πόσον φαίνεται ἀθῶον,
Πόσον φαίνεται γλυκύ !
Δὲν μοὶ λέγεις τ' ὄνομά του
Καὶ τὴν ιδιότητά του ; »—

« Αἴλουρος τὸ ὄνομά του,
Λέξις, τέκνον, ἀπηχῆς
Πρόξενος δ' αὐτὸς θανάτου
Εἰς ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς,

Καὶ διδοὺς ταλαιπωρίας
Ἐφορήτους καὶ παντοίας.

Τὸν πατέρα σου τίς ἄλλος
Ἐφαγε πρὸ ἡμερῶν ;
Ὅθεν πρόσσεχε μεγάλως,
Ὅταν βλέπης τὸ σκληρὸν
Ἐκ τῆς τρύπας μὴ τολμήσης
Οὔτε βῆμα νὰ ποιήσης. »

Ἀλλ' αὐτὸς, τὴν νοθεσίαν
Τῆς μητρὸς καὶ συμβουλὴν
Θεωρήσας ὡς γελοίαν
Καὶ μωρὰν ὑπερβολὴν,
Τὴν ὀπὴν τῆς κατοικίας
Ἄφινε μετ' ἀφοβίας.

Μεθ' ἡμέρας ἀπαντήσας
Ὁ μικρὸς τὸν πονηρὸν
Ἐπλησίασε τολμήσας
Πρὸς αὐτὸν, παρατηρῶν
Τὸ μυστακοφόρον στόμα
Καὶ τοὺς ὄνυχας ἀκόμα.

Ἀλλ' ὄνυχων ὀλεθρίαν
Αἶφνης ἔλαβε πληγὴν
Εἰς θανάτου ἀγωνίαν
Μίαν ἄφησε κραυγὴν,

Καὶ ὁ δυστυχῆς ἐκπνέων
 « Μῆτερ », εἶπε τελευταῖον.

Σοφὴν ὁ νέος καὶ καλὴν
 Λαμβάνει ὁδηγίαν
 Εἰς πρεσβυτέρων συμβουλὴν,
 Γονέων νουθεσίαν.

61 — ΑΛΩΠΗΞ ΚΟΛΟΥΡΟΣ

Ἦ ἀλώπηξ, συλληφθεῖσα
 Εἰς παγίδα σιδηρᾶν,
 Ἐφυγεν ἀποκοπεῖσα
 Τὴν μεγάλην τῆς οὐρᾶν,
 Κ' ἐκλαίει τὴν συμφορὰν τῆς
 Καὶ τὴν εὐμορφον οὐρᾶν τῆς.

Ἄλλ' ἐνόησεν ἐγκαίρως
 Ἦ πολύπειρος αὐτῇ,
 Ὅτι νὰ θρηνῇ ἀκαίρως
 Εἶναι πρᾶξις περιττή,
 Κ' ἐστοχάσθη πῶς νὰ φθάσῃ
 Τὸ κακὸν νὰ συμβιβάσῃ.

Ἀπεφάσισε ν' ἀρχίσῃ
 Διὰ γνώμης δολερᾶς
 Τὰς ὁμογενεῖς νὰ πείσῃ
 Ν' ἀποκόψουν τὰς οὐράς.

* Ἄν κοινὸν τὸ πάθος γείνηται
Δὲν ἐντρέπεται καὶ ἐκείνη.

Ἐκ γεννήσεως λαβοῦσα
Εὐγλωττίαν φυσικὴν,
Εἰς συνέλευσιν ἔλθοῦσα
Ἀλωπέκων γενικὴν,
Ὡραν εὗρεν ἁρμοδίαν
Κ' ἤρχισε τὴν ὁμιλίαν.

«Δέξασθέ μου τὰς προσρήσεις,
Φίλοι, καὶ τὸν ἀσπασμόν.
Ὅσα ἔδωκεν ἡ φύσις
Πρὸς συμπλήρωσιν ἡμῶν
Πάντα εἶναι καὶ ὥραϊα
Καὶ καλὰ καὶ ἀναγκαῖα.

Μόνον ἐν μᾶς ἀσχημίζει,
Ἡ μεγάλη μας οὐρά,
Κ' εἰς τὸν δρόμον ἐμποδίζει
Καὶ μᾶς εἶναι ὀχληρά·
Καὶ τὸ μέλος μας ἐκείνο
Ν' ἀποκόψωμεν προτείνω.»

Τότε τις τῶν πρεσβυτέρων
Εἶπε πρὸς τὴν κερδαλὴν·
«Βλέπω, φίλη, τὸ συμφέρον
Κ' ἐννοῶ τὴν συμβουλήν.

Πλὴν ζητῶ, πρὶν ἀπαντήσω,
 Νὰ στραφῇς πρὸς τὰ ὀπίσω.»

Ἐξερράγη τότε γέλως
 Ἄπαυστος καὶ γενικός.
 Ἡ μὴ ἔχουσα τὸ μέλος
 Ἐφυγε κακὴν κακῶς,
 Κ' ἔζη ἔκτοτε κρυμμένη
 Μισητὴ καὶ αἰσχυνομένη.

Ἀνδρὸς ὑπούλου συμβουλὴ
 Αὐτὸν καὶ μόνον ὠφελεῖ.

62 — ΤΑΥΡΟΣ, ΛΕΟΝΤΟΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΤΑΥΡΟΣ

Ταῦρος λέοντ' ἀπαντήσας
 Καὶ ἀνδρείως κερατίσας
 Ἄπνουν ἔστρωσεν αὐτόν·
 Οἱ δὲ συγγενεῖς ἐκείνου
 Πάντες ἦλθον μετὰ θρήνου
 Κλαίοντες τὸν ποθητόν.

Δι' ὀλοφυρμῶν ἀγρίων,
 Πλήρεις πόνου, τοὺς πλησίον
 Συνετάραττον δρυμοὺς,
 Καὶ προέφερον μυρίας
 Πρὸς τὸν ταῦρον βλασφημίας
 Καὶ πικροὺς ὀνειδισμούς.

Σύαγρός τις διαβαίνων
 Ἦκουσε τῶν θλιβομένων
 Τὸν θρηνώδη κοπετὸν,
 Κ' ἔκραξε πρὸς τοὺς θρηνοῦντας
 Καὶ τὸν ταῦρον βλασμημοῦντας
 Στάς ἀπέναντι αὐτῶν.

« Κλαίοντες δι' ἓνα μόνον
 Εἰς ὑμᾶς συμβάντα φόνον,
 Ἄθλιοι κ' ἐλεεινοί,
 Πόσους, σκέφθητε, θανάτους
 Καὶ δδύνας ἀνιάτους
 Πᾶς τις λέων προξενεῖ! »

Παρανομῶν καὶ ἀδικῶν
 Ὁ ἄρπαξ ἀδιαφορεῖ,
 Ἀλλ' εἰς τὸ ἴδιον κακὸν
 Ταραττεται καὶ δυσφορεῖ.

63 — ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ ΑΥΤΟΥ

Κόραξ, πάσχων ἀρρώστιαν
 Ζωοφθόρον καὶ βαρεῖαν,
 Πλήρης πόνου καὶ δδύνης
 Ἐκραζεν ἀπὸ τῆς κλίνης·
 « Μητέρα μου, καταλαμβάνω,
 Ὅτι πλέον ὅ' ἀποθάνω,

Ἄν θεός τις δὲν θελήσῃ
 Εὐμενὴς νὰ μ' ἐλεήσῃ. »
 Ἡ δὲ μήτηρ τεθλιμμένη
 Εἶπεν ἀποκρινομένη·
 « Τέκνον, τίς θ' ἀποφασίσῃ
 Τῶν θεῶν νὰ σ' ἐλεήσῃ ;
 Τίνος ἄρά γε τὰς θείας
 Δὲν ἐμόλυνας θυσίας
 Ἀφαιρῶν ἐκ τῶν θυμάτων
 Μέρος σπλάγχων ἢ κρεάτων ; »

Ὁ δι' ἔργων μισητῶν
 Ἐναντίους ἀποκτῶν
 Εἰς καιρὸν στενοχωρίας
 Μένει ἄνευ βοηθείας.

64 — ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ

Ὁ τραφεὶς ἐπὶ τῆς Ἰδῆς
 Κεραινοῦχος Ζεὺς Κρονίδης
 Γάμου ἑορτὴν τελῶν
 Ἐκαθέσθη, περιμένων
 Τὴν πληθὺν τῶν κεκλημένων,
 Εἰς κλιντῆρα ὑψηλόν.

Οἱ θεοὶ προσῆλθον πρῶτον.
 Ἐψαλλε χορὸς ἐρώτων
 Ἄσματ' αὖ μελωδικά.

Ἀκολουθῶς δὲ ἀθρόα
 Ἐφθασαν τῆς γῆς τὰ ζῶα,
 Ἄλογα καὶ λογικά.

Ἀνθρωποι, θεοὶ, θηρία,
 Προχωροῦντες πρὸς τὸν Δία
 Κεκλιμένοι κ' εὐπειθεῖς,
 Σεβασμοῦ βαθέος φόρον
 Γαμικὸν ἐκράτουν δῶρον
 Κατὰ δύναμιν καθεῖς.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπόδων
 Ἀνεφάνη ὄφεις, ῥόδον
 Εἰς τὸ στόμα του κρατῶν
 Καὶ, τῷ εὐτυχεῖ συγχαίρων,
 Ἐπλησίασε προσφέρων
 Τὸ εὐῶδες πρὸς αὐτόν.

Ἀλλ' ὁ Ζεὺς, εὐχαριστήσας
 Καὶ λαβὼν τὰς ἐνεχθείσας
 Πάσας ἄλλας προσφοράς,
 Κατεφρόνησε τοῦ ῥόδου,
 Ὡς δοθέντος παρ' ἀπόδου
 Φύσεως φαρμακερᾶς.

Τὸ χάρισμα τῶν πονηρῶν
 Φοβερόν.

65 — ΔΙΞ ΚΑΙ ΔΙΠΟΛΟΣ

Αἶξ ἀγέλης ἀποστᾶσα
 Κ' ἐπὶ βράχον ἀναβᾶσα
 Ἔβοσκεν εὐφραιομένη
 Καὶ τῶν ἄλλων χωρισμένη.
 Ὁ αἰπόλος προχωρήσας
 Καὶ αὐτὴν παρατηρήσας
 Προσεπάθει νὰ τὴν φθάσῃ
 Καὶ νὰ τὴν καταβιδάσῃ.
 Ἀλλ' ἀπότομος ὁ τόπος
 Καὶ χαμένος πᾶς του κόπος.
 Ὅθεν ἤρχισε νὰ κραῖζῃ
 Νὰ συρίζῃ, νὰ φωνάζῃ.
 Προσκαλέσας καὶ μοχθήσας
 Καὶ ματαίως προσπαθήσας
 Πέτραν ἔλαβε βαρεῖαν
 Κ' ἔρριψε πρὸς τὴν ἀγρίαν.
 Φθάσασα δ' ἡ ἀποστάτις
 Ἔδειξε τὰ κέρατά της,
 Ὡν τὸ ἐν πεπηρωμένον
 Κ' ἐκ τῆς πέτρας τεθλασμένον.
 Ὁ αἰπόλος ἐλυπήθη
 Καὶ δικαίως ἐφοβήθη
 Μὴ τὸ ζῶον τὸν προδώσῃ
 Καὶ τὴν πρᾶξιν φανερώσῃ.
 « Μὴ, ἐβόα μετὰ λύπης,

Πρὸς τὸν κύριον τὸ εἶπης
 Σῶσόν με μετ' εὐσπλαγχνίας
 Ἀπὸ τῆς ἀμηχανίας. »
 Ἀλλ' αὐτὴ· « Καὶ ἄν θελήσω,
 Ἀπεκρίθη, νὰ σιγήσω,
 Φανερά τὰ κέρατά μου
 Μαρτυροῦν τὸ πάθημά μου. »

Νὰ κρύπτῃ τις τὰ φανερά
 Ματαίᾳ πράξις καὶ μωρά.

66 — ΟΥΡΑ ΚΑΙ ΜΕΛΗ ΟΦΕΩΣ

Ὡς ἐκ χρόνων καὶ καιρῶν
 Βέβαιον καὶ φανερόν
 Ὁδηγεῖ ἡ κεφαλὴ,
 Ἡ δ' οὐρὰ σιωπηλὴ
 Χωρὶς θέλησιν βαδίζει
 Ὡς ἡ κεφαλὴ ὁρίζει.

Ἀλλ' ἐφάνη τολμηρὰ
 Ὁφεως ποτὲ οὐρὰ,
 Καὶ μετὰ τῆς κεφαλῆς
 Δι' ἐπιμονῆς πολλῆς
 Θέσιν ἤθελε ν' ἀλλάξῃ
 Καὶ ὡς κεφαλὴ νὰ πράξῃ.

Παρετήρ' ἡ κεφαλὴ
 Πόσον ἄφρων ἡ βουλὴ·
 Κ' ἐθεώρουν φανεράν
 Τ' ἄλλα μέλη τὴν φθοράν,
 Ἄλλ' ἐπέτυχεν ἐκείνη
 Τὸ ζητούμενον νὰ γείνη.

Ἦρχισε λοιπὸν εὐθὺς
 Ἡ τυφλὴ καὶ ἀμαθὴς
 Ὡς ἀρχὴ νὰ ὀδηγῇ·
 Καὶ ἡ ἄφρων ἐν σιγῇ
 Κεφαλὴ ἀκολουθοῦσα
 Ὑπεχώρει δυσφοροῦσα.

Ἄλλ' ἀπέβη θλιβερά
 Ἡ ἀνάποδος φορά.
 Καὶ οὐρά καὶ κεφαλὴ
 Καὶ τὸ πᾶν μετουπολὺ
 Εἰς κρημνὸν κατενεχθέντα
 Συνετρίβησαν πληγέντα.

Ὅταν ὄχι κεφαλὴ
 Ὅδηγῇ ἀλλὰ οὐρά,
 Ὅλεθρος ἐπαπειλεῖ,
 Καὶ βεβαία ἡ φθορά.

67 — ΚΟΜΠΑΣΤΗΣ

Ἄνθρωπος, ἀποδημήσας
 Καὶ τὸν κόσμον θεωρήσας,
 Μετὰ ἔτη, μετὰ μῆνας
 Ἦλθε πάλιν εἰς Ἀθήνας,
 Κ' ἔτρεζαν οἱ συγγενεῖς του
 Καὶ γνωστοὶ καὶ προσφιλεῖς του
 Τὸν ἐλθόντα ν' ἀσπασθῶσι
 Καὶ νὰ τὸν ὑποδεχθῶσι.

Ἀφοῦ πρῶτον εἰς καθένα
 Εἶπε τὰ συνειθισμένα
 Ἦρχισε καὶ διηγεῖτο
 Ὅσα εἶδε κ' ἐνθυμεῖτο
 Εἰς τὰ μακρυνὰ καὶ ξένα
 Θαυμαστά κ' ἐπαινεμένα,
 Κ' ἔχασκαν οἱ συγγενεῖς του
 Καὶ γνωστοὶ καὶ προσφιλεῖς του.

Στρέψας δὲ τὴν ὁμιλίαν
 Εἰς περιαιτολογίαν
 Ἔλεγε τὰ θαύματά του
 Καὶ τ' ἀνδραγαθήματά του.
 Καὶ πολλὰ εἰπὼν καὶ ἄλλα
 Κατορθώματα μεγάλα
 Εἶπεν ἔτι ὡς ἀξίαν
 Τὴν ἐξῆς ἀνδραγαθίαν.

« Φθάσας ἐκ τῶν ἀντιπόδων
 Ἐπορεύθην εἰς τὴν Ῥόδον.
 Ἐκεῖ δὲ τὸ ὄνομά μου
 Δι' ἐν μέγα πῆδημά μου
 Ἐγεινε γνωστὸν εἰς ὅλην
 Τὴν θαυμάσασάν με πόλιν.
 Ἐχῶ δὲ καὶ μαρτυρίας
 Τοῦ πηδήματος μυρίας. »

Γέρων τις, ἀκούσας ὅσα
 Κομπαστοῦ ἐλάλει γλώσσα,
 Κ' ἐννοῶν τὴν ἀγυρτεῖαν
 Καὶ πολλὴν κομπολογίαν·
 « Φίλε, εἶπεν, ἐτοιμάσου
 Τὸ ἐν Ῥόδῳ πῆδημά σου
 Κ' ἐν Ἀθήναις νὰ πηδήσης,
 Ἐὰν θέλῃς νὰ μάς πείσης. »

Φανερώς καταγελᾶται
 Ὅστις λέγει καὶ καυχᾶται,
 Ἐὰν δι' ἔργου δὲν κατορθώσῃ
 Τὸ καύχημά του νὰ βεβαιώσῃ.

68 — ΤΑΩΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ

Ὁ ταῶς ἀνοίξας στόμα
 Καὶ τὸν γέρανον ὑβρίζων

Τὸ τεφροειδές του χρώμα
 Κατεγέλα ὄνειδίζων.
 Ἄφου δ' ἔπαυσε λαλήσας
 Ὁ πτερὰ ποικίλα ἔχων,
 Ταῦτα εἶπεν ἀπαντήσας
 Ὁ τὰ ὕψη διατρέχων·
 « Ἄλλ' ἐγὼ πετῶ καὶ ἄνω
 Μέχρι τῶν ἀστέρων φθάνω,
 Σὺ δὲ κάτω πτερυγίζεις
 Καὶ ὡς πετεινὸς βαδίζεις. »

Μὴ πλούσιός τις τὸν πτωχὸν
 Καταφρονῶν ὑπερορᾷ·
 Στολὴ πολλάκις πενιχρὰ
 Σοφῶν στολὴ καὶ νουνεχῶν.

69 — ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Εὗρέ τις γυναῖκα μίαν
 Ἀνθρωπος εἰς ἐρημίαν,
 ἦτο δ' ἡ γυνὴ ἐκείνη
 Ἡ Ἀλήθεια κ' ἐθρήνει.
 Προσελθὼν ὁ διαβάτης
 Καὶ μαθὼν τὸ ὄνομάτης·
 « Λέγε, εἶπε, διὰ ποίαν
 Ὡ Ἀλήθεια, αἰτίαν
 Πόλεις φεύγεις καὶ ἀνθρώπους
 Καὶ οἰκεῖς ἐρήμους τόπους; »

Ἡ Ἀλήθεια στραφεῖσα
 Εἶπε ταῦτ' ἀποκριθεῖσα·
 « Πρῶτον ἤμην πάντων φίλη·
 Πάντες μ' εἶχαν εἰς τὰ χεῖλη,
 Κ' ἔζοχον κατεῖχον τόπον
 Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων.
 Πλὴν τὸ Ψεῦδος ἀνεφάνη,
 Θέσιν ἀντ' ἐμοῦ λαμβάνει,
 Κ' ἔκτοτε μετὰ πικρίας
 Ζῶ μακρὰν τῆς κοινωνίας. »

Εἰς ἀνθρώπων κοινωνίας
 Κακοήθεις καὶ δολίας
 Ψεῦδος ἔχει τὰ πρωτεῖα
 Ἡ δ' ἀλήθεια σπανία.

70 — ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΑΜΠΕΛΟΣ

Ἐλαφος κυνηγουμένη,
 Ἐντρομος καὶ ἰδρωμένη
 Προσφυγοῦσα καὶ κρυφθεῖσα
 Μεταξὺ πυκνῶν κλημάτων,
 Ἐμενεν ἐκεῖ σωθεῖσα
 Ἐκ τῶν καταδιωγμάτων.
 Κ' ἔφυγον οἱ κυνηγοῦντες
 Τὴν κρυφθεῖσαν παραιτοῦντες,
 Οὔσαν ἤδη ἐν τελείᾳ
 Ἀσφαλείᾳ.

Παρελθόντος τοῦ κινδύνου
 Καὶ τοῦ τρόμου τῆς ἐκαίνου
 Ἦρχισεν ἡ κακογνώμων
 Νὰ δαγκάνῃ παρὰ νόμον
 Τοὺς βλαστοὺς ἐκείνης, ἥτις
 Ἔγεινε καταφυγὴ τῆς.
 Ἀλλ' ὁ Πλάστης δὲν ἀφίνει
 Ἀτιμώρητος νὰ μείνῃ
 Ἐπὶ γῆς ἀχαριστία
 Οὐδεμία.

Τῆς ἀμπέλου τρωγομένης
 Καὶ σὺν φλοίσβῳ σειομένης
 Ἐπροδόθ' ἡ κεκρυμμένη.
 Πρὸς αὐτὴν οἱ κυνηγοῦντες
 Ὅπλ' ἀπαίσια κρατοῦντες
 Ἐπανῆλθον ἐσπευσμένοι·
 Περιέζωσαν τὸν τόπον,
 Καὶ χωρὶς μεγάλων κόπων
 Ἡ ἀχάριστος ἠγρεύθη
 Κ' ἐφονεύθη.

Ὁ τὸ ἄσυλον μιαινὼν
 Καὶ τὴν σώτειραν οἰκίαν,
 Μετανόει περιμένων
 Τὴν ἐξ ὕψους τιμωρίαν.

71 — ΔΡΥΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΟΣ

Γηραλέα καὶ μεγάλη
 Δρύς πρὸς κάλαμον ἐλάλει·
 « Κλαίω τὴν μικρότητά σου
 Καὶ τὴν ἀθλιότητά σου.
 Μέγα καὶ μικρὸν ἐξίσου
 Πνεῦμ' ἀέρος σὲ κινεῖ,
 Κ' ἐλαφρὰ ἡ κορυφή σου
 Αἰωνίως προσκυνεῖ.

Ἄλλ' ἐγὼ γρανήτου βράχος
 Ὑψουμένη ἀταράχως,
 Οὐδὲ ἄνεμον φοβοῦμαι
 Οὐδ' εἰς θύελλαν κινουμαι.
 Κ' ἡ πνοὴ βορέως, ἥτις
 Μέχρι ρίζης σὲ κινεῖ,
 Καθὼς αὖρα ζεφυρῆτις
 Μοὶ προσέρχεται τερπνή. »

Μεθ' ἡμέρας τοῦ βορέως
 Ἐπιπνεύσαντος βιαίως
 Ὁ μὲν κάλαμος ἐκλίθη
 Καὶ ὡς πρὶν διετηρήθη,
 Ἡ δὲ δρύς, ἀντισταθεῖσα
 Πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ βορρᾶ,
 Ἐπεσεν ἐκριζωθεῖσα
 Κατὰ γῆς ἡ τολμηρά.

Ὅ μὴ πρὸς ἰσχυρότερον
 Ἄφ' ἑαυτοῦ ὑποχωρῶν
 Τὸ πάθος ἔχει φανερόν
 Καὶ τὸ κακὸν χειρότερον.

72 — ΔΥΩ ΑΙΓΕΣ

Ἢ μὲν μί' ἀριστερόθεν
 Ἢ δὲ ἄλλη δεξιόθεν,
 Εἰς τὸν χεῖμαρον συγχρόνως
 Δύω αἶγες εἶχον φθάσει,
 Κ' ἐπροσπάθουν ἐπιμόνως
 Πᾶσα μία νὰ περάσῃ.
 Ἄλλ' ὁ χεῖμαρος ἀφρίζων
 Καὶ βαθὺς καὶ μορμυρίζων.

Γηραιᾶς κορμὸν πετέας
 Εἶχε ρίψει ὁ βορέας,
 Ὅς τὰς ὄχθας μὲν συνεῖχε,
 Μόνος δρόμος ἐπ' ἐκείνου,
 Πλὴν διάβασιν παρεῖχε
 Πλήρη φόβου καὶ κινδύνου·
 Ἄλλ' ἐκεῖναι δὲν προσέχουν,
 Καὶ νὰ διαβῶσι τρέχουν.

Φθάνει καὶ προβαίν' ἡ μία
 Ἐπὶ τὸν κορμὸν ταχεῖα.

Τὴν προτέραν μιμουμένη
 Καὶ ἡ ἄλλη αἰὶς προβαίνει,
 Κ' εἰς τὸ μέσον ἀπαντῶνται.
 Ἡ διάβασις στενὴ
 Οὐδ' εἰς μίαν ἱκανή,
 Ἀλλ' αὐταὶ δὲν δειλιῶσι,
 Προσπαθοῦν νὰ διαβῶσι
 Καὶ ἀρχίζουν νὰ κτυπῶνται.

Πλὴν βραχύωρος ἡ πάλη.
 Καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη
 Ἐπесαν μετὰ κεράτων
 Εἰς τὰ βάρη τῶν ὑδάτων.

Ἀμοιβαία πολεμίων
 Καὶ κακῶν ἐπιμονή
 Πλῆθος θλίψεων παντοίων
 Ἀμοιβαίως προξενεῖ.

73 — ΚΑΡΓΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΣ

Παρά τὴν ὁδὸν καρύα
 Πλήρης ἔθαλλε καρύων.
 Τοῦ χωρίου τὰ παιδία
 Τρέχοντα ἐκεῖ πλησίον
 Εἶδον τὴν καρυοφόρον
 Κ' ἤλθον μετὰ προθυμίας

Νά γευθῶσιν ἐκ τῶν δώρων
 Τῶν γλυκέων τῆς καρύας.
 Προσελθόντα, ὥραν πλείστην
 Κατὰ πρῶτον παρεκάλουν·
 Τερπνοτάτην καὶ ἡδίστην
 Καὶ καλὴν αὐτὴν ἐκάλουν.
 Ἄλλ' αὐτὴ εἰς τῶν παιδίων
 Τὴν φωνὴν ἀδιαφόρει,
 Καὶ οὐδὲν ἐκ τῶν καρύων
 Εἰς ἐκεῖνα παρεχόρει.
 Τέλος, βλέποντα τοὺς κόπους
 Καὶ τοὺς λόγους τῶν ματαίους,
 Ἀπεφάσισαν εἰς τρόπους
 Νά προσφύγωσι βιάιους.
 Ῥάβδος ἤρχισε καὶ λίθος
 Νά πρόσθ' ἄλλη μετὰ βίας,
 Κ' ἔπεσαν καρύων πλῆθος
 Πάραυτα μετ' εὐκολίας.

Πολλάκις ὅταν συμβουλὴν

Δὲν ὠφελῇ,

Σωτηρίᾳ

Ἡ βία.

74 — ΛΕΩΝ ΑΛΕΚΤΩΡ ΚΑΙ ΟΝΟΣ

Ἀντικρὺ τοῦ ἀχυρῶνος

Εἰς ἀλέκτωρ καὶ εἰς ὄνος

Ἐβόσκαν, ὁπότε λέων
 Ὠρμησε μανίαν πνέων.
 Ὁ ἀλέκτωρ στεντορείαν
 Ὑψωσε φωνὴν ἀγρίαν,
 Ὁ δὲ λέων φοβήθεις
 Ὑπεχώρησεν εὐθύς.
 Τὴν φυγὴν ἰδὼν ὁ ὄνος
 Τοῦ ἐχθροῦ τὴν αἰφνιδίαν
 Καὶ εἰς ἑαυτὸν ἀφρόνως
 Ἀποδώσας τὴν αἰτίαν
 Ἠρχισεν ἀποτολήσας
 Καὶ ὀρμήσας
 Νὰ διώκῃ
 Ὁ βραδύπους τὸν ποδώκη,
 Ὁ δειλὸς τὸν θαρρᾶλέον,
 Ὁ ἀχρεῖος τὸν γενναῖον.
 Ἀλλ' ἀπέβη ὀλεθρία
 Ἡ τοιαύτη τολμηρία.
 Μετὰ διωγμὸν βραχὺν
 Εἰς τοῦ δάσους τὴν ἀρχήν,
 Μὴ προσερχομένης πλέον
 Τῆς φωνῆς τοῦ ὄξυφώνου,
 Τὰς πλευρὰς, ῥιφθεὶς ὁ λέων,
 Κατεσύντριψε τοῦ ὄνου.
 Τὴν δὲ ὥραν ὁ ἐκπνέων
 Τῆς ἐσχάτης ἀγωνίας
 Ἐλεγε θρηνηῶν καὶ κλαίων
 «Ὁ τῆς τύσης μου ἀνοίας !

Διὰ τί ὁ μὴ ἀνδρείων
 Γεννηθεὶς υἱὸς γονέων
 Ἐχθρικῶς κατ' ἐναντίων
 Νὰ ὀρμήσω ῥωμαλέων; »

Πόσοι φαίνονται μεγάλοι
 Ὅταν βοηθῶσιν ἄλλοι,
 Ὅντες ὄντοι
 Μόνοι !

75 — ΝΑΥΑΓΟΣ

Ἐπλεέ ποτε μετ' ἄλλων Ἀθηναῖος
 Ὅτε, πνεύσαντος φθοροποιοῦ βορέως,
 Τὸ περιτραπὲν πορθμεῖον ἐβυθίσθη,
 Καὶ εἰς τὸ ἀφρίζον κύμα ἠφανίσθη.
 Οἱ μὲν ἄλλοι ἄρχισαν νὰ κολυμβῶσι
 Σπεύδοντες ἐπὶ τὴν ὄχθην νὰ σωθῶσι,
 Ὁ δὲ Ἀθηναῖος μόλις ἐκινεῖτο,
 Καὶ τὴν Ἀθηνᾶν θερμῶς ἐπεκαλεῖτο.
 Εἷς τῶν συναυαγησάντων, παραπλέων
 Καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν τὸν Ἀθηναῖον,
 Εἶπε· « Δὲν ἀρκοῦσι δέησις καὶ θρῆνοι·
 Ἀνθρωπε, σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. »

Ὅστις ἀργὸς ἐξ οὐρανῶν
 Τὰ ἔτοιμ' ἀναμένει

Οὔτε λυτροῦτ' ἐκ τῶν δεινῶν,
Οὔτε πεινῶν χορταίνει.

76 — ΛΕΩΝ ΕΞΥΠΝΙΣΘΕΙΣ ΥΠΟ ΠΟΝΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Βλέπων ὄνειρον ὥραϊον
Εἰς τὸ σπήλαιόν του λέων
Ἔκειτο ἐξαπλωμένος
Καὶ εἰς ὕπνον βυθισμένος.
Ποντικὸς μικρὸς πολμήσας
Τὸν ἐξύπνισε πατήσας,
Καὶ μετ' ὠρυγμῶν ἀγρίων
Ἐξανέστη τὸ θηρίον.
Ταῦτ' ἀλώπηξ τις ἰδοῦσα
Καὶ δειλίαν ἐκλαβοῦσα·
« Ποῖος λέων, εἶπεν, εἶσαι
Ποντικοῦς ἀφοῦ φοβεῖσαι;
Καὶ αὐτός; » Δὲν ἐφοβήθη·
Ἄλλ' ἂν οὕτως ἐκινήθην,
Ἀνατρέπω πρὶν αὐξήσῃ
Τὸ κακὸν καὶ προχωρήσῃ. »

Πρέπει τις νὰ ἐκριζώσῃ
Τὸ κακὸν, πρὶν παλαιώσῃ.

77 — ΛΥΚΟΣ ΑΡΠΑΣΑΣ ΑΡΝΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΩΝ

Λύκος ἄγριος εἰς ποίμνιον δρμήσας
 Ἦρπασεν ἀρνίον μέγα καὶ παχύ.
 Λέων, τὸ πραχθὲν μακρόθεν θεωρήσας,
 Πρὸς τὸν λύκον βῆμα ἔστρεψε ταχύ.
 Φθάσας δὲ τὸν ἄρπαγα, πρὸς τιμωρίαν
 Ἐκ τοῦ στόματός του ἤρπασε τὴν λείαν.
 Στὰς μακρὰν ἐφώνει ὁ τὸ δεῖπνον χάσας·
 «Ἦρπασες ἀδίκως, λέων, τὸ ἐμόν.»
 Ὁ δὲ λέων πρὸς τοὺς λόγους του γελάσας
 Εἶπε πρὸς τὸν λύκον· «Κλέπτα τῶν δρυμῶν,
 Ἄραγε κατέσχες σὺ αὐτὸ δικαίως;»
 Καὶ τὰ νῶτα στρέψας ἔφυγε δρομαίως.

Τῶν αὐτῶν καὶ τῶν ὁμοίων
 Κάτοχοι ἐλαττωμάτων
 Ψέγουσι τὰ τῶν πλησίον,
 Σιωποῦν τὰ ἰδικά των.

78 — ΟΝΟΣ ΛΕΟΝΤΗΝ ΦΕΡΩΝ

Δέρμα λέοντος ἀγρίου
 Ἐνδυθεὶς αὐθάδης ὄνος
 Ἦν ὁ τρόμος τοῦ χωρίου
 Καὶ ἡ φοίκη τοῦ δρυμῶνος.

Ἀπαντῶντες τὸν ἀθῶον
 Ἐφευγον μικροὶ μεγάλοι,
 Καὶ τὸ χορτοφάγον ζῶον
 Πᾶς τις λέοντα ἐκάλει.
 Ἀλλὰ πνεύσαντος ἀέρος
 Διελύθ' ἡ τόση πλάνη·
 Ἰκανὸν πρὸς γνῶσιν μέρος
 Τῶν ὠτίων του ἐφάνη,
 Καὶ ὁ τρόμος τοῦ χωρίου
 Καὶ ἡ φοίκη τοῦ δρυμῶνος
 Ἀντὶ λέοντος ἀνδρείου
 Ἀπεδείχθη φαῦλος ὄνος.

Τῆς ἀπάτης ὁ ἐργάτης
 Πρὸς καιρὸν ἐπιτυγχάνει·
 Ἐπὶ τέλους τῆς ἀπάτης
 Τὰ ἐπίχειρα λαμβάνει.

79 — ΑΛΩΠΗΞ ΟΥΠΩ ΘΕΑΣΑΜΕΝΗ ΛΕΟΝΤΑ ΚΑΙ ΛΕΩΝ

Ἀλώπηξ τις τὸν λέοντα
 Οὐδέποτε ἰδοῦσα,
 Εἰς δάσος προχωροῦσα
 Αἰγείρων καὶ πευκῶν,
 Τὸν τρομερὸν ἀπήντησε
 Κ' ἤσθάνθ' εἰς τὴν καρδίαν
 Συγκλίνουσιν βαθεῖαν
 Καὶ φόβον πανικόν.

Εἰς δεύτερον συνάντημα
 Οὐχὶ τοσοῦτον πλέον
 Ἐφόβισεν ὁ λέων
 Ἐκείνην ὡς προτοῦ·
 Καὶ τρίτον δ' ἡ πρὶν ἄτολμος
 Τὸν λέοντα ἰδοῦσα,
 Εὐτόλμως προσελθοῦσα
 Ὡμίλει μετ' αὐτοῦ.

Ὁ χρόνος κ' ἡ συνήθεια
 Κατὰ δεινῶν βοήθεια.

80 — ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΜΑΛΙΣ

Εἰς καιρὸν τῶν θερμότερων
 Ἡμερῶν ἐν μεσημβρίᾳ
 Εἰς τὸ ἄροτρον βοῦς γέρων
 Ἐζευγμένος ἡροτρία·
 Δάμαλις δ' αὐτὸν ἰδοῦσα
 Ἐταλάνιζε λαλοῦσα·
 « Πόσον σὲ λυποῦμαι, γέρων·
 Πόσον κακοδαίμων εἶσαι !
 Τὸν ζυγὸν ἀπαύστως φέρων
 Πάσχεις καὶ ταλαιπωρεῖσαι.
 Μὴ τῆς πείνης ἀποθάνης
 Εὐτελῇ τροφὴν λαμβάνεις,
 Ἀναπαύεσαι σπανίως

Καὶ ῥαβδίζεις' αἰωνίως.
 Ἄλλ' ἐγὼ μετ' ἀφθονίας
 Τὴν κοιλίαν μου γεμίζω.
 Τὰ δεινὰ τῆς ἐργασίας
 Καὶ τοῦ κόπου δὲν γνωρίζω.

Κ' ἐλευθέρα

Τὸν ἀέρα

Ἀναπνέω καθημένη
 Ὅπου θέλω καὶ μ' εὐφραίνει.»
 Μεθ' ἡμέρας, ὅτε ὥρα
 Ἐπανῆλθε τῆς θυσίας,
 Καὶ τοῖς Ὀλυμπίοις δῶρα
 Πᾶς τις ἔφερε λατρείας,
 Ὅ μὲν βοῦς ἀργὸς ἀφέθη
 Εἰς νομὴν καὶ ἡσυχίαν,
 Ἥ δὲ δάμαλις ἐδέθη
 Καὶ ἀπήχθη εἰς θυσίαν.
 Τὸ γινόμενον ὁ βόσκων
 Ἀροτὴρ παρατηρήσας,
 Καὶ τὸ μέλλον προγινώσκων
 Εἶπε πρὸς αὐτὴν λαλήσας·
 «Τοῦτου ἔνεκεν, ἀθλία,
 Ἐνετρύφας τρεφομένη.
 Οὐ ζυγὸς, ἀλλὰ ὀξεῖα
 Μάχαιρα σὲ περιμένει.»

Πολλάκις ὁ καυχώμενος
 Κ' εὐδαίμων νομιζόμενος

Ἵπάρχει ἀθλιώτερος
Τῶν ἄλλων καὶ χειρότερος.

81 — ΔΛΩΠΗΞ, ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ

Ἦ ἀλώπηξ, πληγωμένη
Κ' εἰς τὴν γῆν ἐξαπλωμένη,
Τὴν πληγὴν τῆς ἐθεώρει
Καὶ πικρῶς ἐκατηγόρει
Τὸν ἀχρεῖον σκύλον, ὅστις
Ἐγεινεν ὁ ὕλεθρός τῆς.

Λύκος δέ τις διαβάτης
Βλέπων τὰ παθήματά τῆς,
Ἦλθε πρὸς τὴν ἐκψυχοῦσαν
Καὶ τὴν τύχην τῆς θρηνοῦσαν,
Κ' ἤρχισε νὰ τὴν ὑβρίζει
Καὶ νὰ τὴν ἐξονειδίζει.

«Πῶς, ὁ σκύλος νὰ σὲ φθάσῃ
Καὶ νὰ σὲ καταδαγκάσῃ!
Ποῦ οἱ πόδες σου, ἀθλία,
Καὶ ὁ νοῦς κ' ἡ πανουργία;
Αἰωνία ἐντροπή σου
Νὰ νικήσουν οἱ ἐχθροί σου.»

Μόλις ἔπχυσε λαλήσας
Ὅτ' ἐξαίφνης ἐφορμήσας

Ἦρπασεν αὐτὸν ὁ λέων.
 Ἡ δ' ἀλώπηξ τελευταῖον
 « Λύκε, εἶπεν, ἐντροπή σου
 Νὰ νικήσουν οἱ ἐχθροί σου. »

ὦ θνητὲ, μηδενὶ
 Συμφορὰν ἐνειδίσῃς,
 Ὅτ' ἡ τύχη κοινὴ
 Εἰς καθένα ἐπίσῃς,
 Καὶ οὐδεὶς προγινώσκει
 Τί τὸ μέλλον κομίζει.

82 — ΚΥΩΝ ΔΙΩΚΩΝ ΛΕΟΝΤΑ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Κύων τις θηρευτικὸς
 Εἰς τοῦ δάσους τὴν ἐδὸν
 Μέγαν λέοντα ἰδὼν
 Ἐσπευσεν ὀρμητικὸς,
 Καὶ ἀπὸ τῶν ὀπισθίων
 Ἐκυνῇ τὸ θηρίον.
 Κατὰ τύχην τὸν λαιμὸν
 Στρέψας καὶ ἰδὼν ὁ λέων
 Ἐπεμψε πρὸς τὸν γενναῖον
 Τὸν συνήθη βρυχηθμόν.
 Ὁ δὲ κύων φοβισμένος
 Ὑπεχώρει ἐσπευσμένως.
 Ἡ ἀλώπηξ τὴν σκηνὴν

Εἶδε κ' ἔκραξεν. « ὦ κύων,
 Σὺ ἐδίωκες θηρίον,
 Οὐ κ' εἰς μόνην τὴν φωνὴν
 Δὲν ἀντέχεις, ἀλλ' εὐθὺς
 Πέραν φεύγεις νὰ κρυφθῇς; »

Πολλάκις τὸν ἀπόντα
 Ὁ φαῦλος λοιδορεῖ,
 Πλὴν πρὸς αὐτὸν παρόντα
 Σιγᾷ κ' ὑποχωρεῖ.

83 — ΚΑΜΗΛΟΣ ΑΧΟΛΟΣ

Ὅτε ἡ κάμηλος ὤφθη τὸ πρῶτον
 Παρέσχεν ἔκπληξιν, ἔκαμε κρότον.
 Τὴν θέαν φεύγοντες τὴν φοβερὰν της
 Ἐντρομοὶ ἔτρεχον πάντες μακράν της.
 Ἀλλ' ὅτ' ἐνόησαν, ὅτι πραεῖα
 Ἐπλάσθη ἡ κάμηλος, ἐν ἀφοβίᾳ
 Τὴν ἐπλησίασαν, καὶ τὸ θηρίον
 Κοινὸν ἀπήλαυσε μ' ἀνθρώπους βίον.
 Τέλος ὡς ἄχολον νοήσαντές την
 Σχοινίον ἔφερον καὶ δέσαντές την
 Τὴν πρὶν ἐπίφοβον ἐν εὐκολίᾳ
 Γυναῖκες ἤλαυνον, μικρὰ παιδία.

Ὑπὲρ τὸ δέον ἀγαθωσύνη
 Δουλοσύνη.

Φθάσας δ' ὀρνιθοθήρας
 Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ τὰς χεῖρας
 Ἔτεινε καὶ πρὸς αὐτὸν,
 Ὅστις ἐν κραυγῇ μεγάλη
 Ἐκλαιε καὶ παρεκάλει
 Χάριν τῆς ζωῆς ζητῶν.

« Μὴ, ἐφώνει μετὰ γόων,
 Ἀπανθρώπως τὸν ἀθῶον
 Μετ' ἐνόχων τιμωρῆς.
 Μὴ με θανατώσης, μὴ με
 Γέρανον ἐκλάβης, εἶμαι
 Πελαργός, ὥς θεωρεῖς. »

Ὁ δὲ γεωργός, δεικνύων
 Τοῦ θανάτου ἐργαλεῖον
 Εἰς τὰς χεῖρας μισητὸν,
 Εἶπε τὸ πτηνὸν λαμβάνων·
 « Σ' εὖρον μετὰ τῶν γεράνων,
 Σὲ φονεύω μετ' αὐτῶν. »

Ὁ τοῖς κακοῖς συγκαινωνῶν
 Ἔχει τὸν ἔλεγχον κοινόν.

86 — ΕΛΛΦΟΣ ΚΑΤΑΦΥΓΟΓΕΑ ΕΙΣ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΛΕΟΝΤΟΣ

Κυνηγούς ἡ ἔλαφος φεύγουσα ταχεῖα
 Εὔρεν ἡ ἀθλία
 Σπήλαιον βαθύ,
 Καὶ εἰσῆλθεν ἔντρομος διὰ νὰ σωθῇ.
 Ἄλλ' ἐκεῖνο λέοντος ἦτο κατοικία,
 Ὅπου ἡ ἀθλία
 Ὑπὸ τοῦ σκληροῦ
 Σπαραχθεῖσα ἔτυχε τέλους θλιβεροῦ.
 Θνήσκουσα δ' ἐκείνη
 Ἔλεγε κ' ἐθρήνει·
 « Τῶν ἀνθρώπων φεύγουσα τὰς ἀνόμους χεῖρας
 Ὡ ἀφάτου μοίρας!
 Τὸν αὐτὸν καιρὸν
 Εἰς θηρίου ἔπεσα ῥύγχος τρομερὴν. »

Ὁ ἄνθρωπος, μικρότερον
 Κακὸν πολλάκις φεύγων,
 Ὁ τάλας εἰς χειρότερον
 Λαμβάνει καταφεύγων.

87 — ΕΙΡΗΝΗ ΠΟΝΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΗΣ

Μετὰ πλείστας ἀδικίας
 Τῆς γαλῆς κ' ἐχθροπραξίας
 Κατ' ἀθῶων ποντικῶν

Τέλος ἔγεινεν εἰρήνην
 Κ' ἐπανῆλθεν ἡ γαλήνη
 Καὶ ἡ παῦσις τῶν κακῶν.

Πρὸς τιμὴν λοιπὸν ἐκείνης
 Τῆς φιλίας καὶ εἰρήνης
 Μέγας ἔγεινε χορὸς,
 Καὶ συνῆλθον εὐθυμοῦντες
 Καὶ τὰ πρῶτα λησμονοῦντες
 Ἄπαντες περιχαρῶς.

Ποντικοὶ τινες γλυκείας
 Ἐτραγώδουν μελωδίας,
 Ἡ δὲ γάτα ἐν σιγῇ
 Ἦρχισε μετὰ τῶν ἄλλων
 Ποντικῶν μικρῶν μεγάλων
 Τὸν συρτὸν νὰ ὀδηγῇ.

Ὡς δ' οἱ ποντικοὶ ἐπήδων
 Ἄνευ φόβου καὶ φροντίδων,
 Ποντικός τις θεωρῶν,
 Ὡς πολύπειρος καὶ γέρων
 Ἀνεβόησε προφέρων·
 « Πρὸς τὴν τρύπαν τὸν χορὸν. »

Πονηρῶν κ' ἐχθρῶν φιλία
 Ὑποπτος καὶ ὀλεθρία.

88 — ΔΙΞ ΕΠΙ ΚΡΙΜΝΟΥ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Λύκος τις πολὺ πεινῶν
 Αἶγα εἶδεν εἰς κρημνὸν
 Ἀταράχως νεμομένην
 Καὶ κακὸν μὴ φοβουμένην.
 Κ' ἐπεθύμει νὰ τὴν φθάσῃ
 Νὰ τὴν φάγῃ, νὰ χορτάσῃ,
 Ἀλλ' ἐκώλυεν ἡ θέσις
 Τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐπιθέσεις.
 Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ βία
 Ἔμεινεν ἀνωφελής,
 Ἦρχισεν ἡ πανουργία
 Κακοβούλου κεφαλῆς.
 Χεῖλῃ ἄνομα κινῶν
 Ὁ κακὸς πρὸς τὸν κρημνόν,
 Καὶ τὴν αἶγα χαιρετίσας
 Ταῦτα εἶπε προσφωνήσας.
 « Εἰς τὸ ὕψος, ὅπου εἶσαι,
 Ἐπικίνδυνος ἡ θέσις.
 Δὲν μοι λέγεις, δὲν φοβεῖσαι
 Μήπως ζαλισθῇς καὶ πέσῃς;
 Ἄφες τὸν κρημνόν, νὰ ζήσῃς.
 Κάτω, φίλῃ, θ' ἀπαντήσῃς
 Καὶ τροφὴν περισσοτέραν
 Καὶ τὴν γλόχην παχυτέραν. »
 Ἀλλ' ἐνόησεν αὐτὴ

Τί ὁ σύμβουλος ζητεῖ.
 Οὔτε βῆμα ἐκινήθη
 Καὶ τοιαῦτα ἀπεκρίθη·
 « Ἄν ἐμένα περιμένῃς
 Τοῦ κακοῦ, ὦ φίλε, μένεις·
 Ἄλλους ὕπαγε νὰ φθάσῃς
 Νὰ τοὺς φάγῃς νὰ χορτάσῃς. »

Πολλοὶ μὲ πρόσχημα φιλίας
 Παγίδα κρύπτουν ἀπωλείας,
 Ἄλλ' ὁ γινώσκων τὸν πονηρὸν
 Τὸν ἀποφεύγει πάντα καιρόν.

89 — ΓΕΩΡΓΟΣ ΦΘΟΝΕΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Φθονερός ποτέ τις γεωπόνος
 Πονηρῶς ἐσκέφθη καὶ ἀφρόνως
 Τὸν καλὸν νὰ βλάψῃ γείτονά του
 Πυρπολῶν τὰ θάλλοντα σπαρτά του.
 Πονηρὰν ἀλώπεκα θηράσας,
 Κ' εἰς τὴν οὐρὰν δαλὴν καὶ πῦρ κρεμάσας
 Εἰς τὴν κραυγὴν κωφεύων τῆς δυστήνου
 Πρὸς τὴν γῆν τὴν ἔπεμψεν ἐκείνου.
 Πλὴν φθορὰ τὸ τέλος τῶν ἀνόμων·
 Ἡ πονηρὰ ἐπῆρεν ἄλλον δρόμον.
 Ὁ τοῦ γείτονος καρπὸς ἐσώθη,
 Ἡ δὲ γῆ αὐτοῦ κατερηνώθη.

Ἦ Οστις ἄλλου λάκκον σκάπτει
Ἐαυτὸν πολλάκις θάπτει.

90 — ΑΜΠΕΛΟΣ ΚΑΙ ΑΜΠΕΛΟΥΤΡΟΣ

Ἦ Ἀμπελος κλαδευομένη
Εἶπε παραπονουμένη·
« Ἡ σκληρότης τῶν χειρῶν σου
Καὶ τὸ κλαδευτήριόν σου,
Ἦ Ἀνθρώπε, μὲ ἀσπλαγχνίαν
Μὲ πληγόνουν τὴν ἀθλίαν.
Διὰ τί νὰ μὴ μ' ἀφήσης
Ὡς μ' ἐποίησεν ἡ φύσις ; »
Ὁ δὲ εἶπε· « Δὲν γνωρίζεις,
Διὰ τοῦτο μ' ὀνειδίζεις,
Κ' ἐκλαμβάνεις ὥς κακίαν
Τὴν ἀγάπην καὶ φιλίαν.
Πᾶσα πρόσκαιρος πληγὴ σου
Πρόοδος καὶ προκοπὴ σου
Ἦ Ἀν δ' ἀκλάδευτος αὐξήσης
Ἦ Ἀκροπος θὰ καταντήσης. »

Τὴν ἀγάπην ἢ νεότης
Δὲν νοεῖ τῶν πρεσβυτέρων·
Πᾶσα, τέκνον, αὐστηρότης
Γίνεται σοι πρὸς συμφέρον.

91 — ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΚΙΣΣΑ

Εἰς ἀνθοστεφῇ λειμῶνα
 Ἦκουσεν ἡ λάλος κίσσα
 Ψάλλουσιν τὴν ἀηδῶνα,
 Κ' ἐκ τῆς μουσικῆς θελχθεῖσα
 Εἶπε πρὸς τὴν μελπομένην
 Κ' ἐπὶ κλάδου καθημένην·
 « Πόσον θά μ' εὐχαριστήσης
 Νὰ μὲ μάθῃς ἂν θελήσης
 Ἐν ἐκ τῶν ὠραιोटάτων
 Καὶ γλυκέων σου ἁσμάτων! »
 Πρὸς αὐτὴν δ' ἀποκριθεῖσα
 Εἶπεν ἡ προσφωνηθεῖσα·
 « Φίλη μου, νὰ μελωδήσης.
 Ὡς ἐγὼ ἂν ἀγαπᾷς,
 Ἄφευκτον νὰ συνηθίσῃς
 Πρότερον νὰ σιωπᾷς,
 Καὶ ν' ἀκούῃς, νὰ προσέχῃς
 Καὶ ὑπομονὴν νὰ ἔχῃς.
 Ἀλλ' εἰς σὲ ἡ φλυαρία
 Εἶν' ἐκ φύσεως ἰδίᾳ.
 Ὅθεν δὲν θὰ εὐτυχήσης
 Ὅ,τι θέλεις ν' ἀποκτήσης. »

Εἰς ἀδολέσχου κεφαλὴν
 Μὴ ζήτηί μάθησιν πολλήν.

92 — ΙΟΥΔΑΙΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Ἐντὸς στενοῦ τινος καὶ βαθέος
Φρέατος ἔπεσεν Ἰουδαῖος.

Κλίμακκα φέρων Χριστιανὸς
Ἦλθεν ἐκεῖνον ταχὺς νὰ φθάσῃ
Κ' ἐκ τοῦ πυθμένος νὰ τὸν ἀρπάσῃ,
Μὴ ἀποθάνῃ ἐλεεινῶς.

Ἄλλ' ἐκ τοῦ βάθους ὁ Ἰουδαῖος
« Ἀθρῶπε, εἶπεν, ἦλθες ματαίως »
Οὐδὲν ἡ κλίμαξ μοὶ ὠφελεῖ.
Σάββατον εἶναι· εὐχαριστῶ σοι·
Σήμερον πρέπει πάντες ν' ἀργῶσι·
Προστάζει οὕτως ἡ ἐντολή. »

Ἀναφανείσης νέας πρωίας
Ἐκ τοῦ βαράθρου τῆς ἀπωλείας
Ὑψοῦντ' ὀξεῖαι ἀνδρὸς φωναί.
Ἐθρήνει κλαίων ὁ Ἰουδαῖος·
« Πρόσελθε, φίλε, σπεῦσον ταχέως·
Ποῦ εἶν' ἡ κλίμαξ, Χριστιανέ ; »

Εἰς τοῦ βαράθρου ἐλθὼν τὸ χεῖλος
Καὶ καταβλέψας εἶπεν ὁ φίλος·
« Ἡ συμφορὰ σου εἶναι κακὴ·

Σὲ τολανίζω καὶ σὲ λυποῦμαι,
 Ἄλλὰ τὸ ἔργον πολὺ φοβοῦμαι·
 Σήμερον εἶναι Κυριακή. »

Ὅταν εὖρης εὐκαιρίαν
 Μὴ δεικνύης δυσκολίαν,
 Ὅτι, φίλε, δὲν ἠξέουρεις
 Ἄν καὶ ἄλλοτε τὴν εὖρης.

93 — ΟΡΝΙΣ ΕΚΔΙΚΗΘΕΙΣΑ

* Ἄνευ ἀδείας καὶ συστολῆς
 Ἡ ὄρνις ἦλθεν ἐκ τῆς αὐλῆς
 Εἰς τῆς οἰκίας τὸ μαγειρεῖον.
 Ἡ δὲ κυρία « Ζῶον ἀχρεῖον »,
 Εἶπε, καὶ ξύλον μακρὸν κρατοῦσα
 Τὴν ἐκυνήγει ἀκολουθοῦσα.
 Ἡ διὰ ξύλου ἐκδιωχθεῖσα
 Αὐθάδης ὄρνις ἀποσυρθεῖσα
 Πολλὴν ἡσθάνθη εἰς τὴν καρδίαν
 Τὴν ὕβριν ταύτην καὶ ἀτιμίαν,
 Κ' εὐθὺς ἐσκέφθη πῶς νὰ ποιήσῃ
 Τὴν δεσποινάν της νὰ τιμωρήσῃ.
 Ἀπὸ τῆς ὥρας λοιπὸν ἐκείνης
 Τῆς ἐντροπῆς της καὶ καταισχύνῃς
 Ἦρχισε πάντα, μόλις ἐγέννα,
 Νὰ κατατρώγῃ τὰ γεννημένα.

Κ' ἠπόρουν πάντες διὰ τὸ νέον,
 Οὐδὲν ὥν της βλέποντες πλέον.
 Ἄλλ' ἡ κακόνους ἐτιμωρήθη.
 Ἡ δέσποινά της δυσηρεστήθη·
 Μαχαιροφόρον ἔτεινε χεῖρα·
 « Ὑπάγε, εἶπεν, ἄκαρπε στεῖρα! »
 Κ' ἡ τὴν κυρίαν ἐκδικουμένη
 Ἐπεσεν ἄπνους κ' αἰματωμένη.

Ὅταν τυφλὸν σε ὁργῇ
 Κ' ἐκδίκησις σὲ ὁδηγῇ
 Εἰς σὲ συνήθως μόνον
 Κακὸν ποιεῖς καὶ πόνον.

94 — ΚΩΦΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣ ΑΥΤΟΥ

Κωφὸς ἐκάθητό ποτε
 Ἐντὸς μικροῦ κοιτῶνος
 Ἀναγινώσκων μόνος
 Τοῦ Ῥαγκαβῆ τὰ Μνήματα
 Καὶ τ' ἄλλ' ἀριστουργήματα.

Μετ' ἀπουσίαν φίλος του
 Καὶ μετὰ ῥοῦν πολλῶν ἐτῶν
 Προσῆλθε κ' εἶπε πρὸς αὐτόν·
 « Χαίρω χαρὰν μεγάλην,
 Ὅτι σᾶς βλέπω πάλιν. » —

« Εὐχαριστῶ, καλῆτερον
 Ὅ ἄλλος εἶπε μειδιῶν
 Καὶ μάλιστα τὸ δεξιόν.
 Ἐχέτω δόξαν ὁ Θεός,
 Καὶ χάριν ὁ Ἀσκληπιός. » —

« Πῶς, φίλε, δὲν ἀκούετε; —
 « Τῷ ὄντι τὰ βιβλία
 Κωφῶν παρηγορία. » —
 « Καὶ ἀπὸ πότε; — « Θησαυρός,
 Καὶ μέγρι τέλους γλαφυρός. » —

« Τὸν Ῥαγκαθῆν μοὶ λέγετε
 Κ' ἐγὼ αὐτοῦ ἐκθειαστῆς
 Τῆς γνώμης εἶμαι τῆς αὐτῆς. » —
 « Καὶ ὁ Παναγιωτάκης.*
 Τοὺς μελετᾷ πολλάκις. » —

« Γνωρίζω ἐν ἱατρικὸν
 Καλὸν ἐὰν θελήσης. » —
 « Ὁ φίλος μου Χαρίσης;
 Ἀπέθανεν. » — « Ἱατρικόν. » —
 « Μὲ βλάπτει τὸ ζυμαρικόν. »

Ἰδὼν τὸ ἀκατόρθωτον
 Ὁ φίλος τοῦ νὰ δυνηθῇ

* Ἀλέξανδρος καὶ Πανογιώτης, οἱ δύο Σούτσοι.

Μ' αὐτὸν νὰ συνδιαλεχθῇ,
 Δὲν ἐπεσκέφθη πλέον
 Τὸν φίλον τὸν ἀρχαῖον.

Ἐὰν ὁπότεν ὁμιλῇς
 Δὲν σ' ἐννοοῦν οἱ ἄλλοι,
 Οἱ λόγοι σου ἀνωφελεῖς,
 Λοιπὸν μὴ πλέον λάλει.

95 — ΚΥΝΗΓΟΣ ΔΕΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΡΥΟΤΟΜΟΣ

Εἰς δρυμῶνος εἶδε δρόμον
 Κυνηγός τις δρυοτόμον·
 Ἐπλησίασεν αὐτὸν
 Καὶ τῷ εἶπε· « Δρυοτόμε,
 Ἐκ πολλοῦ περιπλανῶμαι
 Ἰχνη λέοντος ζητῶν. »

Ὁ δὲ εἶπεν· « Εὐτυχία
 Σὲ ὠδήγησε σπανία
 Πρὸς ἐμὲ ν' ἀποταθῇς·
 Ἀκολούθει μοι· πλησίον
 Διαμένει τὸ θηρίον·
 Θὰ τὸ εὕρωμεν εὐθύς.

Ἄλλ' ἐκεῖνος δειλιάσας
 Κ' αἰφνιδίως ὠχριάσας
 Ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν·

« Περιτρέχω τὸν δρυμῶνα,
 Φίλτατέ μου, ἔχνη μόνα,
 Ὅχι λέοντα ζητῶν. »

Ἀνὴρ πολλάκις γαυριᾷ
 Εἰς λόγους μόνον τολμηρὸς,
 Ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς
 Ὑποχωρεῖ καὶ δειλιᾷ.

96 — ΑΛΙΕΙΣ ΚΑΙ ΘΥΝΝΟΣ

Ἀλιεῖς ποτε εἰς ἄγραν ἐξελθόντες
 Ἔμενον ἐκεῖ οὐδέν τι συλλαβόντες,
 Κ' ἔλεγον· « Οὐαί! Τί τέλος προσδοκῶμεν;
 Κόπον καὶ καιρὸν ματαίως δαπανῶμεν.
 Ἀπρακτοὶ λοιπὸν ἀπέλθωμεν, μὴ πλέον
 Δι' ἀσχολιῶν τρυχώμεθα ματαίων. »
 Τότε πρὸς αὐτοὺς παχὺς προσῆλθε θύννος
 Καταδιωχθεὶς παρὰ τινος δελφίνος.
 Καὶ ἰδοὺ, χωρὶς ἀγκίστρων καὶ δικτύων,
 Φεύγων τὸν ἐχθρὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον,
 Ἀγρευμα καλὸν, πολὺ τὸ κέρδος φέρον,
 Καὶ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων τῶν προτέρων.

Πολλάκις τέχνη ἀπορεῖ,
 Ἢ τύχη δὲ ἀναπληροῖ.

97 — ΟΝΟΣ ΠΕΣΩΝ ΕΙΣ ΛΙΜΝΗΝ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Ὅνος φέρων ξύλων γόμον
 Εὐωδοῦτο εἰς τὸν δρόμον·
 Ἄλλ' εἰς λίμνην καταντήσας
 Καὶ εἰς λίθον ὀλισθήσας
 Ἐπεσεν εἰς τὸ νερόν.
 Ἀπορῶν δὲ πῶς ν' ἀρχίσῃ
 Τὸ κακόν του ν' ἀπαντήσῃ,
 Ὀλοφύρετο κ' ἐθρήνει
 Καὶ τὰ πέριξ συνεχίνει
 Διὰ φθόγγων γοερῶν.

Οἱ δὲ βάτραχοι γελῶντες
 Ταῦτα εἶπον προσελθόντες·
 « Ἄν, ὦ φίλε, μόλις φθάσας
 Καὶ τὸ ὕδωρ δοκιμάσας
 Θλίβεσαι καὶ ἀθυμήσῃς,
 Ἄρα πόσον θὰ ἐθρήνεις
 Ἐάν ἔπρεπε νὰ μείνης
 Εἰς τὴν λίμνην τόσον χρόνον,
 Ὅσον ἄνευ παραπόνων
 Πάντες μένομεν ἡμεῖς! »

Ἀγύμναστος καὶ ἀμαθής
 Ἐπ' ἐλαχίστοις δυσφορεῖ·
 Ὁ δ' ἔμπειρος καὶ γυμνασθεὶς
 Κ' εἰς μέγιστ' ἀδιαφορεῖ.

98 — ΝΑΣΤΡΑΔΙΝΟΣ

Ὅ ἔχων ὄνομα κλεινόν
 Ἐν μέσῳ τῶν Ὀθωμανῶν,
 Ὅ μέγας Ναστραδίνος,
 Τῶν ἄλλων ἐμπειρότερος
 Ἐδείχθη καὶ σοφώτερος
 Ὅ προμηθεὺς ἐκεῖνος.

Ὅποτε ἤθελε νερόν,
 Κρατῶν ῥαβδίον τρομερόν
 Καὶ λάγνηνον πηλίνην,
 Καὶ πλῆθος ἔχων μαθητῶν,
 Ἐκάλει ἓνα ἐξ αὐτῶν
 Νὰ τρέξῃ εἰς τὴν κρήνην.

Ἀλλ' ἔπρεπε, πρηνὴ πεμφοῦν,
 Ὅ παῖς ἐκεῖνος νὰ δαρθῇ
 Μετ' ἀφθονίας πάσης,
 Καὶ ἤκουε μετὰ πολλὰ
 Κτυπήματα. « Ἴδὲ καλὰ
 Τὴν λάγνηνον μὴ σπάσης. »

Δερβίσης τις τῶν νουνεχῶν
 Εἰς τοῦ νεροῦ παρατυχῶν
 Τὴν προῆξιν τὴν συνήθη,

Ἦρώτα τὸν ῥαβδίζοντα
 Κ' ὑδρίαν ἐγχειρίζοντα,
 Κ' ἐκείνος ἀπεκρίθη.

« Ἀνὴρ δὲν πρέπει γνωστικὸς
 Καὶ τῶν τοῦ βίου πρακτικὸς
 Διόλου νὰ θαυμάσῃ.
 Ἡ πράξις, φίλε μου, καλὴ·
 Ἦρὸς τί τὸ ξύλον ὠφελεῖ
 Ἄφου τὸ σκεῦος σπάσῃ; »

Ἀνὴρ ἔμφρων προνοεῖ,
 Ἄφρων δὲ μετανοεῖ.

99 — ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΛΑΓΩΟΣ

Λαγῶδες τις, ἔχων μόνην
 Τὴν γνωστὴν ταχυποδίαν,
 Κατεχλεύαζε χελώνην
 Ὡς μικρόπουν καὶ βραδεῖαν.
 Ἡ δ' ἀπήντησε γελῶσα·
 « Λαγῶε, μὴ λέγῃς τόσα.
 Ἡ βραδύπους ἂν θελήσω
 Τὸν ταχύν σε θὰ νικήσω.
 Τρέξωμεν, νὰ δοκιμάσῃς
 Ἄν μὲ φθάσῃς. »

« Τρέξωμεν » ὁ ταχυπόρος
 Ἐκραξεν, ὀρίσας ποῖον
 Λήψεται ὁ νικηφόρος
 Νίκης δίκαιον βραβεῖον.
 Καὶ ἡ θέσις διωρίσθη
 Καὶ ἡ ὥρ' ἀπεφασίσθη
 Καὶ ἐγένετο συνθήκη
 Ὡς ἀνήκει.

Ὁ μὲν λαγῶδες γνωρίζων
 Βραδυπόρον τὴν χελώνην
 Εἰς τὸν ὕπνον, μὴ φροντίζων,
 Παρεδόθη καὶ εἰς ραστώνην.
 Λέγων· « Ὅσον καὶ ἂν θέλῃ
 Ἄς προδράμῃ· δὲν μοὶ μέλει.
 Ἐγὼ μόλις ἐξυπνήσω
 Θὰ ὀρμήσω
 Καὶ θὰ φθάσω νικητῆς
 Πρὸ αὐτῆς. »

Ἀλλὰ τρέχουσα ἐκείνη
 Καὶ στιγμὴν χωρὶς νὰ χάσῃ
 Πόδας τέσσαρας ἐκίνει
 Ἴνα εἰς τὸν ὄρον φθάσῃ.
 Ὡς δ' ὁ ἄλλος ἐξυπνήσας
 Ἐτρεχε ταχὺς ὀρμήσας
 Ἡ ἀκάματος χελώνη
 Εἶχε φθάσει πλέον μόνη

Εἰς τὸν τόπον τῆς συνθήκης
Καὶ τῆς νίκης.

Φιλόπονος καὶ σπουδαστὴς
Τῆς ἀφύας νικητῆς·
Οὐδέν δε φύσις ἀγαθὴ
Ἀμελουμένη κατορθοῖ.

100 — ΚΥΩΝ ΘΗΡΕΥΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ ΟΙΚΟΓΡΟΣ

Ἄνθρωπος εἰς τὸς Ἀθήνας
Ἀναθρέψας δύο κύνας,
Ἐμαθε τὸν μὲν νὰ τρέχῃ,
Νὰ ὀρμᾷ, νὰ κυνηγῇ,
Τὸν δὲ ἄλλον νὰ προσέχῃ
Τὴν οἰκίαν καὶ ν' ἀργῇ.
Καὶ ὁπότε τι ἀσθμαίνων
Ἦγρευεν ὁ κυνηγὸς
Εὐωχεῖτο περιμένων
Ἐξ αὐτοῦ καὶ ὁ ἀργός.

Ὁ θηρεύων ἐλυπεῖτο
Καὶ πολὺ παρεπονεῖτο·
« Ἄνεσιν ἐγὼ δὲν ἔχω
Καὶ οὐδέποτε ἀργῶ·
Εἰς βουνὰ καὶ δάση τρέχω
Καὶ τὰ ζῶα κυνηγῶ.

Σὺ δὲ τρώγεις ῥαθυμῶν
Ἐκ τῶν κόπων τῶν ἐμῶν. »

Ὁ δὲ ἄλλος ἐλυπήθη,
Ἐκλαυσε καὶ ἀπεκρίθη·
« Δίκαιον, τὸ βλέπω, ἔχεις,
Ὅτι μόνος κοπιάζεις,
Εἰς βουνὰ καὶ δάση τρέχεις
Καὶ τροφὴν μοι ἐτοιμάζεις·
Ἀλλ' ὁ κύριος κυρία
Εἶναι τοῦ κακοῦ αἰτία,
Ὅτι ἀμαθὴς ἐγὼ
Ὡς ἐσὺ δὲν κυνηγῶ. »

Ἀμέλεια γονέων
Ἀμάθεια τῶν νέων.

101 — ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΜΙΝΩΣ

Ὁ Κρονίδης πρὸς τὸν Μίνων
Εἶπε μὲ φιλοστοργίαν·
« Σὺ ὁ τοὺς ἀνθρώπους κρίνων,
Λύσον μοι τὴν ἀπορίαν.
Διὰ τί ἐγκληματίας
Τόσους φέρει σοι ὁ Χάρων,
Ὡστ' αἱ χῶραι μετὰ βίας
Ἐξαρκοῦσι τῶν Ταρτάρων ;

Ποία τάχα ἡ αἰτία ;
 Αἰσχροκέρδεια, ἢ μῦθος,
 ἢ ἀντιζηλία ἔσως ; —
 « Ὅχι, πατέρ ! ἡ ἀργία. »

Ἐργῶν πονηρῶν αἰτία
 Ἡ ἀργία.

102 — ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΑΚΑΝΘΙΣ

Γλυκυλάλος ἀηδὼν
 Ἐπεμπεν εἰς τὴν ὁδὸν
 Ἐκ κλωβίου μελωδίαν
 Θελκτικὴν καὶ θαυμασίαν.
 Εἰς κλωβίον παρ' αὐτῇ
 Ἀκανθὶς ἐγκεκλεισμένη,
 Ὡς ἐκείνην μιμουμένη,
 Ἐκελάδει καὶ αὐτή.

Παῖς τις καὶ πατὴρ ἐκεῖ
 Ἦλθον καὶ προσεκτικοὶ
 Ἦκουον τὴν θαυμασίαν
 Καὶ ὥραίαν μελωδίαν.
 Εἶπε δ' ὁ πατήρ· « Παιδίον,
 Τῶν πτηνῶν τῶν δ' ὅω ποῖον
 Τέχνην ἔχει πλειοτέραν
 Καὶ φωνὴν θελκτικωτέραν ; »

Ὁ υἱὸς ἀποκριθεὶς
 Ἐκραξεν· « Ἡ ἀκανθίς.
 Κ' ἡ αἰτία φανερά,
 Τὰ ὠραῖά της πτερά.
 Τὸ δὲ ἄλλο τὸ πτηνὸν
 Ἐχει χρῶμα σκοτεινόν·
 Κ' ἐννοεῖται, ἡ φωνή
 Πρὸς τὸ χρῶμα συμφωνεῖ. »

« Μὴ, ἀπήντησεν ὁ γέρον,
 Μὴ τὸ χρῶμα θεωρήσης.
 Πρὶν ἀποφανθῆς, συμφέρον
 Ἀκριβῶς νὰ ἐρευνήσης.
 Ἄν προσέξῃς, τέκνον, ποία
 Καθενὸς ἡ μελωδία,
 Θὰ δοθῇ τὸ ἀριστεῖον
 Εἰς τὸ ἄσχημον πουλίον. »

Μὴ, χωρὶς νὰ διακρίνης,
 Ἐκ τῶν φαινομένων κρίνης.

103 — ΒΟΕΣ ΤΡΕΙΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Βόας τρεῖς φιλιωμένους
 Λύκος εἶδε νεμομένους
 Εἰς πολύφυτον βουνόν,

Κ' ἔστοχάσθη νὰ ὁρμήσῃ
 Νὰ τοὺς φάγῃ καὶ νὰ σβύσῃ
 Πείνης πάθος ἀλγεινόν.

Ἄλλ' ἀπήντησε τοὺς φίλους
 Προστατεύοντας ἀλλήλους
 Ἐκ συμφέροντος κοινοῦ·
 Καὶ, τὸ ἄνισον ἐμφρόνως
 Προνοήσας τοῦ ἀγῶνος,
 Ἐφυγεν ἐκ τοῦ βουνοῦ.

Ἄλλ' ὃ μοίρας ἐναντίας !
 Τὰ καλὰ τῆς ὁμοιοίας
 Δὲν ὑπῆρξαν διαρκῆ.
 Ἄντ' αὐτῶν ἀσυμφωνία
 Ἐκυρίευσεν τὰ τρία
 Ὀλεθρία καὶ κακῆ.

Τοὺς χθῆς φίλους κ' ἠνωμένους
 Νῦν ὁ λύκος χωρισμένους
 Πρὸς χαρὰν τοῦ ἀπαντῶν,
 Καὶ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον
 Καὶ τὸν τρίτον καταβάλλων,
 Ἐκορέσθη ἐξ αὐτῶν.

Τὰ κακὰ τῆς διχονοίας
 Καταστρέφουσιν οἰκίας.

104 — ΚΙΣΣΟΣ ΚΑΙ ΘΥΜΟΣ

Ἐκ τῆς δρυὸς κρατούμενος
 Κισσὸς καὶ ἀνυψούμενος
 Πρὸς θυμόν εἶπε γαυριῶν·
 « Ἴδὲ πῶς εἶμαι ὑψηλὸς
 Καὶ ἰσομήκης τῶν δρυῶν.
 Σὺ δὲ, ὦ θύμει, χαμηλὸς,
 Ὅπόσον καὶ ἂν προσπαθῇς
 Ἀδύνατον νὰ ὑψωθῇς. »

Ὁ δὲ ἀπήντησε· « Γνωστὸν
 Τὸ ὕψος ἔχεις, ὦ κισσέ·
 Κ' ἐγὼ, χαμαίκλαδον φυτὸν
 Δὲν παραβάλλομαι πρὸς σέ.
 Ἀλλ' ὅμως, ἂν δὲν κρατηθῇς
 Ἐκ τοῦ ὑψαύχενος κορμοῦ,
 Ὑπὲρ ἐμὲ νὰ ὑψωθῇς
 Θὰ προσπαθῇς ἀνωφελῶς·
 Θὰ ῥῆσαι τότε χαμηλὸς,
 Καὶ χαμηλότερος ἐμοῦ.

Ἰκνὸς καὶ ὑπερέχων
 Ὁ βαθμὸν καὶ θέσιν ἔχων
 Ἐκ προσωπικῆς ἀξίας
 Καὶ οὐχὶ ἐκ προστασίας.

105 — ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ

Λύκος λαίμαργος ἄρπάξας
 Πρόβατον τῆς γειτονίας
 Ἦρχισε μετ' ἀπληστίας
 Νὰ δαγκάνῃ ἐξ αὐτοῦ.
 Παρ' ὀλίγον δὲ νὰ εὕρῃ
 Ὁ κακὸς τὸν θάνατόν του.
 Ἐμεινεν εἰς τὸν λαιμόν του
 Ἰκανὴ μερὶς ὀστοῦ.

Πελαργὸς ἐκεῖ εὐρέθη·
 Ὁ δὲ λύκος μετὰ θρήνων
 Προσεκάλεσεν ἐκεῖνον,
 Ὅστις πρόθυμος ἐλθὼν
 Ἀπεμάκρυνε τὸ πάθος,
 Ἐσωσε τὸν τεθλιμμένον
 Καὶ ἀπῆται παραμένων
 Τὸν ἀνάλογον μισθόν.

« Τὸν μισθόν; ὁ λύκος εἶπε·
 Ὑπαγε, μὴ μὲ ζαλίζῃς.
 Καὶ μικρὸν μισθὸν νομίζεις,
 Πελαργέ, καὶ δὲν ἄρκει,
 Ὅτι ἐκ τοῦ στόματός μου
 Ἐφυγες μὲ ῥάμφος σῶον; »

Εἶπε τὸ τετράπουν ζῶον
Καὶ ἀπῆλθεν ἀπ' ἐκεῖ.

Εἰς κακοὺς καὶ ὀλετῆρας
Μὴ ζητῆς εὐχαριστίας·
Κ' εὐτυχία, βεβαιώσου,
Ἄν ἀντὶ τῆς χάριτός σου
Τὰς κακὰς τῶν φύγης χεῖρας
Ἄνευ βλάβης καὶ ζημίας.

106 — ΛΑΓΩΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Ἐσκέφθησαν οἱ Λαγωοί.
« Ἀφόρητός μας ἡ ζωή.
Πᾶς κρότος μᾶς φοβίζει·
Πᾶς ἦχος μᾶς συγχίζει·
Ὑπὸ τὴν γῆν κρυπτόμεθα,
Καὶ τρέμοντες φθειρόμεθα
Ὑπὸ τὴν αἰωνίαν
Θανάτου ἀγωνίαν.

Δὲν ἔχομεν οἱ δυστυχεῖς
Οὐδὲ στιγμὴν ἀναψυχῆς.
Τετράποδα καὶ πετεινὰ
Μᾶς πολεμοῦν παντοτινὰ,
Κ' οἱ ὀπλοφόροι κυνηγοὶ

Ἡ χειροτέρα μας πληγὴ,
 Αὐτὴ ἀρχὴ τῶν θρήνων
 Καὶ πλείστων μας κινδύνων. »

Θρηνοῦντες καὶ μὴ ἔχοντες
 Τοῦ πάθους θεραπείαν
 Εἰς λίμνης ὄχθην τρέχοντες
 Προσῆλθον κατ' εὐθεΐαν·
 Ἀπόφασίς των σταθερὰ
 Τοὺς ἔφερεν εἰς τὰ νερά,
 Πεσόντες νὰ πνιγῶσι
 Νὰ παύσῃ θλίψις τόση.

Ὅποτε ὀδυρόμενοι
 Προσῆλθον οἱ ἐρχόμενοι
 Περὶ τὴν λίμνην πληθὺς
 Βατράχων, ὡς συνήθως
 Τὴν θέσιν των ἀφήσαντες
 Ἐκ φόβου καὶ πηδήσαντες,
 Εἰς τὸ νερὸν ἐρρίφθησαν
 Εἰσέδυσαν κ' ἐκρύφθησαν.

Οἱ δὲ τὴν ἔνυδρον φυλὴν
 Ἰδόντες ἥλλαξαν βουλήν.
 Κατέπαυσαν τὸν ὀδυρμόν·
 Ἐπέστρεψαν εἰς τὸν δρυμόν
 Κ' εἰς τὰ βουνά των αὐθωρὶ,
 Καὶ εἶπον· « Μὴ λυπώμεθα

Ἴδού κ' ἡμεῖς φαινόμεθα
Εἰς τοὺς βατράχους φοβεροί. »

Ὁ κακοδαίμων παρηγορεῖται
Καὶ ὅχι τόσον παραπονεῖται
Ὅταν τὸν γείτονα θεωρῇ
Ὅς περιπλέον τάλαιπωρεῖ.

107 — ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Ἐπὶ δένδρου πρωϊνὸς
Ἐκραζεν ὁ πετεινός.
Ἡ ἀλώπηξ δὲ ἰδοῦσα
Τὸ πτηνὸν καὶ προσελθοῦσα
« Φίλε, εἶπε, σοὶ συγχαίρω
Εἶδηςιν καλὴν σοὶ φέρω.
Τέλος ἔγεινεν εἰρήνη
Τετραπόδων καὶ πτηνῶν
Διεδέχθη εὐφροσύνη
Τοῦ πολέμου πᾶν δεινόν.
Τώρα θὰ περιπλανᾶσαι
Καὶ οὐδέν τι θὰ φοβῆσαι
Ὅπου θέλεις θὰ κοιμᾶσαι
Κ' εὐτυχὴς θὰ θεωρεῖσαι.
Ὅθεν σπεῦσον, μὴ βραδύνῃς,
Ν' ανταλλάξωμεν εἰρήνης
Καὶ ἀγάπης καὶ φιλίας

Ἄσπασμὸν ἀπὸ καρδίας. »
 Εἶπεν ἄνωθεν ὁ ἄλλος·
 « Χαίρω, φίλη μου, μεγάλως·
 Καὶ χαρὰν εἰς τὴν καρδίαν
 Δοκιμάζω διπλασίαν,
 Ὅτι σπεύδεις νὰ μοὶ δώσης
 Δείγματα φιλίας τόσης.
 Πλὴν τί βλέπω; Διακρίνω
 Εἰς τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο
 Προχωροῦντας ἐκ τοῦ ὄρους
 Δύο κύνας ταχυπόρους.
 Ὡς ὁ νοῦς μου συμπεραίνει
 Ἔρχονται ἀπεσταλμένοι
 Κήρυκες τῆς εὐφροσύνης
 Καὶ τῆς γενικῆς εἰρήνης.
 Βῆμα πρὸς ἡμᾶς εὐθύνουν
 Καὶ νὰ φθάσουν δὲν βραδύνουν·
 Καταβαίνω νὰ χαρῶμεν
 Καὶ ἀλλήλους νὰ ἀσπασθῶμεν
 Ἐγκαρδίως καὶ ἀφθόνως
 Καὶ οἱ τέσσαρες συγχρόνως. »
 Εἰς τοιαύτην ὁμιλίαν
 Ἡ ἀλώπηξ ἐφοβήθη
 Καὶ ὡς πρὸς ἀπολογία
 Τὰ ἐπόμεν' ἀπεκρίθη·
 « Συγχωρεῖς, καιρὸν δὲν ἔχω.
 Ἀπὸ χθὲς ἀκόμη τρέχω.
 Ἄλλοτε θ' ἀπαντηθῶμεν

Καὶ θὰ καταφιληθῶμεν. »
 Εἶπε κ' ἔφυγε ταχεῖα
 Πρὸς δενδρόφυτα χωρία.

Διπλασίως χαίρει ὅστις εὐτυχήσει
 Τὴν ἀπάτην δι' ἀπάτης ν' ἀπαντήσῃ.

108 — ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ

« Μῆτερ, εἶπεν ἡ σελήνη,
 Ὑφάνέ μοι χιτωνίσκον,
 Ὅστις σύμμετρος νὰ γείνη
 Πρὸς τὸν λάμποντά μου δίσκον. »
 Ἡ δὲ εἶπε· « Κόρη, ποῖος
 Σύμμετρόν τι θὰ ὑφάνῃ
 Πρὸς τὸν, ὅστις αἰωνίως
 Ἐλαττοῦται καὶ αὐξάνει; »

Τὸ φρόνημα τῶν ἀσταθῶν
 Πηγὴ θορύβου καὶ παθῶν.

109 — ΔΡΥΣ ΚΑΙ ΔΡΥΟΤΟΜΟΙ.

Δρῦν εἰς δάσος δρυοτόμοι
 Ἐκοπτον οὐρανομήκη
 Ὅμιλοῦσ' αὐτὴ ἀκόμη
 Ἐκραξε πικρῶς· » ὦ φρίκη!

Βλέπω σφῆνας, κεκομμένους
 Ἐξ αὐτοῦ τοῦ σώματός μου,
 Μετὰ βίας φερομένους
 Καὶ τρυπώντας τὰ ἐντός μου.
 Διπλασίως τὴν ψυχὴν μου
 Τὰ κτυπήματα λυποῦσι,
 Ὅτι πρὸς καταστροφὴν μου
 Οἱ ἐμοὶ συμβοηθοῦσι. »

Πάθημα ἐκ συγγενῶν
 Διπλασίως ἀλγεινόν.

110 — ΑΕΤΟΣ ΤΟΞΕΥΘΕΙΣ

Ἐπὶ πέτραις αἰετὸς
 Ἐκαθέσθη πτερωτὸς
 Περιμένων ν' ἀνιχνεύσῃ
 Λαγῶν καὶ νὰ θηρεύσῃ.
 Ἀλλ' ἐξαίφνης τοξευθεὶς
 Κ' εἰς τὸ στῆθος πληγωθεὶς
 Ἔστρεψε τὰ βλέμματά του
 Πρὸς τὸ βέλος τοῦ θανάτου.
 Ἐπ' ἐκείνου φανερὰ
 Ἄετοῦ ἰδὼν πτερὰ,
 Ἀνεβόησε θρηνήσας
 Καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του κλείσας·
 » Τοῦτο ἄλλη συμφορὰ,
 Ὅτι αἰετοῦ πτερὰ

Πρόξενά μοι τόσου πόνου
Καὶ φθορᾶς ἀδελφοκτόνου. »

Πικροτέρα ἐμφυλίων
Ταραχῶν ἢ συμφορὰ
Ὅτε πάθος καὶ φθορὰ
Ἐκ συνοίκων καὶ ὁμοίων.

111 — ΜΩΜΟΣ

Ὅ Ποσειδῶν καιρόν τινα
Ὅ Ζεὺς καὶ τρίτ' ἡ Ἀθηνᾶ
Συνήριζον τίς ἐξ αὐτῶν
Ποιήσει ἔργον ἐκλεκτόν.
Ὅ Ζεὺς ἀρχίσας παρευθὺς
Καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἐργασθεὶς
Πολλὴν σοφίαν ἔδειξε
Καὶ ἄνθρωπον ἀνέδειξε.
Εἰργάσθ' ἡ ἄλλη μετ' αὐτὸν
Ἀνθρώπων οἶκον θαυμαστόν,
Καὶ ταῦρον εὐσχημον πολὺ
Ὅ Ποσειδῶν μετ' οὐ πολὺ.
Ὅ Μῶμος τέκνον τῆς Νυκτὸς,
Ἀπόβλητος καὶ μισητὸς,
Οὗ ἔργον νὰ κατηγορῇ
Νὰ μέμφεται, νὰ φλυαρῇ,
Ἐκεῖ πλησίον τότε ὦν
Κ' ἰδὼν τὰ ἔργα τῶν θεῶν

Πικρῶς κατέκρινεν αὐτὰ
 Ὡς ἐσφαλμένα καὶ ψεκτά.
 « Ἄν ἦτον, εἶπε, θυρωτὸς
 Ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὰ ἐντὸς
 Θὰ παρετήρει τις σωστά
 Τί σκέπτεται, τί μελετᾷ.
 Ὁ οἶκος, ἔκραξεν, αὐτὸς
 Νὰ ἦναι πρέπει κινητὸς
 Ἐπὶ τροχῶν φερόμενος
 Καὶ μετατοπιζόμενος. »
 Καὶ εἰς τὸν ταῦρον ἐκζητῶν
 Νὰ εὕρῃ μέρος τι ψεκτὸν
 Τὰ κέρατα παρατηρεῖ,
 Τὴν θέσιν των κατηγορεῖ,
 Καὶ λέγει πρὸς ὄνειδισμόν.
 « Δὲν κεῖνται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
 Ἐνῷ κτυπᾷ νὰ ἡμπορῇ
 Πρὸς τὸν ἐχθρὸν νὰ θεωρῇ. »

Οὔτε ὥραν σιωπῶσα
 Ἡ τῶν φιλοψόγων γλῶσσα
 Χλεύην καὶ πικρίαν χύνει
 Καὶ πᾶν ἔργον ἐπικρίνει.

112 — ΜΕΛΙΣΣΟΥΡΓΟΣ

Ἦλθεν εἰς μελισσοурγεῖον
 Ἄνθρωπος καὶ τὸ κηρίον

Κλέψας, ἔφρουγε μὴ φθάσῃ
 Ἄλλος τις καὶ τὸν φωράσῃ.
 Ἐπιστρέψας μετ' ὀλίγον
 Ὁ μελισσουργὸς ἠπύρει,
 Καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων
 Τὴν κυψέλην ἐθεώρει.
 Αἶ δὲ μέλισσαι συγχρόνως
 Ἀπὸ τῆς νομῆς ἐλθοῦσαι
 Τὸν ἐκέντριζον ἀπόνως
 Κατ' αὐτοῦ ἐπιπесоῦσαι.
 Θῦμα τόσῃς ἀδικίας
 Καὶ ἀνόμου τιμωρίας
 Ὁ μελισσουργὸς λαλήσας
 Ἐκραξε πρὸς τὰς μελίσσας·
 « Τὸν μὲν κλέπτῃν παραιτεῖτε
 Οὐδὲ τὸν κακοποιεῖτε,
 Ἐμὲ δὲ τὸν κύριόν σας
 Τιμωρεῖτε ὡς ἐχθρόν σας. »

Οὐ σπανίως ἐξ ἀγνοίας
 Καὶ ἀπάτης ὀλεθρίας
 Ἐκλαμβάνομεν τοὺς φίλους
 Ὡς ἐχθροὺς καὶ ἀντιζήλους.

 113 — ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΑΡΔΑΛΙΣ

Πάρδαλις τις παρδαλὴ
 καὶ ἀλώπηξ κερδαλῇ

Ἦριζόν τινα ἡμέραν
 Ποία ἔχει πλειοτέραν
 Συμμετρίαν εἰς τὸ σῶμα
 Κ' εὐμορφότερον τὸ χρῶμα.
 Ἦ ἀλώπηξ ἡττηθεῖσα
 Ταῦτα ἔλεξε στραφεῖσα·
 « Εἰς τὸ σῶμα εἶσαι, φίλη,
 Καὶ ὠραία καὶ ποικίλη·
 Πλὴν τὰ ἰδικά σου κάλλη
 Ἀσυγκρίτως ὑπερβάλλει
 Τοῦ νοός μου ἡ σοφία,
 Τῆς ψυχῆς ἡ ποικιλία. »

Ὁ μάταιος προβάλλει
 Τοῦ σώματος τὰ κάλλη·
 Ὁ νοῦς καὶ ἡ σοφία
 Κατέχουν τὰ πρωτεῖα.

114 — ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΜΟΡΜΟΛΥΚΕΙΟΝ

Εἰς ἡθοποιοῦ οἰκίαν
 Ἦ ἀλώπηξ εἰσελθοῦσα
 Καὶ πολλὰ εἰς ἀταξίαν
 Σκεύη κείμενα εὐροῦσα,
 Εὔρε καὶ ἀπὸ καρφίου
 Εἰς τὸν τοῖχον κρεμαμένην
 Κεφαλὴν μορμολυκείου

Εὐφυῶς πεποιημένην.
 Ἐλάβεν αὐτὴν εἰς χεῖρας
 Κ' ἔβλεπε μετ' ἀπληστίας
 Τοὺς ὠραίους χαρακτῆρας
 Προσωπίδος θαυμασίας.
 Ἄλλ' ἐνῶ εὐειδεστάτην
 Τὴν ἐκάλει ἐπαινοῦσα,
 Κατὰ τύχην στρέψασά την
 Κ' ἐντελῶς κενὴν ἰδοῦσα,
 Ἐκραξεν ἡ κερδαλέα
 Μετὰ θαυμασμοῦ μεγάλου·
 « Ποία κεφαλὴ ὠραία
 Στερουμένη ἐγκεφάλου ! »

Πολλοὶ τῶν ὅσοι τρέχουν
 Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ βίου
 Μορφὴν καὶ φρένας ἔχουν
 Καλοῦ μορμολυκείου.

 115 — ΓΑΛΗ ΕΝ ΧΑΛΚΕΙΩ

Γαλῇ τις εἰς χαλκεῖον
 Τυχαίως εἰσελθοῦσα
 Μακρόν τι ἐργαλεῖον
 Κατέλειχεν εὐροῦσα.
 Ἐκεῖνο δ' ἦτο ῥίνη
 Κ' ἐξέυετο ἡ γλῶσσα,

Κ' ἐτέρπετο ἐκείνη
 Τὸ αἶμα εἰσροφῶσα.
 Ἄλλ' ἢ τοιαύτη βρωσίς
 Ἀπέβη ὀλεθρία·
 Ἐκεῖθεν ἄνευ γλώσσης
 Ἀπῆλθεν ἡ ἀθλία.

Κακαί, ὦ τέκνον, ἡδοναί
 Ὑπάρχουσαι προσωριναί
 Φθοράν καὶ βλάβην προξενούν
 Εἰς σῶμα, χρήματα καὶ νοῦν.

116 — ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΑΦΡΟΝ ΠΕΣΩΝ

Ἀστρολόγος τὸ ἐσπέρας
 Ἐθεώρει τοὺς ἀστέρας.
 Ἐχων δὲ τὸν νοῦν τοῦ ὅλον
 Εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον
 Καὶ μὴ βλέπων ποῦ πατεῖ,
 Ἐπεσεν ἐντὸς βαθείας
 Τάφρου ἐξ ἀπροσεξίας,
 Κ' ἤρχισε ν' ἀναστενάζει,
 Καὶ βοήθειαν νὰ κράζει,
 Καὶ σωτῆρα νὰ ζητῇ.
 Ἐσπευσέ τις, διακρίνας
 Τὰς πικρὰς φωνὰς ἐκείνας,

Καὶ ἰδὼν, τοιοῦτον λόγον
 Εἶπε πρὸς τὸν ἀστρολόγον
 Μεταξὺ τῆς οἰμωγῆς·
 « Ἄνερ, δὲν καταλαμβάνω
 Ἐνῷ βλέπεις ἐν τοῖς ἄνω
 Καὶ σοφίαν μεταδίδεις,
 Πῶς; Δὲν δύνασαι νὰ ἴδῃς
 Τὰ πρὸ σοῦ ἐπὶ τῆς γῆς; »

Ἴδου ὁ μῦθος τί δηλοῖ.
 Ἀλαζονεύονται πολλοὶ
 Εἰς ἔξοχα καὶ ὑψηλά·
 Ἄλλ' ἀμαθεῖς εἰς ταπεινά
 Καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον κοινὰ
 Ὁ κόσμος τοὺς περιγελά.

117 — ΑΝΘΡΑΚΕΥΣ ΚΑΙ ΓΝΑΦΕΥΣ

Εἰς μικρὰν οἰκῶν οἰκίαν
 Ἀνθρακεὺς τις, πρὸς γναφεά
 Εἶπε· « Πρὸς οἰκονομίαν,
 Φίλε μου, λαμπρὰ ἰδέα,
 Τὴν οἰκίαν σου ν' ἀφήσῃς
 Καὶ μαζῇ μου νὰ οἰκήσῃς. »
 Ὁ δ' ἀπήντησε· « Λυποῦμαι·
 Πλὴν μακρὰν εὐλόγως μένω,
 Ὅτι, φίλε μου, φοβοῦμαι
 Ὅσα πλύνω καὶ λευκαίνω

Μὴ ἀσβόλης σὺ γεμίζης,
Κ' εἰς τὸ ἔργον μ' ἐμποδίζης. »

Μακρὰν τῆς κοινωνίας
Ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους
Εὗρίσχεις ἀνομοίους
Καὶ γνώμης ἐναντίας.
Ὅτι ἀδύνατον εἶναι φύσει
Πᾶν ἀνόμοιον νὰ κοινωνήσῃ.

118 — ΒΟΕΣ ΚΑΙ ΑΞΩΝ

Ἄμαξα εἶχεν εἰς τὰ πλευρά της
Βαρὺ φορτίον λίθων μεγάλων.
Παρηκολούθει ὁ βοηλάτης
Μάστιγ' ἀπαύστως εἰς χεῖρα πάλλων.
Κ' ἐνῶ τοὺς βόας ἐπιτηδεῖως
Αὐτὸς ὠδήγει συχνὰ ῥαβδίζων,
Ἐσίγα πρῶτον, ἀλλ' αἰφνιδίως
Ὅξὺς ἠκούσθη ὁ ἄξων τρύζων.
Τότε οἱ δύο βόες ἐκεῖσε
Στραφέντες εἶπον· « Σκεῦος ἀχρεῖον,
Σὺ τί κραυγάζεις καὶ θορυβεῖσαι
Ἡμῶν φερόντων πᾶν τὸ φορτίον; »

Πόσοι κράζουν καὶ φωνάζουν
Ἐνῶ ἄλλοι κοπιάζουν !

119 — ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ

Πεζοδρόμος ὁδοιπόρος
 Ἀποπλάνηθεις εἰς ὕρος
 Καὶ ὁ τάλας ἀπορῶν,
 Ἀπ' ἐκεῖ νὰ τὸν ἐκβάλλῃ
 Τὸν Ἑρμῆν ἐπαρακάλει
 Μετὰ θρήνων γοερῶν·

« Ἄν, Ἑρμῆ, μὲ βοηθήσῃς
 Κ' εἰς τὸν δρόμον μ' ὀδηγήσῃς,
 Ὁ ταλαίπωρος σωθεῖς
 Ἄν τι εὕρω εἰς τὸν δρόμον,
 Σοὶ τὸ ἥμισυ εὐγνώμων
 Θέλω φέρει παρευθύς. »

Ὁ Ἑρμῆς μὲ προθυμίαν
 Ἐδειξεν ὁδὸν εὐθεΐαν
 Ἐξ Ὀλύμπου εἰς αὐτὸν,
 Ὅστις πρὸς καλὴν του μοῖραν
 Ἀμυγδάλων εὔρε πῆραν
 Καὶ φοινίκων ἐκλεκτῶν.

Προσπχθὼν χωρὶς νὰ δώσῃ
 Τὸ ταχθὲν νὰ ἐκπληρώσῃ
 Ὡς εὐγνώμων καὶ πιστὸς,

Ἔφαγε τῶν ἀμυγδάλων
 Τὰ ἐντὸς, φαγὼν τῶν ἄλλων
 Πάλιν μόνον τὰ ἐκτός.

Καὶ εἰς σάκκον συναθροίσας
 Κ' εἰς βωμὸν Ἑρμοῦ ἀφήςας
 Τὰ κελύφη καὶ ὅστ' ἄ
 Ἐκραξεν « Ἑρμῇ αὐθέντα,
 Τὰ εἰς τὸ βουνὸν ταχθέντα
 Ἔφερα ἰδοὺ σωστά. »

Ὁ πλεανέκτης προσπαθεῖ
 Τοῦ χρέους του ν' ἀπαλλαχθῇ.
 Μὲ ψεῦδος, πανουργίαν
 Καὶ πᾶσαν ἀδικίαν.

120 — ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΑΣΘΕΝΗΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ

ΑΠΟΘΝΗΣΚΩΝ

Ὑπὸ νόσου ἀσθενῆς
 Κατεχόμενος δεινῆς
 Ἐκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης
 Πλήρης πόνων καὶ ὀδύνης.
 Ἐφθασεν ὁ Γαληνός,
 Ἐξοχώτατος κλεινός,
 Κ' ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ
 Ποῦ πονεῖ, τί τὸν πειράζει.

Ἦκουσεν ὁ ἀσθενῶν
 Καὶ ὠμίλησε κινῶν
 Ζεῦγος πελιδνῶν χειλέων
 « Ἴδρωσα ὑπὲρ τὸ δέον. » —
 « Κάλλιστα » ὁ ἐρωτῶν
 Ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν·
 « Ὁ ἰδρῶς σου θὰ σὲ σώσῃ,
 Κ' εὐζῶταν θὰ σοὶ δώσῃ. »
 Πάλιν ὁ δεινοπαθὴς
 Ὑπ' αὐτοῦ ἐρωτηθεὶς
 Εἶπε· « Μὲ κατέχει ῥίγος.
 Καὶ ὁ ὕπνος μου ὀλίγος. »
 « Κάλλιστα » ὁ Γαληνὸς
 Πάλιν ἔκραξε τρανῶς·
 « Ἀγαθὸν ἢ αὐπνία,
 Καὶ τὸ ῥίγός σου ὑγεία. »
 Κατὰ τρίτον ὁ νοσῶν
 Βαρυπνέων καὶ φουσῶν
 Ἀπεκρίθη « Ὅλος καίω,
 Καὶ δυσκόλως ἀναπνέω. » —
 « Κάλλιστα καὶ θαυμαστά »
 Εἶπε πάλιν γελαστά·
 « Μὴ φοβῆσαι, μὴ σὲ μέλῃ·
 Ὅλα εἶναι γάλα, μέλι. »
 Μετ' ὀλίγον συγγενῆς
 Ἐφθασεν, ὁ δ' ἀσθενὴς
 Στεναγμὸν βαθὺν ἀφίνων
 Εἶπε ταῦτα πρὸς ἐκείνον·

« Φίλε, ὑπὸ τῶν πολλῶν
 Ἄγαθῶν μου καὶ καλῶν
 Βλέπω καὶ καταλαμβάνω,
 Μετ' ὀλίγον θ' ἀποθάνω. »

Ἄν πρὸς χάριν ὀμιλῇς
 Βλάπτεις καὶ δὲν ὠφελεῖς.

121 — ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΧΕΛΩΝΗ

Ἐν ἐπιμονῇ μεγάλη
 Ἡ χελώνη παρεκάλει
 Ἀετὸν νὰ τὴν διδάξῃ
 Εἰς τὰ ὕψη νὰ πετάξῃ.
 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς ἐκείνην·
 « ὦ χελώνη, ἔπος ποῖον
 Σοῦ ἐξέφυγε, δεικνύον
 Τὴν πολλὴν σου ἀφροσύνην!
 Τὰ πρὸς πτησιν ἀναγκαῖα
 Δὲν σοι ἔδωκεν ἡ φύσις,
 Καὶ συμφέρει, ὦ ματαία,
 Τὸν σκοπὸν νὰ παραιτήσης.
 Ἐπιμένουσιν ὀρμήσας
 Μὲ τοὺς ὄνυχας ἀρπάζει
 Καὶ μακρὰν τὴν γῆν ἀφήσας
 Τὴν μωρὰν ἀναβιβάζει,
 Μετ' αὐτῆς τὴν πτησιν φέρουν

Εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις,
 Ὑπεράνω τῆς θαλάσσης
 Καὶ πλησίον τῶν ἀστέρων
 Ἄλλ' ἐξαίφνης τὴν ἀφίνει,
 Καὶ κατὰ πετρῶν πεσοῦσα
 Ἄπνους ἔμεινεν ἐκείνη
 Θάνατον οἰκτρὸν εὐροῦσα.

Εἰς τὴν σφαῖραν τὴν οἰκείαν
 Πρέπει ἕκαστος νὰ μένη,
 Εἶδεμ' ἄποτυχίαν
 Μετὰ χλεύης περιμένει.

122 — ΟΝΟΣ ΕΙΔΩΛΟΝ ΦΕΡΩΝ

Ὅτε πάλαι τῶν εἰδώλων
 Εἶχε κράτος ἡ λατρεία,
 Κ' ἐτιμῶντο Ζεὺς, Ἀπόλλων,
 Κρόνος, Ἥφαιστος, Ἑστία,
 Ὡφθη ὄνος εἰς τὸν δρόμον
 Φέρων εἰδῶλον ἐπ' ὤμων.

Καθ' ὁδὸν οἱ συναντῶντες,
 Ἄνδρες, γέροντες, παιδιὰ,
 Τὸ φερόμενον δρῶντες
 Ἔμενον ἐν εὐλαθείᾳ,
 Πρὸ αὐτοῦ γονυκλιτοῦντες
 Καὶ δεήσεις ἐκφωνοῦντες.

Θεωρήσας δ κομίζων
 Τὴν πληθὺν τὴν συνηγμένην,
 Καὶ εἰς ἑαυτὸν νομίζων
 Τὴν τιμὴν προσφερομένην,
 Ὑψωσε τὴν κεφαλὴν του
 Κ' ἤρχισε τὴν μουσικὴν του.

Ἀλλ' ἡ χεὶρ τοῦ ὀνηλάτου
 Διεσκέδασεν ἐκεῖνα
 Τὰ μωρὰ κινήματά του,
 Καὶ ἀπέδειξε πρὸς τίνα
 Τόσαι ἦσαν προσκυνήσεις,
 Προσευχαὶ καὶ προσφωνήσεις.

Εἰς τῆς γῆς τὴν κοινωνίαν
 Ὑψωμένους παρ' ἀξίαν
 Προσκυνοῦμεν πλῆθος ὄνων
 Διὰ τὸν βαθμόν των μόνον.

123 — ΛΥΚΟΣ ΙΔΩΝ ΤΗΝ ΕΑΓΤΟΥ ΣΚΙΑΝ

Εἰς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου
 Βλέπων λύκος τὴν σκιάν του
 Ἐφραντάσθη τὴν οὐρὰν του
 Γίγαντος οὐρὰν θηρίου,
 Στόμ' ἀγρίου κροκοδείλου
 Τὸ βαρύσμον του στόμα,

Καὶ δλόκληρον τὸ σῶμα
 Ὑψηλότερον καμήλου.
 Ταῦτα θεωρῶν ὁ λύκος·
 « Μάτην, εἶπε, τυραννοῦμαι·
 Λέοντα ἐγὼ φοβοῦμαι
 Πλέθρου ὄλου ἔχων μῆκος; »
 Κατὰλέοντος ὀρμήσας
 Προσελθόντος κατὰ τύχην,
 Ὀλεθρίαν εὖρε τύχην
 Τὰ δστᾶ ἐκεῖ ἀφήσας.

Ἀνθρωπος οἰηματίας
 Πάσχει συμφορὰς παντοίας.

124 — ΚΥΩΝ ΚΡΕΑΣ ΦΕΡΩΝ

Ἀπὸ τοῦ κρεωπωλείου
 Κύων τέταρτον ἀρνίου
 Ἐκλεψε καὶ τὸ ἐκράτει
 Καὶ ταχὺς περιεπάτει
 Μὴ τὸν ἴδῃ τις καὶ φθάσῃ
 Καὶ τὸ κρέας τοῦ ἀρπάσῃ.

Ποταμὸν δὲ διαβαίνων
 Ἰδρωμένος καὶ ἀσθμαίνων
 Ἐθεώρησεν ἐντός του
 Τὴν μορφὴν τοῦ κρέατός του,

Φαινομένην καλῆτέραν
Καὶ πολὺ μεγαλητέραν.

Μὲ τὴν φαντασίαν πλάττων
Κρέας ἔνδον τῶν ὑδάτων,
Τὸ κρατούμενον ἀφήσας
Καὶ πρὸς τὸ φανέν δρμήσας
Ἐπανῆλθε τεθλιμμένος
Καὶ τροφῆς ἐστερημένος.

Πολλάκις τιμωρούμενος
Καὶ τὰ ὀλίγα χάνει
Ὅ μὴ εὐχαριστούμενος
Εἰς ὅς' ἀπολαμβάνει.

125 — ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΪΑ

Χωρικοῦ ἐντὸς κοιτῶνος
Ἐκλαιε μικρὸν παιδίον·
Γραῖα δὲ μεγαλοφώνως
Ἐλεγε πρὸς τὸ δακρύν·
«Μὴ φωνάζης· θὰ θυμώσω
Κ' εἰς τὸν λύκον θὰ σὲ δώσω.»

Λύκος τις τυχὼν πλησίον,
Ἀποθνήσκων ἐκ τῆς πείνης
Καὶ ἀκούσας τὸ παιδίον

Καὶ τὴν ἀπειλὴν ἐκείνης,
 Ἴστατο πρὸ τῆς οἰκίας
 Μετ' ἀνυπομονησίας.

Μετ' ὀλίγον πρὸς τὸ κλαῖον
 Διὰ νὰ τὸ ἡσυχάσῃ
 Ἡ γυνή· «Μὴ κλαίῃς πλέον·
 Ἄν ὁ λύκος, εἶπε, φθάσῃ,
 Μὲ τὴν σου βλαν θὰ ὁρμήσω
 Καὶ θὰ τὸν κατατρυπήσω.»

Ταῦτ' ἀκούσας, σωτηρίας
 Δρόμον ἔλαβεν ὁ λύκος,
 Κ' ἔκραξε· «Ψευδολογίας
 Οὗτος ἔμπλεος ὁ οἶκος·
 Λόγον, βλέπω, δὲν φυλάττουν·
 Ἄλλα λέγουν, ἄλλα πράττουν.

Φεῦγε τοὺς ψευδολογοῦντας
 Καὶ τὸν λόγον ἀθετοῦντας.

126 — ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΟΦΙΣ

Κόραξ ἀπορῶν τροφῆς
 Ἐπὶ δένδρου κατηφῆς
 Ἴστατο μεμψιμοιρῶν
 Καὶ τὰ πέριξ θεωρῶν.

Ὑπὸ λεύκην γηραιάν,
 Εἰς τῆς λεύκης τὴν σιάν
 Ὅφιν εἶδε, καὶ πετῶν
 Δράξας ἤρπασεν αὐτόν.
 Τὸν λαιμόν του τολμηρῶς
 Στρέψας ὁ φαρμακερὸς
 Δῆγμα ἔφερε δεινόν
 Εἰς τὸ λαίμαργον πτηνόν.
 Θανασίμως πληγωθεὶς
 Εἶπεν ὁ δεινοπαθὴς
 Ἐξ ὀνύχων παραιτῶν
 Τὸν φονέα τὸν φρικτόν·
 «ὦ ἀφάτου συμφορᾶς!
 Πρόξενον κακῆς φθορᾶς
 Εὖρον ἔρμαιον ἐγώ,
 Καὶ ἰδοὺ ψυχορῥαγῶ.»

Καυχώμενός τις ὥς εὖρὼν
 Εὐδαιμονίας θησαυρόν
 Πολλάκις δυστυχίαν
 Εὐρίσκει καὶ πικρίαν.

127 — ΒΑΛΛΑΝΟΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΗ

Τὴν κολοκύνθην χωρικός
 Παρὰ τῆρῶν προσεκτικῶς
 Ἐγέλα κ' ἔκραξεν εἰπών·

« Περύεργον πῶς ὁ Θεὸς
 Τῆς κολοκύνθης τὸν καρπὸν
 Δὲν ἔπλασε καρπὸν δρυός.
 Κ' εἰς τὸ μικρόκαυλον φυτὸν
 Θὰ ἦτο μᾶλλον ἄρμοστόν
 Ἄν εἶχε δώσει ὁ Θεὸς
 Μικροὺς καρποὺς ὡς τῆς δρυός. »
 Τοιαῦτα διανοηθεῖς
 Κ' ὑπὸ τὴν δρῦν ἐξαπλωθεῖς
 Τοὺς δύο κλείσας ὀφθαλμοὺς
 Βαθεῖς ἀρχίζει ῥογχασμούς.
 Ἄλλ' αἴφνης πνεύσαντος βοῶντος
 Πεσοῦσα βάλανος σκληρὰ
 Τὴν μύτην, πρόξενος κακοῦ,
 Ἐκτύπησε τοῦ χωρικοῦ.
 Ἐξύπνησεν αὐτὸς ἄλγῶν
 Κ' ἐπρόφερεν αἰμορράγων·
 « ὦ ! Ποία μοῖρά μου κακὴ !
 Ἄν κολοκύνθη ἀπ' ἐκεῖ
 Ἀντὶ βαλάνου, πρὸς τὴν γῆν
 Πεσοῦσα, μ' ἔδιδε πληγὴν. »

Ἀόρατα καὶ ὄρατὰ
 Τὰ ἔργα σου, ὦ Ποιητὰ,
 Κηρύττουν τὴν σοφίαν σου
 Καὶ παντοδυναμίαν σου.

128 — ΚΛΕΠΤΑΙ ΚΑΙ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Εἰς μεσονυκτίου ὥραν
 Περιτρέχοντες τὴν χώραν
 Χωρικῆς ἐντὸς οἰκίας
 Ἐντὶ πάσης ἄλλης λείας
 Εὖρον κλέπται πετεινόν.

Ἀβοήητος καὶ τρέμων
 Συλληφθεὶς ὁ κακοδαίμων
 Καὶ καλῶς νοήσας ποίαν
 Μοῖραν εὖρεν ὀλεθρίαν
 Εἶπε πρὸς αὐτοὺς θρηνῶν.

« Ἄνθρωποι, ἀκούσατέ με
 Καὶ νὰ ζήσω ἀφετέ με.
 Τί σᾶς πταίω; Εἶμαι ζῶον,
 Ὡς γινώσκετε, ἀθῶον
 Καὶ καλοῦ ποιητικόν,
 Ἐπειδὴ τὴν νύκτα κράζων
 Καὶ οὐδόλως ἡσυχάζων
 Ἐξυπνίζω τοὺς ἀνθρώπους
 Εἰς τὰ ἔργα, εἰς τοὺς κόπους
 Πρὸς συμφέρον γενικόν. »

Ἄλλ' αὐτοὶ ἀναχωροῦντες
 Καὶ τὸν πετεινὸν κρατοῦντες·
 « Φύσις, ἔκραξεν, ἀχρεία,

Τοῦτο μᾶλλον εἶν' αἰτία
 Ἐντῷάμα νὰ σφαγῇς,
 Ἐπειδὴ δὲν ἡσυχάζεις,
 Ἀλλ' ἐνῷ ἀπαύστως κράζεις
 Καὶ τὸν κόσμον ἐξυπνίζεις,
 Εἰς ἡμᾶς παρεμποδίζεις
 Τ' ἀγαθὰ τῆς ἀρπαγῆς. »

Ὅσα εἰς χρηστοὺς ἀνθρώπους
 Ἀγαθὰ κ' εὐεργεσία,
 Ταῦτα εἰς τοὺς κακοτρόπους
 Μισητὰ καὶ ἐναντία.

129 — ΙΞΕΥΤΗΣ ΚΑΙ ΟΦΙΣ

Εἶδε κίχλαν ἰξευτῆς
 Ἐπὶ δένδρου καθημένην
 Καὶ τὰ πέριξ θεωμένην,
 Καὶ πρὸς ἄγρευσιν αὐτῆς
 Χεῖρας ἔτεινε δολίης
 Κ' ἐργαλεῖον ἀπωλείας.

Πρὸς τὰ ἄνω θεωρῶν
 Καὶ τὴν προσοχὴν του στήσας
 Ὅσιν ἔτυχε πατήσας,
 Γέννημα φαρμακερὸν,
 Ὅστις εἰς τὴν χλόην κάτω
 Ἀμερίμνωις ἐκοιμᾶτο.

Ὅ δ' ἐπλήγωσε δακῶν
 Τὸν ἀπρόσεκτον ἐκείνον,
 Ὅστις εἶπε μετὰ θρήνων·
 « Οἷμοι! Ἄλλον προσδοκῶν
 Νὰ θηρεύσω, ἐθηρεύθην
 Ὑπὸ ἄλλου καὶ ἐφρονεύθην. »

Πολλάκις ἄλλω προσδοκῶν
 Νὰ δώσῃ τις ζημίαν,
 Αὐτὸς λαμβάνει τὸ κακὸν,
 Ἐξ ὕψους τιμωρίαν.

130 — ΑΛΙΕΙΣ ΛΙΘΟΝ ΑΓΡΕΥΣΑΝΤΕΣ

Εἶλκον ἀλιεῖς σαγήνην,
 Καὶ αἰσθανόμενοι ἐκείνην
 Φορτωμένην καὶ βαρεῖαν
 Ἐχαιρον καὶ ἐσκίρτων λίαν.
 Ἀλλ' ὁπότε ἐκ τῶν ὑδάτων
 Ἐσυραν τὸ ἄγρευμά των
 Λίθον εὖρον, εἰς πικρίαν
 Τρέψαντα τὴν εὐθυμίαν.
 Ὁ πρεσβύτερος δὲ τούτων
 Λόγον ἔλεξε τοιοῦτον·
 « Μὴ ἀχθώμεθα, ἑταῖροι·
 Ἡ χαρὰ τὴν λύπην φέρει. »

Τύχη ἄστατος προσφέρει
 Καὶ φαιδρὰ καὶ λυπηρά.
 Τὴν χαρὰν ἢ λύπη φέρει,
 Καὶ τὴν λύπην ἢ χαρά.

131 — ΜΑΝΤΙΣ

Μίαν ἴστατο φορὰν
 Μάντις εἰς τὴν ἀγοράν,
 Ὅμιλῶν καὶ ῥητορεύων.
 Καὶ τὸ μέλλον προφητεύων.
 Ἐνῶ δ' ἔλεγεν αὐτὸς
 Εἰς τὸ πλῆθος θαυμαστός,
 Ἐσπευσέ τις τῶν γειτόνων
 Κ' εἶπε πρὸς αὐτὸν μὲ πόνον·
 « Τύχης, φεῦ, καταφορὰ,
 Καὶ κακὴ σου συμφορὰ !
 Ὅλη σου ἡ κατοικία
 Ἐγεινεν ἀρπάγων λεία. »
 Ὁ ἀκούσας τὸ δεινὸν
 Ἀνεπήδησε θρηγῶν
 Καὶ ἐκεῖθεν κατευθεῖαν
 Ἐφευγε πρὸς τὴν οἰκίαν.
 Τρέχοντα εἰς τὴν ὁδὸν
 Ἄλλος τις αὐτὸν ἰδὼν
 Ἦρχισε νὰ τὸν χλευάζῃ
 Καὶ κατόπιν του νὰ κράζῃ·
 « Ἐπρεπε τί θὰ συμβῇ

Καὶ εἰς σὲ τὸν ἀσεβῆ
 Νὰ προῖδης, ὁ τὸ μέλλον
 Εἰς τοὺς ἄλλους προαγγέλλων.»

Πόσοι, τὰ οἰκιακὰ των
 Ἄπειροι νὰ διοικήσουν,
 Θέλουν εἰς τὸν γείτονά των
 Νοῦν καὶ γνῶσιν νὰ πωλήσουν!

132 — ΚΟΡΑΞ ΜΙΜΗΤΗΣ ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ

Παχὺ καὶ μέγα πρόβατον
 Ὁ αἰτὸς ἀρπάζει
 Καὶ τὸ ἀναβιβάζει
 Εἰς θέσιν ὑψηλὴν.
 Τὴν σάρκα μὲ τοὺς ὄνυχας
 Σπαράττει καὶ ἀρχίζει
 Νὰ τὸ καταβροχθίζει
 Μὲ ὄρεξιν πολλήν.

Ἐξαίφνης κόραξ λαίμαργος
 Τὰς πτέρυγας ἀνοίγων
 Πετᾷ καὶ μετ' ὀλίγον
 Προσῆλθε καὶ αὐτὸς,
 Ἐκ τοῦ ποιμνίου πρόβατον
 Πολύσαρκον ν' ἀρπάξῃ
 Καὶ ὅμοια νὰ πράξῃ
 Ὡς πρὶν ὁ αἰτὸς.

Εἰς τὸν λαίμῳ τοῦ θύματος
 Τοὺς ὄνυχας ἐμπήγει·
 Τὰς πτέρυγας ἀνοίγει
 Καὶ κρώζων προσπαθεῖ
 Ὁ ἄφρων τὸν ποθούμενον
 Σκοπὸν νὰ κατορθώσῃ·
 Τὸ ζῶον νὰ σηκώσῃ·
 Μ' αὐτὸ νὰ ὑψωθῇ.

Ἀγωνιᾷ, ταράσσεται,
 Κινεῖται πολυτρόπως·
 Πλὴν μάταιος ὁ κόπος.
 Τὸ πρόβατον βαρὺ.
 Κ' αἰσθάνεται τὰ μέλη του
 Ἐκ κόπου λελυμένα,
 Ὅποτε τὸν ποιμένα
 Πλησίον θεωρεῖ.

Ν' ἀπαλλαχθῇ φαντάζεται
 Διὰ φυγῆς ταχείας
 Ἐκ τύχης ὀλεθρίας
 Κ' ἐγγίζοντος κακοῦ·
 Ἀλλὰ, πρὶν τὸν τοὺς ὄνυχας
 Ἐκ τοῦ λαίμου ἐκβάλλῃ,
 Ἡ χεὶρ τὸν περιβάλλει
 Τοῦ φθάσαντος βοσκοῦ.

Ἐὰν τὸν ἰσχυρότερον
 Νὰ μιμηθῇς θελήσῃς,
 Τὴν δυνάμιν σου πρότερον
 Ἀνάγκη νὰ μετρήσῃς.

133 — ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Ἀλώπηξ καὶ τράγος διψῶντες
 Καὶ φρέαρ πλησίον εὐρόντες,
 Κατῆλθον τὴν δίψαν νὰ σβύσουν
 Καὶ χεῖλη ξηρά νὰ δροσίσουν.
 Πιόντες ἐζήτουν τὸν τρόπον
 Ἐκεῖνον ν' ἀφήσουν τὸν τόπον,
 Κ' ἰδοὺ ἡ ἀλώπηξ σκεφθεῖσα
 Τί εἶπε μὲ θάρρος στραφεῖσα
 « ὦ τράγ', εὐψυχότερος δειξοῦ
 Ἐδῶ εἰς τὸν τοῖχον στηρίξου,
 Καὶ ὄρθιος κ' ἥσυχος στάσου
 Τὰ δύο ὑψῶν κέρατά σου.
 Ἐγὼ ἀπὸ σοῦ θὰ ὀρμήσω,
 Καὶ μόλις ἐπάνω πηδήσω
 Σωθεῖσα καὶ σὲ χωρὶς ἄλλο
 Εὐθὺς ἀπ' ἐδῶ θὰ ἐκβάλω. »
 Πεισθεὶς ὁ ἀνόητος κλίνει
 Εὐκόλως ἀνέβη ἐκείνη
 Κ' ἐκεῖ τὸν πτωχὸν παραιοῦσα
 Ἠκολούθη τοιχοῦτα λαλοῦσα.

« ὦ τράγε, ἂν εἴχες καὶ γνῶσιν,
 ὦς ἔλαβες πώγωνος δόσιν,
 θὰ ἔδλεπες πρὶν ἢ κατέλθης
 Ἄν δύνασ' ἐκεῖθεν ν' ἀνέλθης. »

Ἡ σκέψις καὶ ἡ προσοχὴ
 Φυλάττουσι τὸν νουνεχῆ.

134 — ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝ

Εἶχέ τις, εἰς τὸ Αἰγαῖον
 Πέλαγος χεῖμῶνα πλέων,
 Πίθηκον ὡς συνοδίαν
 Καὶ τοῦ πλοῦ παρχαμυθίαν,
 Ὅτε πνεῦμ' ἀέρος σείον
 Περιέτρεψε τὸ πλοῖον.

Ἡγωνίων οἱ πεσόντες
 Βλέποντες καὶ κολυμβῶντες
 Πρὸς τὰ νεφελώδη ὄρη·
 Μετ' αὐτῶν δὲ προεχώρει
 Καὶ ὁ πίθηκος ἀσθμαίνων
 Εἰς τὸ κύμα τ' ἀφρισμένον.

Παρακολουθῶν τὸ πλοῖον
 Ἐτυχε δελφὶν πλησίον,
 Καὶ τὸν πίθηκον νομίσας
 Ἀνθρώπον καὶ ἐλέησας

Ἐλαβεν αὐτὸν ἐπ' ὤμων
Κ' ἠκολούθησε τὸν δρόμον.

Ἐπ' ὀλίγον προχωρήσας
Εἶπεν ὁ δελφὶν λαλήσας·
« Φίλε, θάρρει· θὰ σὲ σώσω,
Καὶ θὰ σὲ κατευοδώσω
Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θησέως
Μήπως εἶσαι Ἀθηναῖος; »

Ὁ δ' ἀπήντησεν εὐθέως·
« Εἶμαι, φίλε, Ἀθηναῖος,
Καὶ υἱὸς λαμπρῶν γονέων.
Καὶ τὸ γένος μου ἀρχαῖον
Διαλάμπει ἀπ' αἰώνων
Γένος τόσων ἡγεμόνων. » —

« Ἀφοῦ εἶσαι Ἀθηναῖος
Καὶ τὸν Πειραιᾶ βεβσίως
Θὰ γνωρίζῃς. » — « Ἐννοεῖται·
Εἴμεθα καὶ συμπολῖται,
Κ' εἶναι κ' ἐκ νεότητός μου
Φίλος ἐπιστήθιός μου. »

Εἰς τοιαύτην ὁμιλίαν
Καὶ φρικτὴν ψευδολογίαν
Ὁ δελφὶν ἀγανακτήσας
Ἐρρίψεν αὐτὸν ἀφήςας,

Ὅστις κλαίων ἐβυθίσθη
 Κ' εἰς τὸ κύμα ἤφανίσθη.

Ψέγοντες περιγελῶσι
 Τοὺς μωροὺς ἐκείνους, ὅσοι
 Ὡς εἰδήμονες λαλοῦσι
 Περὶ ὧν ἀγνοοῦσι.

135 — ΗΜΙΟΝΟΣ

Τοῦ ὄνου τέκνον, ἐκ κριθῆς
 Ἡμίονός τις παχυνθεὶς
 Ἀνέκραζε καυχώμενος
 Κ' ὑπερηφανευόμενος·
 « Πατέρα ἔλαβ' αὖ κλεινὸν
 Τὸν ἵππον, ὅστις ὡς πτηνὸν
 Ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαίρεται
 Καὶ ταχυπόρος φέρεται. »
 Ἀλλ' ὅτε ἦλθεν ὁ καιρὸς
 Νὰ τρέξῃ, τότε ὁ μωρὸς
 Ἐσκέφθη κ' ἐνθυμήθη
 Ἐκ τίνος ἐγεννήθη.

Πολλοὶ πλουτήσαντες φρονοῦν,
 Ὅτι ἀπέκτησαν καὶ νοῦν·
 Πλὴν μόλις στόμ' ἀνοίξωσι
 Ἀρκεῖ διὰ νὰ δεῖξωσι

Τῆς κεφαλῆς τὴν ἄνοιαν
Καὶ τὴν μωρὰν διάνοιαν.

136 — ΔΥΩ ΕΧΘΡΟΙ ΣΥΜΠΑΘΟΝΤΕΣ

Ἐχθρὸς μ' ἐχθρὸν συμπλέοντες
Εἰς τρικυμίας ὥραν,
Ὁ μὲν ἐπὶ τὴν πρῶραν
Ἐκάθητο σιγῶν,
Ὁ δ' εἰς τὴν πρύμνην ἔμεινε
Τοῦ ποντοπόρου πλοίου,
Μακρὰν τοῦ ἐναντίου
Ἐκεῖ καταφυγών.

Εἰς σάλον ἀκατάσχετον
Τῶν τρομερῶν στοιχείων,
Ὅτ' ἔμελλε τὸ πλοῖον
Νὰ καταποντισθῇ,
Οἱ πλέοντες περίτρομοι
Τὸν πλοίαρχον ἡρώτων,
Τί μέρος ἄρα πρῶτον
Τοῦ πλοίου θὰ χυθῇ.

« Ἡ πρῶρα » ὅτε ἤκουσεν
Ὁ εἰς τὴν πρύμνην μένων,
Ἡσύχως περιμένων
Τὴν ὥραν τοῦ πνιγμοῦ

Περιχαρῶς ἀνέκραξε·
 « Γλυκὺς ὁ θάνατός μου·
 Ὁ ἄσπονδος ἐχθρός μου
 Θά πάθῃ πρὸ ἐμοῦ. »

Ὁ φιλέκδικος ἀφρόνως
 Πάσχων ἀδιαφορεῖ
 Ὅταν πάσχοντα συγχρόνως
 Τὸν ἐχθρόν του θεωρῇ.

137 — ΛΑΙΕΥΣ ΚΑΙ ΙΧΘΥΔΙΟΝ

Μικρὸς ἰχθὺς καὶ νέος
 Ποτὲ εἰς ἀλιέως
 Τὸ ἄγκιστρον ληφθεὶς,
 Μετὰ κλαυθμῶν καὶ θρήνων
 Ἐλάλει πρὸς ἐκείνον,
 Τὸ τέλος φοβηθεὶς.

« Τὼρ ἄφες με νὰ ζήσω.
 Ἄφοῦ καλῶς αὐξήσω
 Τραφεὶς εἰς τὸ νερὸν,
 Μὲ συλλαμβάνεις πάλιν
 Μ' ὠφέλειαν μεγάλην
 Καὶ κέρδος φανερόν. »

Ἄλλὰ τοῦ ἀλιέως
 Ἠκούσθη τελευταῖος
 Ὁ λόγος ὁ μικρός·
 « Μικρέ μου, δὲν σ' ἀφίνω·
 Καλήτερον σὲ ψήνω,
 Ἄς ᾗσαι καὶ μικρός. »

Ἐδῶ εἶναι ἀρμυδία
 Τοῦ λαοῦ ἡ παροιμία·
 « Κάλλια πέντε καὶ στὸ χέρι
 Παρὰ δέκα καὶ καρτέρει. »

138 — ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ

Εἶχεν ἄνθρωπος τὸν σκύλον
 Καὶ τὸν ὄνον του μαζῇ,
 Κ' εἰς γῆν δένδρων πολυφύλλων
 Ὡδευον κ' οἱ τρεῖς πεζοί.
 Ἦτο καύσων· ἦτο θέρος·
 Καὶ κατάφυτον τὸ μέρος.

Μετὰ κόπον ἀσυνήθη
 Θέσιν πρόσφορον εὐρών
 Ὁ ἀνὴρ ἀπεκοιμήθη
 Ὑπὸ δένδρον σκιερὸν,
 Ὁ δὲ ὄνος μ' ἡσυχίαν
 Χλόην ἔτρωγε παχεῖαν.

Ὁ δὲ σκύλος πρὸς ἐκεῖνον·
 « Φίλ', ἐφώναζε στραφεῖς,
 Σκύψε ὥστ' ἐκ τῶν κοφίνων
 Μέρος νὰ δεχθῶ τροφῆς.
 Βλέπεις, ὡς ἐκεῖ δὲν φθάνω,
 Κ' ἐκ τῆς πείνης θ' ἀποθάνω. »

Ἀλλ' εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνου
 Ἐμενεν αὐτὸς κωφὸς,
 Κ' ἐκ τοῦ χόρτου τοῦ πρασίνου
 Τρώγων ἦτο κεκυφώς.
 Τέλος δὲ μασῶν καὶ τρώγων
 Τοῦτον ἤρχισε τὸν λόγον.

« Εἶμαι γνώμης ἐκ τοῦ δείπνου,
 Φίλε μου, νὰ μὴ γευθῆς
 Ἐως οὔτου ἐκ τοῦ ὕπνου
 Ὁ δεσπότης ἐγερθεῖς
 Τὴν τροφήν αὐτὸς σοὶ δώσῃ
 Κ' ἐκ τῆς πείνης σὲ λυτρώσῃ. »

Λύκος τότε πρὸς τὸν ὄνον
 Ὁρμησεν ἐκ τῶν δρυμῶν.
 Τὴν φωνὴν αὐτὸς ὑψόνων
 Μετὰ θρήνου καὶ κλαυθμῶν·
 « Σκύλε, εἶπε, λύτρωσέ με·
 Τρέξε καὶ βοήθησέ με. »

Ἄλλ' αὐτός· «Νὰ περιμείνῃς,
 Ἐκραξεν ἀποκριθεὶς,
 Ἔως ὅτου ἐκ τῆς κλίνης.
 Ὁ δεσπότης ἐγερθεὶς,
 Βοηθείας χεῖρα δώσῃ
 Κ' ἐκ τοῦ λύκου σὲ λυτρώσῃ.»

Βοήθει' ἀμοιβαία
 Καλὴ καὶ ἀναγκαία.

139 — ΟΦΙΣ ΚΑΙ ΚΑΡΚΙΝΟΣ

Ὅφεις τις μετὰ καρκίνου
 Ἐκαμέ ποτε φιλίαν,
 Μίαν ἔχων μετ' ἐκείνου
 Καὶ τροφήν καὶ κατοικίαν.
 Τοῦτον βλέπων ὁ καρκίνος,
 Ὅτι πρὸς κακίαν κλίνει,
 Τὸν παρῆνει ὡς ἐκεῖνος
 Καὶ αὐτὸς ἀπλοῦς νὰ γείνη.
 Ἄλλ' αὐτὸς, οὐδὲν ἀλλάζων
 Τῆς συνήθους πανουργίας,
 Κατεγέλ' αὐτὸν χλευάζων
 Ὡς λαλοῦντα φλυαρίας.
 Τέλος βλέπων ὁ καρκίνος,
 Ὅτι ὀμιλεῖ ματαίως,
 Ὅτε ὑπνωττεν ἐκεῖνος
 Τὸν ἐφόνευσε λαθραίως.

Ὁ φονεύσας, εἰς τὸ χῶμα
 Θεωρῶν ἐκτεταμένον
 Τοῦ ἐκπνεύσαντος τὸ σῶμα,
 Εἶπε πρὸς τὸν νεκρωμένον·
 « Ἄν καὶ ζῶν τοιοῦτος ἦσο
 Καὶ ἀπλοῦς κ' εὐθὺς ὡς τῶρα,
 Αὕτη δὲν θὰ ἐφοβεῖσο
 Ἡ κακὴ νὰ σ' εὖρη ὦρα. »

Ἄν δὲν δαμάσῃς τῆς ψυχῆς
 Τὰς πρὸς κακίαν κλίσεις
 Ἐλεεινὸς καὶ δυστυχής,
 ὦ παῖ, θὰ καταντήσῃς.

140 — ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ

Λέων βαθυχαίτης θέλων
 Ταῦρον μέγαν νὰ φονεύσῃ,
 Προσεκάλεσεν ὡς μέλλων
 Πρόβατον νὰ τὸν φιλεύσῃ.
 Σκοπὸν δ' εἶχε, μόλις φθάσῃ
 Καὶ ἀμέριμνος καθήσῃ,
 Αἶφνης νὰ τὸν πλησιάσῃ
 Καὶ νὰ τὸν καταξέσχίσῃ.

Ἐφθασεν ὁ ταῦρος χαίρων
 Εἰς τὸν οἶκον τοῦ φιλάτου,

Πλὴν τὸ βλέμμα περιφέρων
 Καὶ ἰδὼν ἀντὶ προβάτου
 Ὅβελους οὐρανομήκεις
 Μετὰ λέβητος βαθέος,
 Συσχεθεὶς ὑπὸ τῆς φρίκης
 Ἀπηλλάττετο ταχέως.

Τὸν ἠρώτησεν ὁ λέων
 Τῆς φυγῆς του τὴν αἰτίαν,
 Καὶ μακρὰν ἐκεῖνος πλέον
 Εἶπε πρὸς ἀπολογίαν·
 « Φίλε μου, νὰ μ' ἀπατήσης
 Βλέπεις μάτην ἐφ'αντάσθης.
 Ὅχι πρόβατον νὰ ψήσης
 Ἀλλὰ ταῦρον ἡτοιμάσθης. »

Ἀναμιγνύουν οἱ κακοὶ
 Τὸ δόλιον μὲ τὸ γλυκὺ,
 Ἀλλ' ὅμως ματαιοπονοῦν
 Πρὸς φρένας ἔχοντα καὶ νοῦν.

141 — ΜΥΡΜΗΞ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Νὰ πῆ μύρμηξ ἐπιθυμῶν,
 Ὡς ὑπὸ δίψης κατασχεθεὶς,
 Ταχὺς κατῆλθεν εἰς ποταμὸν
 Εἰς ὄχθης λίθον μικρὸν σταθεὶς.
 Αὐτὸν ἰδοῦσα εἰς τὰ νερὰ

Καταπεσόντα, πρινῇ πνιγῇ,
 Ἐρρίψε κλάδον περιστερὰ
 Αὐτοῦ πλησίον χωρὶς ν' ἀργῇ.
 Ὑπὸ τοῦ κλάδου βοηθηθεὶς
 Ἐπὶ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ
 Ἀνέβη πάλιν, διασωθεὶς
 Ἐκ τοῦ βεβαίου αὐτὸς πνιγμοῦ.
 Ἀπὸ τῆς χώρας τῆς ὀρεινῆς
 Ἀνὴρ γυμνόπους βέλος κρατῶν
 Ἐκεῖ πλησίον τότε φανεὶς
 Περιεσκόπει ἄγραν ζητῶν.
 Τὴν κατημένην περιστερὰν
 Ἰδὼν προσῆλθεν αὐτὸς εὐθὺς
 Μ' ἔμπειρον χεῖρα καὶ δολερὰν
 Νὰ τὴν τοξεύσῃ ἐτοιμασθεὶς.
 Ὁ μύρμηξ τρέχει καὶ τολμηρὸς
 Δάκνει τὸν πόδα τοῦ τοξευτοῦ,
 Ὅστις πονέσας, ἐκ τῆς χειρὸς
 Ῥίπτει τὸ βέλος μακρὰν αὐτοῦ.
 Κρότος ἠκούσθη, καὶ ἡ δειλὴ
 Ἐξιππασθεῖσα περιστερὰ
 Ταχεῖ' ἀπέπτῃ πρὸς ἀσφαλῆ
 Θέσιν, κινουῖσα λευκὰ πτερὰ.

Ὅχι μόνον τῶν μεγάλων
 Ἐπιζήτει τὴν φιλίαν,
 Ὅτι, φίλε, καὶ τῶν ἄλλων
 ἔχομεν πολλάκις χρεῖαν.

142 — ΙΑΤΡΟΣ ΕΠΙΜΗΘΕΥΣ

Εἶχε κράξει ἀσθενῆς τις
 Ἴατρον Ἀσκληπιάδην,
 Ὅστις μετὰ τέχνης πλείστης
 Ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς Ἀδην.
 Καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐτάφη
 Μὲ τὴν πρέπουσαν κηδείαν,
 Ὁ δὲ ἱατρὸς ἐστράφη
 Κ' ἤρχισε τὴν ὀμιλίαν·
 « Ἄν ὁ μακαρίτης δύω
 Μόνον ἔπινε φιάλας
 Ῥαβεντίου, σᾶς ὀμνύω,
 Δὲν θ' ἀπέθνησκεν ὁ τάλας. »
 Ἦκουσέ τις τῶν οἰκείων
 Τὴν τοιαύτην ὀμιλίαν,
 Καὶ στενάζων καὶ δακρύων
 Ἀπεκρίθη μὲ πικρίαν·
 « Ἀκαίρος ἡ συμβουλή σου,
 Κ' ἔπρεπε νὰ μᾶς τὴν δώσης
 Ὅτε καὶ τὸν ἀσθενῆ σου
 Ἦτο δυνατὸν νὰ σώσης. »

Πρέπει τις νὰ βοηθῇ
 Πρὶν τὸ πλοῖον βυθισθῇ.
 Ἦ κατόπιν ὀμιλία
 Εἶναι ματαιολογία.

143 — ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ

Ἴππον, σύντροφόν του ὄντα,
 Ἐμακάριζεν ὁ ὄνος
 Ὡς ὀλίγον κοπιῶντα
 Καὶ τρεφόμενον ἀφθόνης·
 Ἐαυτὸν δ' ἐθρηνολόγει,
 Ὅτι ἔχων θλίψιν τόσην
 Καὶ ταλαιπωρίαν, τρώγει
 Εὐτελῆ ἀχύρων δόσιν.

Ἀλλ' ἐσήμανεν ἡ ὥρα
 Φόνων καὶ σφαγῶν μυρίων·
 Ἐπλημμύρισεν ἡ χώρα
 Ὀπλιτῶν καὶ πολεμίων·
 Καὶ ὁ ἵππος, εἰς τὴν ῥάχιν
 Φέρων ἔνοπλον ἱππέα
 Καὶ τραυματισθεὶς εἰς μάχην,
 Ἐπνεε τὰ τελευταῖα.

Ὁ δὲ ὄνος τὴν πρωΐαν
 Φορτωμένος διαβαίνων,
 Καὶ ἰδὼν τὸν τραυματίαν
 Κατὰ γῆς ἐξαπλωμένον,
 Γνώμην ἥλλαξε καὶ χαίρων
 Ὁ πτωχὸς παρηγορήθη,

Ἀγογγύστως τῶρα φέρων
Τὴν ζωὴν τοῦ τὴν συνήθη.

Ζωὴ ἀσήμεων, ζωὴ πενήτων
Ἀσφαλεστέρα
Κ' ἡσυχωτέρα
Τῆς τῶν πλουσίων καὶ τῶν προκρίτων.

144 — ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΣ Αὐτοῦ

Γέρων γεωργός τις, μέλλων
Τὴν ζωὴν νὰ καταλύσῃ,
Καὶ τοῦ ἔργου φίλους θέλων
Τοὺς υἱοὺς τοῦ νὰ ποιήσῃ,
Προσεκάλεσεν ἐκείνους
Κ' εἶπε σκυθρωπὸς καὶ σύννους·

« Παῖδές μου, πρὶν καταντήσω
Εἰς τὸν νεκροκράββατόν μου
Πρέπει τι νὰ σᾶς λαλήσω.
Ἔχω εἰς τὴν ἄμπελόν μου
Θησαυρὸν κατωρυγμένον
Καὶ βαθέως κεκρυμμένον. »

Κλαίοντες πικρῶς ἐκεῖνοι
Τὸν ἠρώτησαν τὴν θέσιν·
Ὅμως γλῶσσαν δὲν ἐκίνει

Ὁ πατήρ, καὶ εἰς τὴν μέσσην
 Κατακείμενος κ' ἐκπνέων,
 Πνεῦμ' ἀφῆκε τελευταῖον.

Οἱ δὲ παῖδες, ὥς παρῆλθον
 Τὰ τῆς νεκρικῆς κηδείας,
 Εἰς τὴν ἄμπελον προσῆλθον
 Μετὰ πάσης προθυμίας
 Σκάπτοντες, ἀνακινοῦντες
 Καὶ τὸν θησαυρὸν ζητοῦντες.

Καὶ δραχμὴ μὲν οὐδεμία
 Ἄνεφάνη ἐκωθεῖσα,
 Ἄλλ' ἢ γῆ, ἐν ἀφθονίᾳ
 Πανταχοῦ ἀνασκαφεῖσα,
 Ἐδωκε πολλαπλασίαν
 Καὶ καλλίστην εἰσοδίαν.

Κάματος καὶ ἐργασία
 Θησαυρὸς κ' εὐδαιμονία.

145 — ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΓΑΛΗ

Ἐπὶ τῶν ἀρχαίων χρόνων
 Καὶ τῶν μυθικῶν αἰώνων
 Κατὰ δέησιν γαλῇ τις
 Μετεβλήθ' ὑπ' Ἀφροδίτης

Εἰς εὐπρόσωπον κυρίαν
Καὶ μὲ Χάριτα ὁμοίαν.

Θέλουσα δὲ ἡ Κυρία
Νὰ ἰδῇ ἂν ἡ κυρία
Συμμετέβαλεν ἀκόμα
Καὶ τοὺς τρόπους ὡς τὸ σῶμα,
Μὺν εἰς τὸ δωμάτιόν της
Ἐρρίψεν ἐνώπιόν της.

Μόλις εἶδεν ἡ κυρία,
ᾠρμησεν εὐθὺς ταχεῖα,
Κατὰ τοῦ μυὸς πηδῶσα,
Κινουμένη καὶ ὀρμῶσα,
Κ' ἤθελε νὰ τὸν ἀρπάξῃ
Καὶ νὰ τὸν κατασπαράξῃ.

Παρωργίσθη ἡ Κυρία,
Ἡ θεὰ ἡ ἐρασμία,
Καὶ πρὸς θλίψιν της μεγάλην
Μετεποίησε καὶ πάλιν
Τὴν εὐπρόσωπον κυρίαν
Εἰς τὴν φύσιν τὴν ἰδίαν.

Ἡ φύσις φαύλων καὶ πονηρῶν
Τοιαύτη μένει πάντα καιρὸν,
Ὡς λύκος, ὅσον καὶ ἂν γηράσῃ,
Φρένας καὶ γνώμην δὲν μεταλλάσσει.

146 — ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΛΣΤΥΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ
ΑΡΟΓΡΑΙΟΣ

Ποντικῶν ὁ εἷς πτωχεύων
 Ἄρουραῖον ἤγε βίον,
 Ὁ δὲ ἄλλος ἀσωτεύων
 Ἐξ' εἰς πλούσιον ταμεῖον.
 Ἐκαμάν ποτε φιλίαν,
 Καὶ ἐ τοὺς ἀγροὺς οἰκῶν
 Προσεκάλ' εἰς εὐωχίαν
 Τὸν τοῦ οἴκου ποντικόν.
 Εἰς τοῦ φίλου του ἀσμένως
 Ἦλθεν ὁ προσκεκλημένος.
 Ἀλλ' εὐρὼν τροφήν του μόνην
 Χόρτ' ἀνάμικτα μὲ σκόνιν·
 « Φίλε, εἶπεν, ἡ ζωὴ σου
 Μύρμηκος ζωὴ ἀθλία.
 Εὐτυχία παραδείσου
 Εἰς τὰ πλούσια ταμεῖα.
 Σπεῦσον νὰ μ' ἀκολουθήσης
 Καὶ δὲν θὰ μετανόησες. »
 Τὸν καλὸν του φίλον πείσας
 Τὸν ὠδήγησεν εἰσδύσας
 Εἰς τὸ πλούσιον ταμεῖον
 Πλήρες φαγητῶν παντοίων.
 Ἴδου, εἶπε, πλήθος σύκων,
 Κόφινοι λαμπρῶν φοινίκων,

Σάκκοι ἐκλεκτῶν ὀσπρίων,
 Κρέατα παστὰ, τυρίον,
 Ὑμμητοῦ εὐῶδες μέλι.
 Ἄρχισε καὶ μὴ σοι μέλη.
 Ἦρχισε καθὼς ἐπόθει
 Τὴν καλὴν δοξάζων μοῖραν,
 Ὅτε κρότος διεδόθη
 Κ' αἶφνης ἤνοιξαν τὴν θύραν.
 Ὁ πτωχὸς ἀναπηδήσας
 Καὶ τὸ φαγητὸν ἀφήςας,
 Ἔτρεξε πρὸς σωτηρίαν
 Ὅλος τρέμων εἰς γωνίαν.
 Ἀλλ' ἡ ταραχὴ παρῆλθε·
 Ὁ δ' ἀφήςας τὴν γωνίαν
 Πρὸς τὸν φίλον του προσῆλθε
 Καὶ τὴν πρώτην εὐωχίαν,
 Ὅτε μὲ δρμὴν μεγάλην
 Ἦνοιξεν ἡ θύρα πάλιν.
 Ὁ πτωχὸς καὶ ἐκ δευτέρου
 Μετὰ τρόμου πλειοτέρου
 Ἀνεπήδησε κ' ἐσώθη
 Κ' εἰς μικρὰν ὀπὴν ἐχώθη.
 Ὅτε τὸ κακὸν παρῆλθε
 Τὴν ὀπὴν αὐτὸς ἀφήςας
 Πρὸς τὸν φίλον του προσῆλθε
 Καὶ τῷ εἶπεν ὁμιλήσας·
 « Φίλ' ἑταῖρε, σὲ ἀφίνω·
 Χαῖρε· τὸν ἀγρὸν προκρίνω,

Καὶ τροφήν ἅς ἔχω μόνην
Χόρτ' ἀνάμικτα μὲ σκόνιν. »

Φεῦγε ἡδονὴν ἀφίνων
Πλήρη φόβων καὶ κινδύνων.

147 — ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΝΟΣ

Εἰς πολύφυτον χωρίον
Ἐσπαρμένης γῆς πλησίον
Ἐκτισε τὴν φωλεάν του
Εὐφωνος κορυδαλός,
Διατρέφων δαψιλῶς
Ἐξ αὐτῆς τὴν γενεάν του.
Ὡριμον δ' ὁ κτηματίας
Ὅλον βλέπων τὸν καρπὸν,
Μεθ' ἐτέρας ὁμιλίας
Εἶπεν· « Αὔριον λοιπὸν
Τοὺς καλοὺς θὰ συναθροίσω
Φίλους μου καὶ θὰ θερίσω. »
Ἦκουσε τὴν ὁμιλίαν
Ὁ κορυδαλὸς ὁ νέος,
Ἐντρομος πρὸς τὴν οἰκίαν
Ἐφθασε πετῶν ταχέως,
Τ' ἀκουσθέντα διηγῆθη
Κ' ἔλεγε ν' ἀναχωρήσουν
Ἄλλον τόπον νὰ ζητήσουν,

Ἄλλ' ὁ γέρων ἀπεκρίθη·
 « Μὴ ὁ λόγος σὲ φοβίῃ·
 Μὴ ζητῶμεν κατοικίαν.
 Τὸ βέβαιον ἐλπίζει
 Ὅ ἐλπίζων εἰς φιλίαν. »
 Ὁ ἀνὴρ ἡμέραν ἄλλην
 Εἰς τὴν γῆν του ἦλθε πάλιν,
 Καὶ τοὺς στάχους θεωρήσας
 Ταῦτα εἶπεν ὁμιλήσας·
 « Ἰκανὰς δραχμὰς θὰ δώσω
 Καὶ ἀνθρώπους θὰ μισθώσω,
 Καὶ ν' ἀρχίσουν
 Νὰ θερίσουν. »
 Ὁ κορυδαλὸς κρυμμένος
 Ἦκουσε τὴν ὁμιλίαν·
 Πρὸς τὰ τέκνα ἐσπευσμένως
 Ἐπορεύθη κατ' εὐθεΐαν·
 Εἶπε πρὸς αὐτὰ τὸ νέον,
 Καὶ προσθέσας τελευταῖον·
 « Τώρα βέβαιον τὸ θέρος,
 Φύγωμεν εἰς ἄλλο μέρος, »
 Ἐφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ
 Πανοικί.

Δηλοῖ ὁ μῦθος,
 Ὅτι συνήθως
 Ἐπὶ ἄμμου οἶκον κτίζεις
 Εἰς τοὺς φίλους ἂν ἐλπίζης.

148 — ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ξυλοκόπος γέρων,
 Δέμα ξύλων φέρων
 Ἐπὶ κυρτωμένων ὤμων,
 Μετὰ κόπου ἠκολούθει
 Τὸν πολύπονόν του δρόμον.

Τέλος ἰδρώμενος
 Καὶ ἐξηντλημένος
 Ἀποθέτει τὸ φορτίον,
 Καὶ ἐκάθησεν οἰκτείρων
 Τὸν πολυπαθὴ του βίον.

« Πόσῃν δυστυχίαν
 Καὶ ταλαιπωρίαν
 Ἡ ζωὴ μου, εἶπεν, ἔχει!
 Ἄσπλαγχνος ἡ Εἰμαρμένη
 Μὲ μισεῖ, μὲ κατατρέχει. »

« Τέρψις οὐδεμία
 Καὶ παρὰμυθία!
 Κ' ἐνθ' ὅσον τυραννοῦμαι,
 Τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου
 Καὶ αὐτοῦ σχεδὸν στεροῦμαι. »

« Εὐτυχὴς ἐκεῖνος,
 Ὅστις ἀνωδύνως

Εἰς τὸν τάφον ἡσυχάζει. » —
 Λέγων ταῦτα καὶ στενάζων
 « Σπεῦσον, θάνατε! » φωνάζει.

Εἶπε καὶ ἀγρίαν
 Βλέπει παρούσαν.
 Φθάσας ὁ προσκεκλημένος,
 Πρὸ τοῦ γέροντος ἐστάθη
 Ἕτοιμος καὶ ὠπλισμένος.

« Εἰς τὴν πρόσκλησίν σου,
 Εἶπε, καὶ φωνὴν σου,
 Γέρων, ἔσπευσα νὰ δράμω.
 Ἴδου ἤλθα· τί μὲ θέλεις;
 Πρόσταξέ με τί νὰ κάμω. » —

« Μόνον νὰ θελήσης
 Νὰ μοὶ βοηθήσης
 Τὸ φορτίον νὰ σηκώσω.
 Ἄλλο βάρος, μὰ τὸν Δία,
 Δὲν σκοπεύω νὰ σοὶ δώσω. »

Ὁ θνητὸς πρὸ τοῦ θανάτου
 Προτιμᾷ τὰ βάσανά του.

149 — ΚΟΛΟΙΟΣ

Ὁ Ζεὺς, θέλων τῶν ὀρνέων
 Νὰ ποιήσῃ βασιλέα,
 Διεκήρυξε τὸ νέον·
 Τὰ δὲ ὄρνεα ταχέα
 Κ' ἔλαφρά εἰς τὸν ἀέρα
 Ἔσπευσαν ἀπὸ περάτων,
 Κ' ἔφθασαν εἰς τὸν πατέρα
 Τῶν θνητῶν καὶ ἀθανάτων

Ὁ δὲ κολοῖος γνωρίζων,
 Ὅτι δύσμορφος ἐπλάσθη,
 Ἐαυτὸν μὴ ἀπελπίζων
 Νέον τρόπον ἐτεχνάσθη.
 Τὰ πτερὰ πτηνῶν ἀθροίσας
 Καλλιχρόων εἰς τὰ δάση,
 Κ' εἰς τὸ σῶμά του κολλήσας
 Ποικιλόχρους εἶχε φθάσει.

Βλέπων τὸ πολὺ τοῦ κάλλος
 Εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου·
 « Οὗτος καὶ οὐδεὶς τις ἄλλος
 Εἶναι ἄξιός τοῦ θρόνου. »
 Ὅμως τᾶλλα ὀργισθέντα
 Ὁρμησαν, κ' ἐκ τῶν πλευρῶν του

Ἦρπασαν παρασταθέντα
Ἐκαστον τὸ ἴδιόν του.

Τὰ ξένα φέρων κρύπτεται
Ὁ ἄνθρωπος σπανίως.
Συνήθως ἐκκαλύπτεται
Καὶ γίνεται γελοῖος.

150 — ΚΩΝΩΨ ΒΡΩΘΕΙΣ ΥΠ' ΑΡΑΧΝΗΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ

Κώνωψ πτερωτὸς σαλπίσας
Καὶ τὴν προσβολὴν ἀρχίσας
Κατεφέρθη πρὸς γενναῖον
Λέοντα, μανίαν πνέων,
Καὶ χωρὶς στιγμὴν νὰ χάνῃ
Ἦρχισε νὰ τὸν δαγκάνῃ.

Μὲ τοὺς ὄνυχας ὁ λέων
Ἐσχίζε τὸ πρόσωπόν του
Μετ' ὀργῆς ἀντιπαλαίων
Πρὸς τὸν ἄτρομον ἐχθρόν του,
Ὅστις φεύγων, αἰφνης πάλιν
Ἐπανήρχετο εἰς πάλιν.

Ἐπὶ τέλους ἀπαυδήσας
Ἐπεσε βαρὺς ὁ λέων.
Ὁ δὲ πτερωτὸς σαλπίσας

Ἄσµα νίκης τελευταῖον,
 Ἄφησε τὸν ἡττηµένον
 Εἰς τὴν γῆν ἐξαπλωµένον.

Ἄλλ' ὁ λέοντα νικήσας
 Ὡς γενναῖος Σπαρτιάτης,
 Εἰς ἀράχνην καταντήσας
 Ἐνεπλάκ' εἰς τὰ δεσµά της,
 Κ' ἔγεινε βορὰ ἐκείνης
 Μετὰ πόνου καὶ ὀδύνης.

Ὁ μῦθος διπλασίαν
 Παρέχει νουθεσίαν.
 Ἴδου λοιπὸν ἡ μία
 Ἐν πλήρει συντομίᾳ.
 « Πολλάκις τὸν μικρότερον
 Ἐχθρῶν ἐν μέσῳ ἄλλων
 Φοβοῦ ὥς φοβερώτερον
 Καὶ βλάπτοντά σε µᾶλλον. »
 Ἡ ἔννοια ἡ ἄλλη
 Τ' ἀκόλουθα προβάλλει.
 « Ἀπὸ μεγάλου τις δεινοῦ
 Τὴν ἔξοδον εὕρισκει,
 Κ' ἐκ πράγµατος οὐτιδανοῦ
 Πολλάκις ἀποθνήσκει. »

151 — ΠΑΙΔΕΣ ΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΠΑΤΗΡ

Οἱ παῖδες διεφέροντο.
 Ὁ δὲ πατὴρ καλέσας
 Αὐτοὺς καὶ ῥάβδους δέσας
 Εἰς δέσμην δυνατὴν,
 Εἰς ἕκαστον, κατ' ὄνομα
 Τοὺς παῖδας ὀνομάζων,
 Τὴν ἔδωκε προστάζων
 Νὰ θραύσωσιν αὐτήν.

Ἀλλ' ὅτ' ἐκείνων ἕκαστος
 Ἐν πάσῃ προθυμίᾳ
 Πλὴν μᾶτην ἐκοπία,
 Ὁ γέρων ἀναστὰς
 Καὶ λύσας ἐνεχείρισε
 Τὰς ῥάβδους μίαν, μίαν·
 Οἱ δὲ μὲ εὐκολίαν
 Κατέθραυσαν αὐτάς.

Ὁ γέρων τότε ἐπρόσθεσεν·
 « Ἀγαπητὰ παιδίᾳ,
 Ἰδοὺ διδασκαλίᾳ
 Ἀξία προσοχῆς.
 Καὶ σεῖς θὰ ᾔσθ' εὐδαίμονες
 Ἄν ὁμοφρόνως ζῆτε·

Ἐὰν διχονοῇτε,
Θὰ ᾔσθε δυστυχεῖς. »

Τὰ καλὰ τῆς ὁμοιοίας
Ἄνθη φέρουν εὐτυχίας.

152 — ΣΚΥΛΟΙ ΚΑΙ ΛΥΚΙ

Μέγαν πόλεμον οἱ λύκοι
Εἶχον κατὰ τῶν κυνῶν·
Καὶ ἦ θάνατος ἢ νίκη
Ἦτο σύνθημα κοινόν.
Ἀρχιστράτηγος τῶν σκύλων
Ἦτο σκύλος Ἀχαιῶς,
Ἐγνωσμένον ἔχων ζῆλον
Κ' εἰς τὴν μάχην κραταιός.

Ἀλλ' ἐβράδυνε νὰ δώσῃ
Τῆς ὁρμῆς τὴν προσταγὴν,
Κ' ἤρχισαν νὰ ὑλακτῶσι
Τὸ στρατόπεδον μ' ὀργήν.
Ὁ δ' ἰδὼν τὴν ἀνταρσίαν
Ἐκραξεν: « ὦ μαχηταί,
Μὴ τὴν πράξιν εἰς δειλίαν
Ἀποδώσῃτε ποτέ.

Ἀλλὰ βλέπω τοῦ ἐχθροῦ μας
Μόνον ἐν τὸ γένος ὄν,

Κ' εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ μας
 Ἕῤῥοι γένους Μολοσσῶν,
 Ἕῤῥοι ἐξ Ἀκαρνανίας,
 Ἕῤῥοι Κρήτες, Θεσσαλοὶ,
 Ἕῤῥοι τέκνα Ἰρκανίας,
 Ἕῤῥοι Θράκες, Ἰταλοί.

Ὁ ἐχθρὸς καὶ σχῆμα φέρει
 Καὶ χροιάν τ' αὐτὰ κοινῶς,
 Πλὴν καὶ σχῆμα διαφέρει
 Καὶ χροιά παντὸς κυνός.
 Πῶς λοιπὸν τοὺς ἀσυμφώνους
 Δύνεται χωρὶς ν' ἀργῇ
 Πρὸς ὁμοίους καὶ συμφώνους
 Στρατηγὸς νὰ ὁδηγῇ ; »

Ἀσυμφωνία τῶν πολλῶν
 Οὐδὲν ὑπόσχεται καλόν.

153 — ΣΚΥΛΑ ΚΑΙ ΦΙΛΗ ΛΥΤΗΣ

Εἶπε σκύλα τις πρὸς ἄλλην·
 « Φίλη μου, ζητῶ μεγάλην
 Χάριν μίαν νὰ μοὶ κάμῃς,
 Καὶ πτωχὴν νὰ μὲ συνδράμῃς.

Βλέπεις, μέλλω νὰ γεννήσω,
 Καὶ δὲν ἔχω ποῦ ν' ἀφῇσω

Τὰ μικρά μου, μὴ κρυώσουν
 Καὶ τὰ δυστυχῇ παγώσουν.
 Ἡ μικρά σου κατοικία
 Πόσον εἶναι ἀρμοδία!
 Ὅντως θὰ μ' ὑποχρεώσης
 Ἄν προσώραν μοὶ τὴν δώσης. »

Ἐκλαίει καὶ παρεκάλει,
 Καὶ συνήνεσεν ἡ ἄλλη
 Τὴν οἰκίαν τῆς ν' ἀφήσῃ,
 Κ' εἰς τὴν φίλην νὰ δανείσῃ,
 Ἦτις μετ' εὐχὰς μυρίας
 Καὶ πολλὰς εὐχαριστίας,
 Αὐθωρεὶ ἐπὶ τῆς κλίνης
 Ἐξαπλώθη ἀντ' ἐκείνης.

Μεθ' ἡμέρας προσελθοῦσα
 Ἡ τὴν κατοικίαν δοῦσα
 Ἦκουσε παρὰ τῆς ἄλλης·
 « Μὴ ἀκόμη μ' ἀποβάλης·
 Τὰ μικρά μου δὲν ἀντέχουν·
 Ἀσθενεῖς τοὺς πόδας ἔχουν.
 Ἄφες μ' ἓνα μῆν' ἀκόμα
 Εἰς τὸ φιλικόν σου δῶμα. »

Ἐτρεχαν μεθ' ἓνα μῆνα
 Κ' ἐμεγάλωσαν ἐκεῖνα.
 Ὅτε δ' ἔφθασεν ἡ δοῦσα

Τὴν οἰκίαν ἀπαιτοῦσα,
 Μήτηρ καὶ μικρὰ συγχρόνως
 Ὕρμησαν ἐκ τοῦ κοιτῶνος,
 Καὶ τὴν εὐεργέτριάν των
 Ἀπεδίωξαν μακράν των.

Ἄν εἰς πονηρὸν δανείσης,
 Φίλε, θὰ μετανοήσης.

154 — ΓΑΡΑ ΠΟΛΥΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΙ ΓΑΡΑ ΠΟΛΥΟΥΡΟΣ

Ὑδρα, ἔχουσα πολλὰς
 Κεφαλάς,
 Εἰς τὸ δάσος προχωροῦσα,
 Ἦθελε, φραγμὸν εὐροῦσα,
 Τὸν φραγμὸν νὰ διαβῇ
 Καὶ νὰ προβῇ.
 Μετ' ἀγρίου συριγμοῦ
 Εἰς τὰς τρύπας τοῦ φραγμοῦ
 Τὸ θηρίον τὰς πολλὰς
 Εἶχε χώσει κεφαλάς,
 Καὶ περῶσα πᾶσαν μίαν
 Μ' εὐκολίαν,
 Ἐκινεῖτο κ' ἐπρὸς πᾶσιν,
 Ἀλλ' ἀδύνατον ἐστάθη
 Τὸ ποθοῦμενον νὰ φθάσῃ,
 Νὰ περάσῃ.

Ἄλλη τότε' ἐκεῖ ταχεῖα
 Ὑδρα ἔφθασεν ἀγρία.
 Κεφαλὴν μὲν εἶχε μίαν
 Ἄλλ' οὐρὰς μὲ ἀφθονίαν.
 Ὅ φραγμὸς κ' ἐνώπιόν της
 Ἰστατο ἐμπόδιόν της.
 Ἄλλ' αὐτοῦ ἐκείνη μίαν
 Εὔρε τρύπαν μ' εὐκολίαν,
 Καὶ τῆς κεφαλῆς χωρούσης
 Εἰς αὐτὴν καὶ διελθούσης,
 Ἐτρεξάν συνδιαβάσαι
 Αἱ οὐραὶ κατόπιν πᾶσαι.

Ζητῶν, ὁ μῦθος τί δηλοῖ
 Καὶ τίς ἢ φράσις ἢ καλὴ,
 Ἐκεῖνον ἔχω βοηθὸν
 Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ
 Τὸν γράψαντα· « Οὐκ ἀγαθὸν
 Ἡ πολυκοιρανία. »

155 — ΔΗΜΑΔΗΣ ΡΗΤΩΡ

Εἰς Ἀθήνας, εἰς τὴν πόλιν τῶν τεχνῶν καὶ τῆς παιδείας,
 Εἰς ὑπόθεσιν μεγάλην καὶ δεινὴν τῆς πολιτείας,
 Ὁ Δημάδης, ρήτωρ φίλος φιλοδόξου Μακεδόνος,
 Ἀναβὰς ἐδημηγόρει ἐκ τοῦ βήματος ἐντόνως.
 Ὅμως μάταιος ὁ κόπος καὶ ὁ λόγος του χαμένος.
 Δὲν προσεῖχε πρὸς ἐκεῖνον ὁ λαὸς ὁ συνηγμένος.

Τοῦτο βλέπων ὁ Δημάδης· « Ἄνδρες, εἶπεν, Ἀθηναῖοι,
Συνετοὶ εἰς τὰς συνόδους, εἰς τὰς μάχας θαρράλαιοι !

Τὴν αὐτὴν ποτε ὁδὸν
Ἐγγελευς καὶ χελιδὼν
Κ' ἡ θεὰ τῆς γεωργίας
Ἦρχοντο ἐκ ξενιτείας.
Φθάσασαι εἰς ποταμὸν,
Ὅστις ἔρρεεν ὁρμῶν,
Ἐμμενον διαποροῦσαι
Καὶ διάβασιν ζητοῦσαι.
Ἡ μὲν ἔγγελυς ῥιφθεῖσα,
Ὡς εἰς λίμνην γεννηθεῖσα,
Κ' εἰς τὰ ρεύματ' ἀφειμένη
Πέραν ἦλθε νηχομένη.
Πτερωτὴ δ' ἡ χελιδὼν
Ἄλλην ἔλαβεν ὁδὸν,
Κ' εἰς τὴν ὄχθην μετ' ὀλίγον
Ἐφθασεν ἐπὶ πτερύγων. »
Αἶφνης ἔπαυσεν.—Ὁ μῦθος
Διεκόπη.—Σιωπῶν
Περιέμενε τὸ πλῆθος.
Τέλος ἔκραξε· « Λοιπόν; »
Ὁ δὲ ῥήτωρ ἀπεκρίθη·
« Ἡ θεὰ τῆς γεωργίας
Δυσφοροῦσα ἐλυπήθη
Ἐκ τῆς τόσσης σας μωρίας·
Ὅτι ἄνδρες παραιτοῦντες
Τὰς σπουδαίας συζητήσεις,

Κάθησθε χρονοτριβοῦντες
Εἰς ματαίαις διηγήσεις. »

Ἄλογος ὁ ἀμελῶν
Τῶν καλῶν καὶ ἀναγκαίων,
Καὶ τὸν χρόνον σπαταλῶν
Δι' ἀχρήστων καὶ ματαίων.

156 — ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ

Εἰς τὸ γεῦμ' ἀλώπηξ εἶχε πελαργὸν προσκεκλημένον,
Κ' ἔφθασε πεινῶν ἐκεῖνος καὶ τὸ γεῦμα περιμένων.

Παραθεῖσα παροψίδα ἡ ἀλώπηξ ἀβαθῇ

Μέλανος ζωμοῦ μεστήν,

Προσεκάλεσε τὸν ἄλλον μετ' αὐτῆς νὰ μοιρασθῇ

Τὴν τροφὴν τῆς τὴν λιτὴν

Καὶ ἀρχίζει

Μ' ἀπληστίαν

Νὰ γεμίζει

Τὴν κοιλίαν.

Βλέπων ὁ προσκεκλημένος

Ἐπλησίασεν ἀσμένως,

Ἄλλ' ἀδύνατον ἐστάθη

Καὶ ματαίως προσεπάθει

Τοῦ ζωμοῦ νὰ φέρῃ μέρος μὲ τὸ ῥάμφος εἰς τὸ στόμα,

Καὶ ἀπῆλθεν

Ὡς προσῆλθεν,

Καὶ χειρότερον ἀκόμα.

Ἐνταπόδοσις κατόπιν ἔγεινε τῆς εὐωχίας.

Ἡ ἀλώπηξ προσκληθεῖσα ἤλθε μετὰ προθυμίας,

Ὅμως εὔρε παρ' ἐλπίδα

Ὅχι πλέον παροψίδα·

Εὔρεν ὑψηλὴν φιάλην καὶ στενόλαιμα δοχεῖα,

Ὅθεν ἤρχετο βρωμάτων ἐκλεκτῶν ἡ εὐωδία.

Εὐκολον τὸ ῥάμφος ἦτο τὸ πτηνὸν νὰ εἰσαγάγῃ

Καὶ νὰ δράξῃ καὶ νὰ φάγῃ·

Ὅμως ἡ προσκεκλημένη πῶς τὸ ῥύγχος νὰ περάσῃ

Καὶ τὰ φαγητὰ νὰ φθάσῃ;

Ἐμεινε χωρὶς νὰ βάλῃ οὐδὲ στάλαν εἰς τὸ στόμα,

Καὶ ἀπῆλθεν

Ὡς προσῆλθεν,

Καὶ χειρότερον ἀκόμα.

Ἀνθρωπε, νὰ τὸ εἰξεύρῃς·

Ὅ,τι κάμῃς θὰ τὸ εὔρῃς.

157 — ΠΑΙΟΣ ΚΑΙ ΒΟΡΡΑΣ

Τὴν σισύραν τοῦ ἐφόρει

Ἀνθρωπος καὶ ὠδοιπόρει.

Ἀνωθεν παρατηρήσας

Ὁ βορρᾶς τὸν ἄνδρα τοῦτον,

Πρὸς τὸν ἥλιον λαλήσας

Λόγον ἔλεξε τοιοῦτον·

« Ἄν, ὦ ἥλιε, θελήσω,

Δύναμαι τὸν ὠδοιπόρον τὴν σισύραν νὰ ἐκδύσω. »

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀντιλέγων· «Στοίχημα, τῷ εἶπε, βάλλω,
 Ὅτι ὄχι σὺ, ὦ φίλε, ἀλλ' ἐγὼ θὰ τὴν ἐκβάλω.»

Στοίχημα λοιπὸν ἐτέθη· καὶ βαρύπνους ὁ βορρᾶς
 Πρῶτος ἤρχισε νὰ πνέῃ κατὰ πόντου καὶ ξηρᾶς,

Ἄπασαν τὴν γῆν κλονίζων,

Στέγας οἰκιῶν κρημνίζων,

Κ' ἰσχυρὸς κατ' ἀντιπάλων

Δένδρ' ἀρχαῖα καταβάλλων.

Ἄλλ' οὐδέν τι βία τόση

Ἰσχυσε νὰ κατορθώσῃ.

Ὁ ἀνὴρ τὸ ἐνδυσά του περιστέλλων ἐτυλίχθη,

Ἐχαμήλωσε τὰ νῶτα καὶ πρὸς πέτρην ἐστηρίχθη·

Καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ βορέως

Κατεφέρειτο ματαίως,

Ὅστις παύσας ἐπομένως

Ἐμεινε κατησχυμμένος.

Ὁ δὲ ἥλιος, τὸ πρῶτον φῶς γλυκὺ ἐξ ὕψους χύνων,

Ζέστην ἔπεμπεν ἀπαύστως πλειοτέραν πρὸς ἐκεῖνον,

Ὅστις βαθμηδὸν ἰδρώσας

Εἰς θερμότητ' ἀσυνήθη

Καὶ τοὺς ὤμους του γυμνώσας,

Τὴν σισύραν ἐξεδύθη.

Ἡ πειθὼ συντελεστέρα

Καὶ τῆς βίας καλητέρα.

158 — ΛΙ ΔΥΩ ΠΗΡΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Κατὰ πρόσκλησιν τὰ ζῶα
 Εἰς τὸν Ὀλυμπον ἀθρόα
 Ἐφθασαν πρὸ τοῦ Διός·
 Κ' ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ του θρόνου
 Ταῦτα ἔκραξε τοῦ Κρόνου
 Καὶ τῆς Ῥέας ὁ υἱός·
 «Ὁ τοῦ σώματός του ἔχων
 Μέλος τι νὰ ὀνειδίσῃ,
 Ἦδη πρὸς ἐμὲ προστρέχων
 Δύναται νὰ ὁμιλήσῃ.
 Πρόθυμος ἐγὼ νὰ πράξω
 Καὶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω,
 Ὅ,τι θέλετε θ' ἀλλάξω
 Καὶ θὰ τὸ μεταποιήσω.
 Πίθηκέ μου, σὺ τί λέγεις;
 Τί τοῦ σώματός σου ψέγεις;
 Εἶσαι δυσχερεστημένος
 Ὡς ὑπάρχεις πεπλασμένος;»
 Ὁ δὲ εἶπεν· «Οὐδεμίαν
 Ἐχω μέμψεως αἰτίαν.
 Ὡς τετράποδον δὲν ἔχω
 Πόδας τέσσαρας καὶ τρέχω;
 Ὅλος ὁ σχηματισμός μου
 Ὁ λαμπρότερος τοῦ κόσμου.
 Ἀλλ' ἡ ἄρκτος ἡ ἀθλία

Πόσον φαίνεται γελοίοι.
 "Όταν τρέχη καὶ βαδίζῃ
 "Εκαστος τὴν ταλανίζει.
 "Εχει δύσμορφα τὰ σκέλη,
 "Ὡς καὶ ἅπαντα τὰ μέλη. »
 "Ἄλλ' ἡ ἄρκτος ἐπελθοῦσα
 Καὶ οὐδὲν κακὸν εἰποῦσα
 Περὶ τοῦ βαδίσματός της
 Καὶ δυσμόρφου σώματός της,
 Τοῦ ἐλέφαντος τὰ ὦτα
 "Ὡς μικρὰ ἐμέμφθη πρῶτα,
 "Ακολουθῶς τὴν οὐράν του
 Καὶ τὴν ἄτριχον δοράν του.
 "Ὁ ἐλέφας πλησιάσας
 Καὶ τὸ δέρμα ἐκθειάσας
 Τὴν οὐράν του καὶ τὰ ὦτα,
 Κατηγόρησε τὰ νῶτα
 Τῆς καμήλου, κατακρίνων
 Καὶ τὸν ὕβον της ἐκείνον.
 "Ἡ δὲ κάμηλος κ' ἐκείνη
 "Ὅλη εὐχαριστημένη,
 "ἤρχισε νὰ ἐπικρίνῃ
 Τὰ τῶν ἄλλων ζώων γένη
 Τετραπόδων καὶ ὀρνέων,
 Κ' εἶπε ταῦτα τελευταῖον·
 « "Επρεπεν ὠραιότερους
 Πόδας ὁ ταῶς νὰ ἔχῃ,
 Κ' ἡ χελώνη μακροτέρους,

"Ὅστ' εὐκίνητος νὰ τρέχη. »
 Ἐφεξῆς τὰ ζῶα τ' ἄλλα,
 Τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα,
 Τρόπον εὖρον νὰ προβῶσι
 Καὶ νὰ παρουσιασθῶσι.
 Ἐκαστος δ' ἐκείνων λόγος
 Ἦν κατὰ τῶν ἄλλων ψόγος.
 Ἐαυτῶν κατηγορίαι
 Δὲν ἠκούσθη οὐδεμία.

Πήραν μίαν ἔμπροσθίαν
 Πήραν ἄλλην ὀπισθίαν,
 Δύω πήρας πᾶς τις ἔχει
 Καὶ αὐτὰς βαστάζων τρέχει.
 Τὰ κακὰ ὁ φέρων βάλλει
 Εἰς τὴν ἔμπροσθεν τὰ ξένα·
 Τὰ τοῦ φέροντος ἡ ἄλλη
 Περιέχει κεκλεισμένα.
 Ὅθεν ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου
 Μέχρι τῶν παρόντων χρόνων
 Τ' ὄμμα βλέπει τοῦ ἀνθρώπου
 Τὰ κακὰ τὰ ξένα μόνον.

 159 — ΟΡΝΙΣ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ

Ὅρνις περιφερομένη
 Καὶ τροφὴν τινὰ ζητοῦσα

Ὕφεως αὐγὰ εὐροῦσα
 Ἦρχισε νὰ τὰ θερμαίνῃ.
 Μήτηρ τέλος καὶ προστάτις
 Ἔγεινεν οἰκογενείας,
 Καὶ μετὰ φιλοστοργίας
 Ἔτρεφε τὰ νεογνά της.
 Χελιδὼν αὐτὴν ἰδοῦσα
 Εἶπεν· « Ὕρνις, ἄφρων εἶσαι.
 Τὰ μικρὰ περιποιεῖσαι,
 Πρὸς κακὸν σου ἐνεργοῦσα.
 Ἄν τ' ἀφῆσης καὶ αὐξήσουν,
 Σὲ αὐτὰ τὴν ζωοδότιν
 Θὰ δαγκάσουν, φίλη, πρώτην,
 Καὶ θὰ σὲ κακοποιήσουν. »

Ἄν τὸν κακόνουν εὐεργετήσης,
 Εὐγνώμοσύνην νὰ μὴ ἐλπίσης.

160 — ΠΥΡ ΝΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΙΜΗ

Ἡ τιμὴ καὶ τὸ νερὸν
 Καὶ τὸ πῦρ τινα καιρὸν
 Εἰς γῆν ἄγνωστον πεζοὶ
 Ἐταξείδευον μαζῇ.
 Ἦσαν δὲ εἰς στοχασμόν·
 « Ἄν τις, λέγοντες, ἡμῶν
 Τύχη ν' ἀποπλανηθῇ,
 Πάλιν πῶς θ' ἀνευρεθῇ; »

Εἶπε τὸ νερόν· « Ἐγὼ
 Τὰς καλάμας κυνηγῶ.
 Ἄν χαθῶ μακρὰν ὑμῶν,
 Ὅπου τόπους καλαμῶν
 Ἀπαντήσετε βαθεῖς,
 Μ' ἀπαντᾷτ' ἐκεῖ εὐθύς. »
 Τὸ πῦρ εἶπεν· « Ἄν χαθῶ,
 Εὐκόλον ν' ἀνευρεθῶ
 Ὅπου ἴδετε πυκνὸν
 Ἀνυψούμενον καπνόν.
 Τέλος εἶπεν ἡ τιμὴ·
 « Φίλοι μου, σᾶς λέγω, μὴ
 Ἐξ ὑμῶν τις γελασθῇ
 Ἀπ' ἐμοῦ νὰ χωρισθῇ.
 Ἄν σᾶς φύγω καὶ χαθῶ,
 Δύσκολον νὰ εὔρεθῶ. »

Τοῦ χρυσοῦ τιμιωτέρα,
 Τοῦ πτηνοῦ ἐλαφροτέρα
 Ἡ τιμὴ πετᾷ εὐκόλως,
 Ἐπανέρχεται δυσκόλως.

161 — ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΝΥΚΤΕΡΙΣ

Ἀηδῶν τις ἡγρευμένη
 Κ' εἰς κλωβίον κεκλεισμένη
 Ἐψάλλε τὴν νύκτα μόνον,
 Τὴν δ' ἡμέραν οὐδὲ τόνον

Ἄπεφάσιζε ν' ἀφήσῃ,
 Καὶ μικρὸν νὰ μελωδήσῃ.
 Νυκτερίς τις γείτων οὔσα
 Τὴν ἡρώτα προσελθοῦσα
 Κ' ἔλεγε μετ' ἀπορίας·
 « Τίνος ἔνεκεν αἰτίας
 Τῆς νυκτὸς τὰς ὥρας μόνον
 Τὸν γλυκύν σου χύνεις τόνον; »
 Πρὸς αὐτὴν ἀποκριθεῖσα
 Εἶπεν ἡ ἐρωτηθεῖσα·
 « Τὸ κακὸν μου πρὶν μὲ φθάσῃ
 Διητώμην εἰς τὰ δάση,
 Τὴν ἡμέραν μελπομένη
 Καὶ τὴν νύκτα κοιμωμένη.
 Ἄλλ' ἡμέραν συλληφθεῖσα
 Κ' ἔκτοτε σωφρονισθεῖσα
 Ψάλλω σκότος ὅταν φθάσῃ
 Τὴν γῆν ὅλην νὰ σκεπάσῃ. »
 Ἡ δὲ εἶπε· « Τούτου χρεία
 Ἦν πρὶν συλληφθῆς, ἀθλίᾳ.
 Τώρα, ὅταν θέλῃς ψάλλῃς,
 Ἀηδῶν μου γλυκυλάλε. »

Γνωσιν ἔχων τις πολλὴν
 Ἔδιδε τὴν συμβουλὴν·
 « Πάρε, βάλε κλειδαριὰ
 Πρὶν σοῦ κλέψουν τὰ φλουριά. »

162 — ΤΥΦΛΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΣ

Ἐπὶ τῆς χώρας τῆς αὐτῆς
 Ὁ εἷς τυφλὸς ἐκ γενετῆς,
 Ὁ ἄλλος παραλυτικὸς
 Καὶ πάσχοντες κακὴν κακῶς,
 Γυμνῆται δὺω καὶ πτωχοὶ
 Διῆγον βίον δυστυχῆ.

Ὁ μὲν οἰμώζων καὶ θρηνῶν
 Καὶ τοὺς ἐδίτας προσφωνῶν,
 Εἰς χόρτου ἔκειτο στρωμνὴν
 Εἰς τὴν πλατεῖαν τὴν κοινήν·
 Ὁ δὲ, τὴν ῥάβδον του κρατῶν,
 Ἐφέρετο βραδυπατῶν.

Τοῦ παραλύτου τὰς κραυγὰς
 Ἀκούσας καὶ τὰς οἰμωγὰς,
 Πρὸς τὸν κατάκοιτον ἔλθων
 Καὶ τὰ δεινά του συμπαθὼν,
 Τοιαῦτα εἶπεν ὁ τυφλὸς
 Ἐμφρόνως καὶ κοινωφελῶς.

«Κ' οἱ δὺω πάσχομεν ἡμεῖς
 Ὑπὸ κακῆς καταδρομῆς·
 Συμπράξωμεν λοιπὸν κοινῶς
 Πρὸς ἀγαθὸν τοῦ καθενός.

Τοιαύτη σύμπραξις καλή,
Καὶ ἀμφοτέρους ὠφελεῖ.

Ἐγὼ θὰ φέρω σὲ αὐτὸν
Ἐπὶ τοὺς ὤμους σηκωτόν·
Σὺ ἄνωθεν θὰ ὀδηγῇς
Τὸ βῆμά μου ἐπὶ τῆς γῆς.
Σὺ θὰ βαδίζῃς δι' ἐμοῦ·
Ἐγὼ θὰ βλέπω διὰ σοῦ.»*

* Ἄν ἀλλήλοις βοηθῶμεν
Εἰς ἡμέρας δυστυχίας,
Τοῦ κακοῦ θὰ αἰσθανθῶμεν
Μικροτέρας τὰς πικρίας.

163 — ΤΑΩΣ, ΔΥΩ ΧΗΝΕΣ ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΩΡ

Ἦνοιζέ ποτε ταῶς
Τὴν καλλίχροον οὐράν του,
Κ' ἐξεπλάγ' εἰς τὴν χροιάν του
Τῶν ἐμπτέρων ὁ λαός.
Ζεῦγος φλύαρον χηνῶν
Μὲ τὸν ἑρρινόν του τόνον
Ἔβλεπεν ἐλλείψεις μόνον

* Προτρέπω τοὺς νεωτέρους στιχουργοὺς ἵνα μεθόλως μιμηθῶσι τὴν παροῦσαν ὁμοιοκαταληξίαν (μου, σου). Ἡ ἡμετέρα στιχουργία ἀπαιτεῖ νὰ συμφωνῶσιν ὄχι μόνον τὰ φωνήεντα, ἀλλὰ καὶ τὰ σύμφωνα τῆς ἐπὶ τῆς ληγούσης τονιζομένης ὁμοιοκαταληξίας.

Εἰς τὸ εὐπτερον πτηνόν.
 Ἦ μὲν εἶπεν· « Ἀηδὴς
 Ἦ φωνή του ὅταν ψάλλῃ·
 Πόσον, ἔκραξεν ἡ ἄλλη,
 Πόδας ἔχει δυσειδεῖς. »
 Τότ' ἐκεῖ πλησίον ὦν
 Ὁ ἀλέκτωρ τῆς οἰκίας,
 Ἐκραξε μετὰ πικρίας
 Πρὸς τὸ ζεῦγος τῶν χηνῶν·
 « Τὸ ψεκτὸν μετὰ χαρᾶς
 Τοῦ ταῶ καταγελαῖτε,
 Καὶ τὰ κάλλη σιωπᾶτε
 Ἐξ αἰτίας πονηρᾶς.
 Πόσον μεγαλοπρεπῆς
 Ἦ χρυσόχροος οὐρά του.
 Τὰ σμαράγδινα πτερά του
 Οὐρανὸς ἀστρολαμπής.
 Κ' ἡ φωνή του προφανῶς
 Τῆς φωνῆς σας καλητέρα.
 Καὶ ὑπάρχει αἰσχροτέρα
 Τῆς μορφῆς ποδῶν χηνός; »

Πολλάκις καὶ χειρότεροι
 Καὶ ἀξιομειμπτότεροι
 Ἄν ἔχουν ἄλλοι τι ψεκτὸν
 Χαιρέκακοι τὸ ψέγουσιν,
 Ἀλλὰ τὰς ἀρετὰς αὐτῶν
 Σιγῶντες δὲν τὰς λέγουσιν.

164 — ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΕΥΤΝΩΜΩΝ

Συνέλαβεν ὁ λέων
 Εἰς δάσος ποντικὸν,
 Κ' ἐκεῖνος εἶπε κλαίων
 Καὶ βλέπων τὸ κακόν·
 « ὦ λέων, ἂν μ' ἀφήσης
 Δὲν θὰ μετανοήσης·
 Τὸ ζῆν πρὶν τελειώσω
 Τὴν χάριν θ' ἀποδώσω. »
 Ἀκούσας ὁ παρακληθεὶς
 Ἐγέλασε καὶ λυπηθεὶς
 Ἀπέλυσε τὸν ποντικὸν
 Ἀντίδοσιν μὴ προσδοκῶν.
 Ὑπὸ χειρῶν δολίων
 Καιρὸν τινα ληφθεὶς
 Ὁ λέων, μὲ σχοινίον
 Ἐστέναζε δεθεὶς.
 Ὁ ποντικὸς τοὺς θρήνους
 Τοῦ λέοντος ἐκείνους
 Ἀκούσας τρέχει, φθάνει,
 Ἀρχίζει νὰ δαγκάνῃ,
 Καὶ κόπτει τὸ σχοινίον,
 Καὶ σώζει τὸ θηρίον.

Ὁ μέγας καὶ περιφανὴς
 Μὴ ἀναπόδοτον φρονῆς
 Τὴν ἀγαθοεργίαν.

Ἡ τύχη τρέχει ὡς τροχός·
 Τὴν ἀποδίδει ὁ πτωχός
 Πολλάκις διπλάσιαν.

165 — Ο ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΜΕΜΦΟΜΕΝΟΣ·

Τῆς θαλάσσης τὸ στοιχεῖον
 Κυμαινόμενον ἐσχίσθη,
 Καὶ θαλασσοπόρον πλοῖον
 Αὐτανδρον κατεβυθίσθη·
 Καὶ τὸ πλήρωμ' ἀφειμένον
 Εἰς τρικυμιῶδες κύμα,
 Τάφον εὗρισκε καὶ μνήμα.

Ἀνθρωπός τις ἐθεώρει
 Ἐκ τῆς γῆς τοὺς ναυαγοῦντας,
 Καὶ πικρῶς ἐκατηγόρει
 Τοὺς τὸν Ὀλυμπον οἰκοῦντας,
 Κ' ἔλεγε· « Δι' ἓνα μόνον
 Ἀσεβῆ, ἀθῶοι τόσοι
 Ἄδικον ν' ἀφανισθῶσι ! »

Ταῦτα λέγων καὶ προσέχων
 Πρὸς τὸν πόντον, πρὸς τὸ πλοῖον,
 Καὶ γυμνοὺς τοὺς πόδας ἔχων,
 Πόδα ἔθεσε πλησίον
 Φωλεᾶς μυρμήκων, ὅτε

Εἷς αὐτῶν τὸ στόμ' ἀνοίγων
Τὸν ἐδάγκασεν ὀλίγον.

Ἵφ' ἐνὸς δηχθεὶς ἐκεῖνος
Πλὴν πρὸς πάντας ἐφορμήσας,
Σύμπαν τὸ μυρμηκῶν σμήνος
Ἐξωλόθρευσε πατήσας.
Τότε δ' ὁ Ἑρμῆς ἐφάνη
Καὶ κτυπῶν τὸν ἄνδρα τοῦτον,
Λόγον ἔλεξε τοιοῦτον·

« Καὶ λοιπὸν αὐθαδιάζεις,
Ἀσεβήσας πρὸς τὸ θεῖον,
Καὶ ἀδίκους ὀνομάζεις
Τὰς βουλὰς τῶν Ὀλυμπίων,
Ὁ ἀπόφασιν τοιαύτην
Ἐκτελέσας κατὰ ζώων
Πάντων πλὴν ἐνὸς ἀθώων ; »

Διδάσκομεν τὴν ἀρετὴν,
Ἀλλὰ δὲν πράττομεν αὐτήν.

Μὲ σέβας πρὸ τοῦ ἄνακτος τῶν τετραπόδων ζώων
Τὸ γένος ὅλον τῶν πιστῶν συνῆλθεν ὑπηκόων.

Ὁ λέων τὴν ἐπέτειον ἐτέλει ἐορτὴν του.
 Εὐχαὶ καὶ ὕμνοι πάντοθεν ἐπλήρουν τὴν αὐλήν του.
 Ἄλλ' ἡ αὐλή του, σπήλαιον, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἐξ ἐτῶν
 Κρεάτων πλῆθος καὶ ὀστέων,
 Παρεῖχε δυσωδίαν
 Ἀχρείαν.

Ὁ λύκος μόλις ἔφθασε, σταθεὶς μακρὰν τῆς θύρας,
 Τοὺς βόθωνάς του ἔφραξε καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας.
 Ὁ λέων δυσαρεστηθεὶς
 Τὸν κατεσπάραξεν εὐθύς.

Οἱ ἄλλοι ἔμειναν βωβοὶ, ὁ πίθηκος δὲ μόνος
 Τὴν πράξιν ἐξεθείσας δικαίου ἡγεμόνος.
 Κ' ἐγκωμιάσας τὴν αὐλήν, ὡς πρὸς τὴν εὐωδίαν
 Ἐπὶ τῆς γῆς δὲν εὑρίσκε δευτέραν παρομοίαν.
 « Ἐνώπιόν της, ἔλεγε, δὲν ἔχει χάριν πλέον
 Τὸ θαυμαστὸν ῥοδέλαιον, τὸ ὕδωρ τῶν ἀνθέων.
 Νομίζω, μὲ μετέφεραν ἐντὸς μυροπωλείου,
 Ἡ ἄρωμα ὀσφραίνομαι τῶν ἐξοχῶν τῆς Χίου. »
 Ὁ λέων τὰς ὑπερβολὰς νοήσας τοῦ πιθήκου
 Ἐφόνευσε καὶ ἔθεσεν αὐτὸν μετὰ τοῦ λύκου.

Ἀλώπηξ γράφει γνωστικὴν
 Εὐρέθη καὶ αὐτὴ ἐκεῖ.
 Ζητῶν τοῦ πράγματος κριτὴν
 Ὁ λέων εἶπε πρὸς αὐτήν
 « Καὶ τώρα θέλω νὰ φανῇς
 Ὡς πάντοτε εἰλικρινής.

Εἰπέ μοι, τί αἰσθάνεσαι; » — Ἀπῆντησεν ἐκείνη
 « Μὲ συγχωρεῖς; δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ εὐχαριστήσω·

Συνάγχην πάσχω τρομεράν· σχεδὸν νὰ ὀμιλήσω
Ἀδύνατον· ἡ μύτη μου ποσῶς δὲν διακρίνει. »

Τῆς κολακείας τὸ ψευδὲς σὲ καθιστᾷ γελοῖον·
Λοιπὸν αὐτὴν μὴ ἀγαπᾷς.
Ἄλλ' ὅταν ἡ ἀλήθεια προσβάλλῃ τὸν πλησίον,
Καλῆτερον νὰ σιωπᾷς.

167 — ΧΗΝΕΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΙ

Γέρανοι τὸ σῶμα κοῦφοι ἔβροσκαν μετὰ χηνῶν
Εἰς πολύφυτον βουνόν,
Ὅτ' ἐπῆλθον ὀπλοφόροι κυνηγοὶ μετὰ κυνῶν.
Τὰ μὲν κοῦφα τῶν πτηνῶν
Ἐλαφρὰ πετῶντα εὗρον προσφυγὴν τὸν οὐρανὸν
Κ' ἔφυγον ἐκ τῶν δεινῶν.
Ὅμως δύσκολος ἡ πτῆσις εἰς τὸ γένος τῶν χηνῶν,
Οἵτινες εἰς τὸ βουνὸν
Μείναντες διὰ τὸ βάρος, τέλος ἔλαβον δεινόν.

Ἐξ ἀνόμου πολιτείας
Σώζεται μετ' εὐκολίας
Ὁ ἀκτῆμων καὶ πτωχός.
Πλούσιος καὶ κτηματίας,
Φεύγων μετὰ δυσκολίας,
Ὑποφέρει πολλαχῶς.

168 — ΓΕΡΩΝ ΦΥΓΤΕΥΩΝ ΚΑΙ ΤΡΕΙΣ ΠΑΙΔΕΣ

Πρὸς γέροντα φυτεύοντα
 Τρεῖς παῖδες εἶπον· « Γέρων,
 Εἰπὲ πρὸς τί συμφέρον
 Φυτεύων κοπιᾷς ;
 ἢ μήπως ἐκ τῶν δένδρων σου
 Νὰ φάγῃς περιμένεις ;
 Αὐτὰ τῆς ἐρχομένης
 Ὑπάρχουν γενεᾶς.

Ὑπὲρ ἡμῶν, ὡς φαίνεται,
 Ὡς ἀγαθὸς φροντίζεις.
 ἢ μὴ καὶ σὺ ἐλπίζεις
 Νὰ ζήσῃς ὡς ἡμεῖς ;
 Τοὺς ἑκατὸν εὐχόμεθα
 Νὰ ζήσῃς, νὰ περάσῃς,
 Πλὴν δύσκολον νὰ φθάσῃς
 Εἰς τὸ ἐπιθυμεῖς. »

Παρῆλθε μὴν· ἐνέσκηψε
 Λοιμὸς ἀνθρωποκτόνος,
 Ἐκ τῶν τριῶν ἀπόνως
 Τοὺς δύο ἀφελών·
 Μετὰ μικρὸν τὸν ἕτερον,
 Πικρὸν θανάτου θῦμα,
 Τὸν ἔρριψε τὸ κῦμα
 Εἰς τὸν αἰγιαλόν.

Κ' ἐνιαυτοὶ παρήρχοντο,
 Κ' ἐπέζησεν ὁ γέρον,
 Κ' ἐλθοῦσαν ὥραν χαίρων
 Ἦσπασθη ποθητήν.

Τὰ φυτευθέντα ἔφεραν
 Καρπὸν, ὃ δ' ἐξ ἐκείνων
 Ἐγεύθη μεγαλύνων
 Τὸν μόνον ποιητήν.

Ὁ θάνατος τυφλὸς κρατεῖ
 Δρεπάνην ἀπωλείας,
 Καὶ μόνον θύματα ζητεῖ,
 Μὴ βλέπων ἡλικίας.

469 — ΦΟΝΕΥΤΗΣ

Διωκόμενος φονεὺς τις ἔφευγε κατὰ τὸν Νεῖλον,
 Λέοντα δ' ἰδὼν ἀνέβη ἐπὶ δέγδρον σκιερὸν·
 Ἐκεῖ δ' ὄφιν ἀπαντήσας ἔπεσεν εἰς τὸ νερὸν,
 Ὅπου ἔγεινε θυσία καὶ βορὰ τῶν κροκοδείλων.

Διαφεύγων μὴ ἐλπίσῃ
 Ὁ κακοῦργος σωτηρίαν·
 Τὴν προσήκουσαν εὕρησει
 Ἐπὶ τέλους τιμωρίαν.

170 — ΚΑΗΝΟΣ ΚΑΙ ΦΛΟΞ

Ὅμιλήσας πρὸς τὴν φλόγα· «Μῆτερ, εἶπεν ὁ καπνὸς,
Διὰ τί ἐνῶ σὺ λάμπεις, ἐγὼ εἶμαι σκοτεινός ; »
Ἡ δὲ φλόξ στραφεῖσα εἶπε· «Μάθε, τέκνον, τὴν αἰτίαν·
Λάμπει μόνον ὁ κατέχων χάριν λάμψεως ἰδίαν. »

ὦ ἄνθρωπε, δὲν γίνεσαι
Γενναῖος καὶ περιφανής,
Ἄν ἄδοξος σεμνύνεσαι
Εἰς τοὺς ἐνδόξους σου γονεῖς.

171 — ΧΕΙΜΑΡΟΣ ΚΑΙ ΠΟΤΑΜΟΣ

Χείμαρος, ἐκ τῶν ὀρέων
Μετὰ κρότου καταρρέων
Καὶ μετὰ βοῶν ἀγρίων,
Συνεκίνει τὰ πλησίον.
Ἦτο φοβερὸς τοῖς πᾶσι,
Καὶ οὐδεὶς τις νὰ περάσῃ
Ἀπετόλμα τὰ νερά του,
Βλέπων κίνδυνον θανάτου.

Πλὴν κακούργων συμμορίαν
Ἀνθρωπὸς τις ἀπαντήσας,
Καὶ ζητῶν τὴν σωτηρίαν
Τὸν διέβη προχωρήσας,

Καὶ ματαίους εἶδεν, ὅτι
 Φόβους τὸ νερὸν παρεῖχε·
 Ἦσαν πάταγοι καὶ κρότοι,
 Ἄλλ' ὀλίγον βάθος εἶχε.

Ἐντρομος πρὸ τῶν ἐχθρῶν του
 Ἐφρευγεν αὐτὸς δρομαίως,
 Ὅτ' ἐφάνη πρὸ ποδῶν του
 Ποταμός τις γαληναῖος.
 ῥέων μόλις ἐκινεῖτο
 Ἄνευ φλοίσβου, ἄνευ ἤχου,
 Καὶ εἰκὼν ἀνθρώπου ἦτο
 Κοιμωμένου καὶ ἡσύχου.

Ὁ δὲ εἶπε· «Μ' εὐκολίαν
 Δύναταί τις νὰ περάσῃ.»
 Καὶ ἰδὼν τὴν συμμορίαν,
 Ἦτις ἤγγιζε νὰ φθάσῃ,
 Θάρρους ἔμπλεος ὀρμήσας
 Κ' εἰς τὸν ποταμὸν πηδήσας,
 Ἄφησε πνιγεῖς τὸ πνεῦμα
 Εἰς τοῦ ποταμοῦ τὸ ρεῦμα.

Οἱ σιγῶντες εἶναι μᾶλλον
 Ἐπικίνδυνοι τῶν ἄλλων.

172 — ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ποιμήν ποτε τὴν θάλασσαν
 Ἰδὼν γαληνιῶσαν,
 Καταλιπὼν τὴν Ὅσσαν,
 Τὴν τρέφουσάν τον γῆν,
 Νὰ πλεύσῃ ἐπεθύμησε
 Μακρὰν πρὸς ἐμπορίαν,
 Νὰ εὕρῃ τὴν πλουσίαν
 Τῶν θησαυρῶν πηγῆν.

 Ἐπώλησε τὸ ποίμνιον,
 Ἠγόρασε φορτίον
 Φοινίκων, καὶ εἰς πλοῖον
 Ἐκπλεύσας μετ' αὐτῶν,
 Καὶ θεωρῶν πλησίστιον
 Τὸ πλοῖον ἀρμενίζον,
 Ἐγέλα μακαρίζων
 Τὸν βίον τῶν ναυτῶν.

 Ἄλλ' ἡ γαλήνη ἔπαυσεν
 Ἐπῆλθε τρικυμία
 Ἐλύσσων τὰ στοιχεῖα
 Μὲ κρότον τρομερὸν,
 Κ' εἰς ὥραν ἐπικίνδυνον
 Νὰ βυθισθῇ τὸ πλοῖον,
 Τὸ σύνολον φορτίον
 Ἐρρίφθ' εἰς τὸ νερόν.

Γυμνὸς αὐτὸς καὶ ἄπορος
 Μετὰ παλμοὺς καὶ ζάλην
 Ἐπάτησε καὶ πάλιν
 Τὴν γῆν μετὰ χαρᾶς,
 Καὶ μεθ' ἡμέρας ποίμνιον
 Εὐάριθμον προβάτων
 Ἐκάθητο φυλλάττων
 Εἰς θέσεις χλοεράς.

Κ' εἰς τὸ ἐξῆς τὴν θάλασσαν
 Ὅρων γαληνιῶσαν
 Ἐχλεύαζε μὲ γλῶσσαν
 Αὐτὴν φαρμακεράν·
 « ὦ θάλασσά μου, φοίνικας,
 Ὡς βλέπω, θέλεις πάλιν,
 Πλὴν δὲν θὰ πλεύσω ἄλλην
 Τὰ νῶτά σου φοράν. »

Εὐτυχής τις, ἀφοῦ πάθη,
 Ἄν σωφρονισθῇ καὶ μάθη.

173 — ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΣ

Ὁ βάτραχος ἐκόαζεν.
 Ὁ λέων ἐξιππάσθη
 Καὶ μέγα ἐφαντάσθη
 Τὸ ζῶον τὸ μικρόν.

Ἄλλ' εἶδε τὸν κοάζοντα,
 Κ' ἐκεῖσε προχωρήσας
 Καὶ τὸν μικρὸν πατήσας,
 Τὸν ἄφησε νεκρόν.

Μὴ σὲ τaráττη, μὴ σὲ φοβίζῃ
 Πᾶν ὅ,τι γλῶσσα διασαλπίζει.
 Πολλάκις φήμη ἀπατηλὴ
 Τὸ μὴ ὑπάρχον διαλαλεῖ.

174 — Ο ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΠΕΙΡΩΜΕΝΟΣ

Ἄνθρωπός τις πονηρὸς
 Ἐπορεύθ' εἰς τὸ μαντεῖον,
 Κ' εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς
 Ἐχὼν ζωντανὸν στρουθίον
 Εἶπεν· «Ὁ, τ' εἰς χεῖρας κλείω
 Ποῖον εἶναι ἐκ τῶν δύο,
 Χρησιμοδότα, ἔμπνουν, εἴτε
 Ἄπνουν καὶ ζωῆς στερεῖται;»
 Ἦθελε δ' ὁ πονηρὸς
 Καὶ τὸ πνεῦμα δολερὸς
 Ἐάν, ἄπνουν, ἀπαντήσῃ,
 Τὸ στρουθίον ζῶν νὰ δείξῃ·
 Ἐάν, ἔμπνουν, νὰ τ' ἀφήσῃ
 Ἀφοῦ πρότερον τὸ πνίξῃ.
 Ὁ δὲ εἶπεν· «Ἐξουσία

Κεῖται παρὰ σοὶ τελεία,
 Ζῶν ἂν θέλῃς νὰ τὸ δεῖξῃς,
 Ἡ νεκρὸν, ἀφοῦ τὸ πνίξῃς. »

Μὴ νομίσης
 Ν' ἀπατήσης
 Τὸν γνωρίζοντα τὰ πάντα,
 Ὅντα, μέλλοντα, συμβάντα.

175 — ΛΥΧΝΟΣ

Ἐπὶ χρυσωτῆς λυχνίας
 Λύχνος ἔμπλεος φωτὸς
 Εἶπε μετ' ἀλαζονείας·
 « Πόσον εἶμαι ζηλωτός !
 Φῶς ἀκτινοβόλον ἔχω,
 Φῶς ἀστέρος οὐρανίου,
 Κ' εἰς τὴν λάμψιν ὑπερέχω
 Καὶ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου. »
 Ἀλλ' ἄῃρ μικρὸς φυσήσας
 Ἐσβεσεν ἐξαφανίσας
 Μὲ πνοὴν ἐκεῖνον μίαν
 Τὸν μωρὸν καυχηματίαν.
 Ἀνθρωπὸς τις πλησιάσας
 Τὸν ἀνῆψε καὶ γελάσας,
 Εἶπε· « Φέγγε καὶ μὴ λάλει.
 Σοῦ ἢ λάμψις λάμψις ἄλλη,

Ὅ δὲ δίσκος τῶν ἀστέρων
Φέγγει, ἄσβεστον φῶς φέρων.»

Θέλε δόξαν, ἡ ὁποία
Διαμένει αἰωνία,
Καὶ δὲν σβύνει ὥς ὁ λύχνος,
Ὅ μὴδὲν ἀφίνων ἔχνος.

176 — ΔΕΝΔΡΟΝ ΚΑΙ ΔΕΝΔΡΙΟΝ

Ὡραία ἦτον ὁ ὁδὸς
Τοῦ δάσους, καὶ μετὰ παιδὸς
Πρεσβύτης διαβαίνων,
Παρά τὴν ρέουσαν πηγὴν
Δενδρίον εὔρε, πρὸς τὴν γῆν
Ὀλίγον κεκλιμένον,
Κ' ἐπρόσταξε δεικνύων
Αὐτὸ εἰς τὸ παιδίον·
«Τὸ βλέπεις; Ὑπαγε δραμῶν,
ὦ παῖ, νὰ τ' ἀνορθώσης,
Καὶ πρέπουσαν εἰς τὸν κορμὸν
Διεύθυνσιν νὰ δώσης.»
Ὅ παῖς ὑπῆγεν εὐπειθής
Καὶ τὸ ἀνώρθωσεν εὐθύς.
Ὅ δ' εἶπε πάλιν πρὸς αὐτόν·
«ὦ τέκνον, διακρίνω
Ἐκεῖ τὸ δένδρον τὸ κυρτόν·
Ἀνώρθωσον καὶ ἐκεῖνο.

Ἄφοῦ ὑπάρχει καὶ ἀνθεῖ
 Πολλὰ παρῆλθον ἔτη,
 Καὶ ὅμως νὰ διορθωθῇ
 Ἀνάγκην ἔχει ἔτι. »
 Γελάσας εἶπε πρὸς αὐτὸν
 Ὁ παῖς· « Θὰ ᾔτο δυνατὸν
 Ἐνόσω ᾔτο νέον·
 Ἀδύνατον νὰ ὀρθωθῇ
 Ἡ καὶ ὀλίγον νὰ καμφοθῇ
 Χονδρὸν καὶ γηραλέον. »
 Ὁ δ' εἶπεν· « Εὖγε· ὁμιλεῖς
 Μετὰ φρονήσεως πολλῆς.
 Καὶ τοῦτο δίδει συμβουλὴν
 Σωτηριώδη καὶ καλήν.
 Εἰς ἡλικίαν νεαρὰν
 Εὐκόλως θὰ νικήσης
 Τὴν τάσιν σου τὴν πονηράν,
 Τὰς πρὸς κακίαν κλίσεις·
 Ἀλλ' ὅμως πῶς ν' ἀλλοιωθῇ
 Ἄφοῦ κακὸν τι ριζωθῇ
 Διὰ τῆς συνηθείας
 Καὶ τῆς πολυχρονίας ; »

Ἐγκαίρως πολεμούμενος
 Σπινθὴρ εὐκόλως σβύνεται,
 Ἀλλὰ παραμελούμενος
 Ὀλέθριον πῦρ γίνεται.

177 — ΕΧΙΔΝΑ ΚΑΙ ΛΑΩΠΗΞ

Ἐπὶ δέσμης ἀκανθῶν
 Πλήρης πόνων καὶ παθῶν
 Εἰς τὸ ῥεῦμα ποταμοῦ βαθείος
 Ἐχιδνα ἐφέρετο ταχέως.
 Ἡ ἀλώπηξ ἐπελθοῦσα
 Ἐκραξεν αὐτὴν ἰδοῦσα·
 «Ὁ πλωτάρχης ἄξιός τοῦ πλοίου·
 Ὅμοιος μετὰ ὁμοίου.»

Ἀνὴρ κακῆς προθέσεως
 Καὶ φαύλης διαθέσεως,
 Ὅπου κακὸν τεκταίνεται
 Ἐκεῖ ὁ πρῶτος φαίνεται.

178 — ΖΕΥΣ ΚΡΙΤΗΣ

Τὸν Ἑρμῆν ὁ Ζεὺς προστάξας
 Εἶπεν· «Ὅστρακα συνάξας
 Γράψον μοι μετ' ἀκριθείας
 Τῶν θνητῶν τὰς ἀμαρτίας.
 Πάντα δὲ τὰ γεγραμμένα
 Εἰς κιβώτιον ἐγκλείων,
 Κατὰ τάξιν τεθειμένα
 Ἄφες τα ἐδῶ πλησίον.

Ὅταν τύχη καὶ θελήσω
 Ἐν πρὸς ἓν θὰ τὰ ζητήσω,
 Καὶ θὰ κρίνω κατὰ τάξιν
 Τῶν ἀνθρώπων πᾶσαν πράξιν. »
 Ὅστρακα πολλὰ συνάξας
 Καὶ, ὡς διετάχθη, πράξας,
 Ἐξετέλεσε τὴν θείαν
 Ὁ Ἑρμῆς παραγγελίαν.
 Ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν καὶ μόνον
 Εἰς τὴν θέσιν του εὐρέθη.
 Ἡ σωρεία, μὲ τὸν χρόνον,
 Τῶν ὀστράκων συνεχέθη.
 Ὅθεν ἄλλα μὲν εὐθέως
 Ἀλλὰ δ' ὀστρακα βραδέως
 Καταντῶσιν εἰς ἐκείνον,
 Ὅστις προεδρεύει κρίνων.

Ἄν βραδύν' ἡ θεία δίκη
 Ἐπὶ τέλους ὅμως φθάνει,
 Καὶ καθεὶς ἡμῶν λαμβάνει
 Ὅ,τι πρόπει καὶ ἀνήκει.

 179 — ΕΛΕΦΑΣ ΚΑΙ ΧΟΪΡΟΣ

Τοῦ ἐλέφαντος πλησίον
 Ἦνοιξεν ὁ χοῖρος στόμα·
 « Τί καυχᾶσαι, ὦ θηρίον,

Εἰς τὸ μέγιστόν σου σώμα;
 Ὁ μικρὸς ἐγὼ μὲ μίαν
 Ἐναντίον σου κραυγὴν
 Σὲ νικῶ μὲ εὐκολίαν
 Καὶ σὲ τρέπω εἰς φυγὴν. »
 Ὁ δὲ εἶπεν· « Ἡ ἀλκὴ σου
 Δὲν μ' ἐκπλήττει καὶ ἡ ἀνδρεία,
 Ἀλλὰ, χοῦρε, τῆς φωνῆς σου
 Μὲ ταραττ' ἡ ἀηδία. »

Οἱ ἄφρονες καυχώμενοι
 Κομπάζουν καὶ σεμνύνονται
 Δι' ὅσα συστελλόμενοι
 Οἱ ἔμφρονες αἰσχύνονται.

180 — ΚΥΝΕΣ ΛΙΜΝΩΤΤΟΝΤΕΣ

Εἰς τὸ βάθος ποταμοῦ
 Δέρματα ἰδόντες σκύλοι,
 Ἀπεφάσισαν ὡς φίλοι
 Νὰ τὰ φάγωσιν ὁμοῦ.
 Ἀλλ' ἐμπόδιζε τὸ ρεῦμα
 Καὶ τὸ ὕψος τῶν ὑδάτων
 Τὸ ποθούμενον νὰ φθάσουν·
 Πλὴν δὲν ἤθελον τὸ γεῦμα
 Τὸ πολύτιμον νὰ χάσουν,
 Καὶ ἰδοὺ τὸ τέχνασμα τῶν.

Ἀπεφάσισαν τὸ ὕδωρ νὰ ἐκπίωσι, καὶ οὕτως
 Εἰς τὰς χεῖράς των νὰ πέσῃ ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ πλοῦτος.
 Κ' ἤρχισαν, ἀλλὰ πρὶν φθάσουν τὸν σκοπὸν, διαρρήχοντες
 Ἐτελεύτησαν, τὰ κῶλα ἐν τῷ ποταμῷ ἀφέντες.

Ἄν τ' ἀδύνατα θελήσῃς
 Νὰ ἐπιχειρήσῃς,
 Ἐξεῖς ὡς ἀντιμισθίαν
 Τὴν ἀποτυχίαν.

181 — ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΔΥΩ ΛΑΓΩΟΙ

Εἰς πολύφυτον χωρίον
 Ἡ ἀλώπηξ προχωροῦσα
 Καὶ τοῦ δρόμου τῆς πλησίον
 Δύω λαγωοὺς ἰδοῦσα,
 Ἐν τῷ ἅμα πρὸς τ' ἀθῶα
 Ὁρμητην ἐκαῖνα ζῶα.

Ἐμφροντις καὶ φοβουμένη
 Μὴ τις ἐξ αὐτῶν ἐκφύγῃ,
 Μετὰ τάχους φερομένη
 Ἀμφοτέρους ἐκυνήγει,
 Κ' ἔσπευδεν αὐτοὺς νὰ φθάσῃ
 Νὰ τοὺς φάγῃ νὰ χορτάσῃ.

Ὅμως ἔχον τὸ θηρίον
 Πόλεμον κεκηρυγμένον

Κατὰ δὺω ἐναντίων
 Ἐνταυτῷ κυνηγουμένων,
 Ἐχασεν αὐτοὺς κρυφθέντας
 Καὶ φυγόντας καὶ σωθέντας.

Ὁ νοῦς τοῦ μύθου ἐναργής·
 «Πολλοὺς λαχοὺς ἂν κυνηγῇς
 Τὸν χρόνον μάτην χάνεις,
 Οὐδένα συλλαμβάνεις. »

182 — TETTIE KAI MYRMHE

Τέττιξ, ψάλλων ἀσιγήτως εἰς τὰ δένδρα τῶν δρυμῶν,
 Ἀπρομήθευτος εὐρέθη ὅτε ἦλθεν ὁ χειμῶν.
 Κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ πάσης ἁμοιρος τροφῆς
 Πρὸς τὸν μύρμηκα προσῆλθεν ἄθυμος καὶ κατηφής.
 « Ἄκουσον, τῷ εἶπε, μύρμηξ, λόγους φίλου δυστυχοῦς,
 Καὶ ὡς γείτων πρόφθασέ με μέχρι θέρους προσεχοῦς.
 Ὅ,τι σήμερον μοὶ δώσης, ἔρπον κάμνω φοβερὸν,
 Νὰ σοὶ δώσω μετὰ τόκου ἀκριβῶς εἰς τὸν καιρὸν. »
 « Καὶ τί ἔκαμνες τὰς ὥρας τῆς ὥραίας ἐποχῆς ; »
 Τὸν ἠρώτησεν ὁ μύρμηξ μὲ συγκίνησιν ψυχῆς.
 « Νύκτα ἔψαλλα καὶ ἡμέραν τὸν συνήθη μου σκοπόν. » —
 « Ἐψαλλες ; Σὲ μακκρίζω· τῶρα χόρσεν λοιπόν. »

Ὅστις δὲν προκόπτει νέος
 Θλίβετ' ἔπειτα ματαίως.

183 — ΜΥΡΜΗΞ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ

Πρὸς τὴν μέλισσαν ὁ μύρμηξ τρέμων ἦλθε καὶ πεινῶν.
 Ἦτον ὥρα τοῦ χειμῶνος καὶ τὸ φύχος ἱκανόν.
 « Γεῖτον, εἶπεν, οἴκτειρόν με πάσχοντα ἐλσεινῶς.
 Ἐφθαιρε τὴν φωλεάν μου ὁ ἐχθρός μου πετεινός.
 Φαγητοῦ ἡ ἐλαχίστη δὲν μοι ἔμεινε μερίς.
 Μόνη σὺ ἐκ τοῦ θανάτου νὰ μὲ σώσης ἡμπορεῖς. »
 Ἦ δὲ εἶπε· « Τὰ δεινά σου μοῦ πληγόνουν τὴν ψυχὴν.
 Ἀλλ' εἰπέ μοι, ἐνθυμεῖσαι εἰς τοῦ φύχους τὴν ἀρχὴν
 Πῶς ἐπέτυχεν ἐκεῖνος, ὅστις καὶ αὐτὸς πεινῶν
 Παρὰ σοῦ ἐζήτει, μύρμηξ, δάνειον προσωρινόν ; » —
 « Ἄ! Ὁ τέττιξ ; » ... — « Ναὶ, ὁ τέττιξ. Ἄν κ' ἐγὼ ἀσυμπαθὴς
 Εἰς τὰς συμφοράς σου μείνω, τότε σὺ πῶς θὰ σωθῇς ;
 Ὅμως θάρρει· τῆς μελίσσης ἡ κυψέλη ἀνοικτὴ
 Εἰς τὸν ὅστις προστασίαν καὶ βοήθειαν ζητεῖ.
 Εἴσελθε καὶ τρῶγε μέχρι καλητέρας ἐποχῆς,
 Καὶ εἰς τὸ ἐξῆς συμπόνει τοὺς πτωχοὺς καὶ δυστυχεῖς. »

Εἰς πτωχὸν καὶ δυστυχῆ,
 Ὃς ἡμᾶς ἐπικαλεῖται,
 Καὶ βοήθει' ἀπαιτεῖται,
 Ὅχι μόνον διδασχῇ,

184 — ΔΥΩ ΦΙΛΟΙ ΑΠΑΝΤΗΣΑΝΤΕΣ ΑΡΚΤΟΝ

Δύω φίλοι ὠδοιπόρουν
 Καὶ εἰς δάσος προεχώρουν
 "Οτε εἶδον, πλήρεις τρόμου,
 * Ἀρκτον ἀντικρὺ τοῦ δρόμου.
 * Ἐστρεψεν ὁ εἰς τὸ βῆμα
 Πρὸς τι δένδρον παραχρῆμα,
 Καὶ ἀνέβη ἐσπευσμένως,
 "Οπου ἔμενε κρυμμένος.
 Ὁ δ' ἐξαπλωθεὶς ὑπτίως
 Κατὰ γῆς δὲν ἐκινεῖτο,
 Καὶ πολὺ ἐπιτηδεῖως
 Τὸν νεκρὸν προσεποιεῖτο.
 * Ἐπλησίασεν ἐκείνη
 Κ' εἰς τὰ ὦτα, εἰς τὸ στόμα
 * Ἐσπευδε νὰ διακρίνη
 * Ἐὰν ζῇ αὐτὸς ἀκόμα.
 * Ἐπειδὴ, ὥς ἀπ' αἰώνων
 Φανερὸν, τὰς σάρκας ζώντων
 Τρώγουσιν αἱ ἄρκτοι μόνον,
 * Ὅχι πτώματα θανόντων.
 Εἰς στιγμὴν αὐτὸς ἀγρίαν
 Τὴν ἀναπνοὴν ἐκράτει,
 Καὶ ὁ δόλος κ' ἡ ἀπάτη
 * Ἐφεραν τὴν σωτηρίαν.
 * Ὡς νεκρὸν αὐτὸν ἀφείσα

Ἐφυγεν ἡ σαρκοβόρος,
 Καὶ πρὸς σύσκιόν τι ὄρος
 Προεχώρησε στραφεῖσα.
 Ἀπηντήθησαν οἱ φίλοι·
 Ὁ τοῦ δένδρου δὲ ἡρώτα·
 « Τί, ὦ φίλε, σοὶ ὠμίλει
 Τὸ θηρίον εἰς τὰ ὦτα; »
 Ὁ δὲ εἶπε· « Νὰ προσέχω
 Εἰς τῶν ἄλλων τὴν φιλίαν,
 Κ' εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴ ἔχω
 Σοὶ ὁμοίους συνοδίαν. »

Εἰς τὰ δεινά των ἀπαθῆς
 Τοὺς φίλους ἂν δὲν βοηθῆς,
 Δὲν εἶσαι φίλος ἀληθής.

185 — ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΨ

Γραῦς εἰς πόλιν τῆς Ἀσίας
 Ἐπασχεν ὑπ' ὀφθαλμίας.
 Μόλις ἔβλεπεν ἐμπρὸς τῆς
 Κ' ἐκινδύνευε τὸ φῶς τῆς.
 Ἰατρὸς καλὸς, τὸ πάθος
 Ἐξετάσας κατὰ βάθος,
 Ἦρχισε τὴν θεραπείαν
 Μὲ ἀμίμητον σοφίαν.
 Ἀλλ' αὐτὸς, τοὺς ὀφθαλμούς τῆς

Καθ' ἡμέραν πᾶσαν χρίων,
 Ἐκλεπτε τοὺς στολισμούς της
 Ὅσους εὗρισκε πλησίον.
 Ἀφοῦ δὲ κλοπὴν τελείαν
 Ἐκαμεν εἰς τὰ χρυσᾶ της,
 Ἡρπαζε κατ' εὐκαιρίαν
 Καὶ τὰ ἄλλα πράγματά της.
 Τέλος ἔλαβε τὸ φῶς της·
 Πρὸς αὐτὴν δ' ὁ ἱατρός της·
 « Γύναι, εἶπε, δός μοι τῶρα
 Τὰ συμφωνηθέντα δῶρα. »
 Ἡ δὲ εἶπεν· « Οὐδεμίαν
 Φίλε, βλέπω ἱατροίαν.
 Μάλιστα χειροτερεύει
 Τὸ κακὸν καὶ περισσεύει.
 Πάσχουσα καὶ θεραπείαν
 Πρὶν ἀρχίσω τῶν ὀμμάτων,
 Ἰατρὲ, εἰς τὴν οἰκίαν
 Πληθὺς ἔβλεπα πραγμάτων.
 Τῶρα δ' ὅτ' ἐθεραπεύθην
 Καὶ, ὡς λέγεις, ἱατρεύθην,
 Ἐξ αὐτῶν δὲν διακρίνω
 Οὔτε τοῦτο, οὔτ' ἐκεῖνο. »

Ὅστις τὴν εὐεργεσίαν
 Συνοδεύει μὲ ζημίαν,
 Ἄλλον κάλλιον ν' ἀφήσῃ
 Τὸ κακὸν νὰ ἐνεργήσῃ.

186 — ΚΑΝΘΑΡΟΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ.

Ἡ μέλισσα ἐκάθητο εἰς ἄνθος μυροβόλον·
 Ὁ κánθαρος ἐκύλιεν ἀκαθαρσίας βῶλον.
 Προσβλέψας οὗτος πρὸς αὐτὴν ἀνέκραξεν· «Ὅποια
 Ἐπικρατεῖ τὴν σήμερον μεγάλη ἀδικία!
 Ὁ ἄνθρωπος σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ περιποιεῖται,
 Ἐνῶ ἐμὲ παραμελεῖ καὶ οὔτε μ' ἐνθυμεῖται!»
 Ἡ μέλισσα ἐγέλασεν ἀκούσασα τὸν λόγον
 Καὶ εἶπεν. «Εἰς τὸν ἄνθρωπον μὴ ἐπιφέρεις ψόγον·
 Καὶ σὺ, ἂν εἶχες τὴν αὐτὴν, ὡς ἔχω, ἐργασίαν,
 Ἀγάπην θ' ἀπελάμβανες καὶ ὑπόληψιν ὁμοίαν.»

Ἀνὴρ ἐργάτης τῶν καλῶν.
 Τὸ σέβας χαίρει τῶν πολλῶν.

187 — ΒΑΤΡΑΧΟΙ ΖΗΤΟΥΝΤΕΣ ΒΑΣΙΛΕΑ.

Καθ' ὃν καιρὸν ὡς ἄνθρωποι ὠμίλουν τὰ θηρία,
 Καὶ εἰς τὸ βουνὸν διέτριβεν ὁ Ζεὺς καὶ συντροφία,
 Ἀπαύστως ταραττόμενοι ἐκ σάλων δημοκρατικῶν.
 Οἱ βάτραχοι, πολίτευμα ἠθέλησαν ν' ἀλλάξουν,
 Καὶ μοναρχίας σύστημα πρὸς παῦσιν νὰ εἰσάξουν
 Τῆς ταραχῆς καὶ τῶν κακῶν.
 Τὰ δέοντα κομίζουσα βατραχικὴ πρεσβεία
 Ἀπῆλθεν εἰς τὸν Ὀλυμπον πρὸς τὸν σκηπτοῦχον Δία.

— Ὁ Ζεὺς ἐνδίδων ἔρριψε πλατάνου στέλεχος ξηρόν·
 Κ' ἐφώναξεν· « Ἴδοῦ, λαέ, σοὶ στέλλω βασιλέα. »
 Τοῦ ξύλου ἡ κατάπτωσις, βροντώδης καὶ βιαία,

Παρέσχε φόβον τρομερόν.

Ἀλλὰ ἡ πρώτη ἐκπληξίς παρῆλθεν ἐπὶ τέλους·
 Ἐκ τῆς κρυπτῆς ἀνέδυσαν οἱ κάτοικοι τοῦ ἔλους·
 Προσῆλθον καὶ ἀκίνητον νοήσαντες τὸν σεβαστὸν
 Ἐγέλασαν καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν καταφρονῶσι.
 Καὶ βαθμηδὸν κατήντησεν ἡ ἀφοβία τόση,

Ὡστε ἀνέβησαν αὐτόν.

Ἴδοῦ καὶ πάλιν ταραχαί! Καὶ πάλιν ἡ πρεσβεία,
 Ζητοῦσα νέον ἄνακτα, προσῆλθε πρὸς τὸν Δία.
 Ἀντὶ τοῦ ξύλου γέρανός ἐνθρονισθεὶς, ἀνηλεῶς
 Τοὺς ὑπηκόους ἔτρωγε καὶ τοὺς κατετυράννει.
 Κ' ἰδοῦ πρεσβεία τριμελὴς καὶ τρίτον ἤδη φθάνει

Πρὸ τοῦ παντάνακτος Διός.

Δεχθεὶς τοὺς πρέσβεις ὁ πατὴρ θνητῶν καὶ ἀθανάτων
 Τὰς παρακλήσεις ἤκουσε καὶ τὰ παράπονά των,
 Ἀλλὰ δὲν εὐηρέστησε τοὺς λιμνοβίους ὥς προτοῦ.
 « Μὴ βασιλέ', ἀπήντησε, ν' ἀλλάξῃτε ζητῆτε·
 Καλῆτερον ἐλπίζοντες, νὰ εὕρητ' ἐμπορεῖτε

Χειρότερον τῶν πρὸ αὐτοῦ. »

Ἐνῷ τὸ συμφερότερον

Ἐλπίζοντες ζητοῦμεν,

Πολλάκις πρὸς χειρότερον

Καὶ βλάβην ἐνεργοῦμεν.

188 — ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΔΡΙΟΤΟΜΟΣ

Ἀλώπηξ ἔτρεχε ποῦ φύγη, φύγη·
 Ἔνοπλος ὅπισθεν τὴν ἐκυνήγει.
 Γέροντ' ἀπήντησε κόπτοντα ξύλα.
 Κορμοὶ κατέκειντο, κλάδοι καὶ φύλλα.
 « Γέρων, ἐφώνησε, παρκαχλῶ σε
 Ὅπισω κρύψον με τούτων καὶ σῶσε.
 Ἀλλ' ἂν μ' ἐξάπαντος θέλῃς νὰ σώσῃς,
 Ἄν σ' ἐρωτήσῃ τις, μὴ με προδώσῃς. »
 Ὁ δ' εἶπεν· « Ἄσυλον, ἰδοὺ σοὶ δίδω·
 Κρύψου· ὀρκίζομαι δὲν σὲ προδίδω. »
 Ἐκρύφθη ἔμπλεος παλμῶν μυρίων,
 Ὅτε ὁ ἔνοπλος, φθάσας πλησίον
 Καὶ ὄπλον ἔτοιμον εἰς χεῖρας φέρων,
 Εἶπεν· « Ἀλώπεκα μὴ εἶδες, γέρων ; »
 Αὐτὸς δ' ἀπήντησεν· « Ὅχι, δὲν εἶδον. »
 Ἀλλὰ τὸ ἄθλιον ζῶον προδίδων,
 Διὰ τοῦ νεύματος καὶ τοῦ δακτύλου
 Τὴν θέσιν ἔδειχνε τὴν τοῦ ἀσύλου.
 Ὁ δὲ τὸν γέροντα μὴ ἐννοήσας
 Ἐκείθεν ἔφυγεν ἀναχωρήσας.
 Αὐτὴ τὸν κίνδυνον διαφυγοῦσα
 Ἐξῆλθε καὶ ἔφευγε, μὴδὲν εἰποῦσα.
 Ὁ γέρων δ' ἔκραξεν· « Ἀχαριστία !
 Ἐγὼ σὲ ἔσωσα ἐν προθυμίᾳ,
 Καὶ σὺ τὸ ἄσυλον σπεύδεις ν' ἀφήσῃς

Χωρίς νὰ εἶπης τι κ' εὐχαριστήσης ; »
 Ἡ δὲ ἀπήντησε· « Χάριν ὁποῖαν
 Ζητεῖς, ἐπίορκε, δι' ἀνομίαν,
 Ὅ μὲ τοὺς λόγους σου κρύψας καὶ σώσας,
 Καὶ μὲ τὸν δάκτυλον θάνατον δώσας ; »

Πολλοὶ τινες τολμῶσι
 Ἐπαίνους ν' ἀπαιτῶσι
 Δι' ὅς' αὐτοῖς εὐλόγως
 Κακὸς ἀνήκει ψόγος.

189 — ΟΝΟΣ, ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΑΣΠΑΛΑΞ

Ὅνος τις μεμψιμοιρῶν
 Ἐκραξε· « Τί λυπηρόν !
 Ἀφοῦ ἐπλάσας, ὦ φύσις,
 Ζῶον τέλειον τὸν ὄνον,
 Ἐπρεπεν ἀκόμη μόνον
 Κέρατα νὰ μᾶς χαρίσης. »
 Βάτραχος ὕδροτραφῆς
 Εἶπε πρὸς αὐτὸν στραφεῖς·
 « Πλέον σοῦ ἀδίκημένον
 Ἐπλάσεν ἐμὲ ἡ φύσις,
 Καὶ κεράτων ἄλλ' ἐπίσης
 Καὶ οὐρᾶς ἐστερημένον. »
 Ὁ ἀσπάλαξ κατηφῆς
 Εἶπε πρὸς αὐτοὺς στραφεῖς

« Ὅσοι ἔνεκα κεράτων
 Καὶ οὐράς μεμψιμοιρεῖτε,
 Διὰ τί δὲν θεωρεῖτε
 Τὸν στερούμενον ὀμμάτων ; »

Ὁ πρὸς μικρόν τι λυπηρόν
 Κρυγάζων καὶ μεμψιμοιρῶν,
 Σιώπα παραβάλλων
 Τὰ σὰ πρὸς τὰ τῶν ἄλλων.

190 — ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΓΑΛΗ

Ἡ ἀλώπηξ πρὸς γαλῆν
 Μὲ προπέτειαν πολλήν·
 « Εἰς τὴν κεφαλὴν χιλίας,
 Εἶπεν, ἔχω πανουργίας,
 Καὶ σωρὸν στρατηγημάτων,
 Μηχανῶν καὶ τεχνασμάτων.
 Ὅμως σοῦ, γαλῆ ἀθλία,
 Τίς ἡ πολυμηχανία ; »
 Ἡ δ' ἀπήντησεν· « Ἐγὼ
 Φανερά ὁμολογῶ,
 Ὅτι ἔχω μόνον μίαν
 Τέχνην, ὅμως θαυμασίαν,
 ἥτις καὶ τὰς σοῦ χιλίας
 Ὑπερβαίνει πανουργίας. »
 Οὕτως εἶπεν ἡ γαλῆ
 Καὶ ὠργίσθ' ἡ κερδαλῆ,

Κ' ἤρχισε φιλονεικία
 Ποία ἔχει τὰ πρωτεῖα.
 Ἄλλ' ἐξαίφνης ὕλακῃ
 Τὰς διέκοψε κακῇ,
 Καί, ὡς ἔφθασαν οἱ σκύλοι,
 Εἶπεν ἡ γαλῆ· «ὦ φίλη,
 Δεῖξον τώρα τὰς χιλίας
 Τέχνας σου καὶ πανουργίας,
 Καὶ ἰδοὺ ἰδὲ τὴν μίαν
 Προκοπὴν μου καὶ σοφίαν.»
 Εἶπε ταῦτα κ' ἐν ῥοπῇ
 Ὁφθαλμοῦ ὡς ἀστραπῇ
 Εὗρεν ἄσυλον καλὸν
 Ἐπὶ δένδρον ὑψηλόν.
 Ἡ δὲ ἄλλ' ὑποχωροῦσα
 Καὶ καταφυγὴν ζητοῦσα,
 Ὅπου θάμνος ἢ φραγμὸς,
 Σπήλαιον ἢ χαράμδος,
 Ἐτρέχεν, ἐκρύπτετο,
 Ἄλλ' ἀνεκαλύπτετο,
 Κ' ἔλαβεν ἐλεεινὸν
 Τέλος παρὰ τῶν κυνῶν.

Ἡ παροιμία ἡ κοινὴ
 Τὴν ἐννοιαν θὰ δώσῃ·
 «Ὅπου πολλοὶ οἱ πετεινοὶ
 Ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ.»

191 — ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΥΙΟΣ ΑΥΤΟΥ

« Μετὰ θλίψεώς μου βλέπω,
 Πάντοτε λοξοδρομεῖς.
 Ὡς πατήρ σου σὲ προτρέπω,
 Τέκνον, νὰ εὐθυδρομῇς. »
 Οὕτως εἶπεν ὡς συμφέρον
 Πρὸς τὸν φίλον του υἱὸν
 Ὁ καρκῖνος μεθ' ἐτέρων
 Λόγων καὶ νουθέσιων.
 Ὁ δὲ εἶπεν· « Ἄν εὐθέως
 Πρῶτος σὺ περιπατῇς,
 Θὰ δειχθῶ κ' ἐγὼ βεβαίως
 Τοῦ πατρός μου μιμητής. »

Ὅσοι σπεύδοντες ζητεῖτε
 Τὸ καλὸν νὰ ἐκτελῇται
 Πρῶτοι ἐκτελέσατέ το
 Κ' εἰς τοὺς ἄλλους δείξατέ το.

192 — ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ

Ὅποτε πρῶτον τοῦ Διὸς
 Καὶ τῆς Ἀλκμήνης ὁ υἱὸς
 Παρέστ' εἰς γεῦμα θεῖον
 Μετὰ τῶν Ὀλυμπίων,

Ἦσπάσθη ἕκαστον αὐτῶν
 Προσμειδίων καὶ χαιρετῶν,
 Πρὸς πάντας καὶ πρὸς πάσας
 Φιλόφρων· πλησιάσας.
 Ἄλλ' ὅτε ἦλθε πρὸς αὐτὸν
 Ὁ Πλοῦτος, θησαυροὺς κρατῶν,
 Τὸ βλέμμα στρέψας πρὸς τὴν γῆν
 Ἐτῆρει ἄλυτον σιγῇ.
 Ὁ Ζεὺς θαυμάζων κ' ἐρωτῶν
 Τοιούτα εἶπε πρὸς αὐτόν·
 « Εἰπέ μοι διὰ ποίαν,
 ὦ τέκνον μου, αἰτίαν
 Τοὺς ἄλλους πάντας ὀμιλεῖς
 Καὶ πλησιάζεις προσφιλῆς,
 Μὲ τρόπον δὲ τοιοῦτον
 Ἐφέρῃς πρὸς τὸν Πλοῦτον; »
 « Διότι, εἶπε παρρηθὺς
 Ὁ Ἡρακλῆς ἀποκριθεὶς,
 Ὅποτε μετὰ τῶν θνητῶν
 Συνέζων, ἔβλεπον αὐτὸν
 Πολλάκις εἰς τὸν οἶκον
 Ἀρπάγων καὶ ἀδίκων. »

Συνήθως μ' εὐκολίαν
 Ὁ ἄδικος πλουτεῖ,
 Καὶ ὑπὸ τὴν πενίαν
 Στενάζ' ἢ ἀρετή.

193 — ΕΛΑΦΟΣ ΑΣΘΕΝΗΣ

Ὕελαφός ποτε ἡσθένει
 Κ' ἔκειτο ἐξαπλωμένη,
 Καὶ μετὰ πικρίας πλείστης
 Ὕεκλαιον οἱ συγγενεῖς της.
 Αἶ τὰ πέριξ κατοικοῦσαι
 Ὕελαφοὶ αὐτὸ μαθοῦσαι
 Ὕεσπευδον νὰ βοηθήσουν
 Καὶ νὰ τὴν παρηγορήσουν.
 Ὕεπλημμύρει πᾶσαν ὥραν
 Πλῆθος ἄπειρον τὴν χῶραν·
 Μία δὲ μετὰ τὴν ἄλλην
 Μὲ συμπάθειαν μεγάλην
 Ὕεπλησίαζε τὸ στόμα
 Εἰς τῆς ἀσθενοῦς τὸ στῶμα,
 Κ' ἔλεγε τὸ ἰδικόν της
 Πρὸς συμφέρον καὶ καλόν της.
 Ὕελλ' ὁπότε τελευταίως
 Ὕεξεπλήροναν τὸ χρέος,
 Δὲν ἀπῆρχετ' οὐδὲ μία
 Χωρὶς πρὶν ἐν ἡσυχίᾳ
 Νὰ μασήσῃ, νὰ δαγκάσῃ
 Καὶ τὴν πεῖναν νὰ χορτάσῃ.
 Οὕτως εἰς ὀλίγον χρόνον
 Τῶν γειτονικῶν λειμῶνων
 ὝεΟλ' ἡ χλόη κατεβρώθη,

Καὶ τὸ δάσος ἐγυμνώθη.
 Ἡ δ' ἀθλία, τεθλιμμένη
 Καὶ τροφῆς ἐστερημένη,
 Εἰς τὴν κλίνην τῆς ὁδύνης
 Ἐνεκρώθη ἐκ τῆς πείνης.

Ἀφιλοκερδῆς φιλία
 Εἶναι σήμερον σπανία.

194 — ΤΡΑΓΟΣ ΚΑΙ ΑΜΠΕΛΟΣ

Τὰ κλήματ' ἀμπέλου κατέτρωγε τράγος
 Τὰ φύλλα, τοὺς κλάδους μασῶν ἀδηφάγως.
 Ἡ δ' ἄμπελος αἴφνης ἠκούσθη λαλοῦσα
 Καὶ λόγον τοιοῦτον τῷ τράγῳ εἰποῦσα·
 « Ἄν, τρώγων με ὅλην, οὐδέν τι ἀφήσης,
 Καὶ μέχρι τῆς ῥίζης αὐτῆς καταντήσης,
 Αἱ ῥίζαι θὰ μείνουν, κ' ἐγὼ δὲν θ' ἀργήσω
 Ὡς πρότερον ἦνθουν καὶ πάλιν γ' ἀνθήσω.
 Καὶ οἶνον ὁ μαῦρος καρπός μου θὰ δώσῃ,
 Κ' εὐθύμως ροφῶντες θὰ πίνωσιν ὅσοι
 Σὲ σφάζουν καὶ ψήσουν
 Καὶ φάγουν καὶ σχίσουν. »

Ἀγαθὸν ἢ πονηρὸν,
 Ἀφοῦ ἅπαζ ῥιζωθῶσιν,
 Ὅσον καὶ ἂν δαμασθῶσιν,

Ήσυχάζουν πρὸς καιρὸν,
 Ὅμως πάλιν ἀναζῶσιν.

195 — ΑΛΚΥΩΝ

Τὴν ἀλκυόνα πᾶς τις γνωρίζει
 Καὶ πεζογράφος καὶ ποιητής,
 Κ' ἰδοὺ τί λέγων διαφημίζει
 Ἄρχαιος μῦθος περὶ αὐτῆς.
 Φεύγουσ' ἀνθρώπων τὴν κοινωνίαν,
 Μακρὰν ἐνέδρας, μακρὰν βελῶν
 Ἐκτισεν οἶκον εἰς ἐρημίαν
 Εἰς σκοπελώδη αἰγιαλόν.
 « Ἐδῶ, ἐσκέφθη, θὰ ἔχω βίον
 Εἰρήνης πλήρη καὶ ἀσφαλῆ,
 Οὐδὲν προσβάλλον οὐδ' ἐναντίον
 Ἐκ τῆς θαλάσσης μὲ ἀπειλεῖ. »
 Τινὰ ἡμέραν, ἦτο γαλήνη·
 Πόντος ἐγέλα πρὸς οὐρανόν,
 Καὶ ταχυπέτις ἦλθεν ἐκείνη
 Τροφὴν ζητοῦσα εἰς τὸ βουνόν.
 Ἄνεμος αἶφνης λάβρος ὑψώθη,
 Κ' εἰς τὰς βιαίας αὐτοῦ πνοάς
 Ὅρμων τὸ ὕδωρ ἐκυματώθη,
 Φθάνον καὶ ἄνω τῆς φωλεᾶς.
 Ἡ δὲ μὲ θρήνους τὴν συμφοράν της
 Ἐκοινοποίει καὶ κοπετοῦς,

Ἦφ'ανισμένην τὴν φωλεάν της,
Νεκροὺς εὐροῦσα τοὺς νεοττούς.

Ὅν πολλάκις εἰς τὸν βίον
Φίλον ἤλπιζες πιστὸν,
Ἔχεις μᾶλλον ἐναντίον
Τῶν ἐχθρῶν σου τῶν γνωστῶν.

196 — ΜΕΘΥΣΟΣ ΚΑΙ ΓΥΝΗ ΑΥΤΟΥ

Ἀγαπῶν ἀνὴρ τὸν οἶνον
Τὴν ζωὴν διῆγε πίνων.
Καὶ τὴν νύκτα, τὴν ἡμέραν,
Τὴν πρωΐαν, τὴν ἐσπέραν
Εἶχεν ἔργον τοῦ ὁ τάλας
Νὰ κενόνη τὰς φιάλας,
Ἡ κουρούνα μεθυσμένος
Νὰ κοιμᾷτ' ἐξαπλωμένος.
Λυπούμην' ἡ σύζυγός του
Ἐσπευδε πρὸς ὄφελός του
Πάντα τρόπον νὰ ποιήσῃ,
Διὰ νὰ τὸν σωφρονίσῃ.
Ὅμως πᾶσα νουθεσία
Ἦτο ματαιοπονία,
Καὶ τὸ πάθος ἐντοσοῦτο
Ἡῶξανε καὶ ἐκορυφούτο.
Καὶ λοιπὸν κεκαρωμένον
Ἀρᾷσεν τὸν μεθυσμένον.

Εἰς τὸ μέσον ὑπογείου.
 Ἔφερε πολυανδρίου,
 Κ' ἐπὶ νεκρικὸν φορεῖον
 Τὸν κατέθεσε, πλησίον.
 Σκελετῶν σαβανωμένων
 Καὶ νεκρῶν ἐξαπλωμένων.
 Ὅτε πλέον ἐστοχάσθη,
 Ὅτ' ἡ μέθη κατευνάσθη
 Ἐπανῆλθε πρὸ τῆς θύρας,
 Καὶ ὑψόνουσα τὰς χεῖρας
 Ἐκρουεν· ὃ δὲ ἀκούσας
 Ἐκραξε· «Τίς εἶ ὁ κρούσας;»
 — «Ἄνοιξον· εἰμὶ ὁ Χάρων,
 Μαῦρος δαίμων τῶν Ταρτάρων.»
 — «Σὺ ὁ Χάρων; δὲν μὲ μέλει.»
 Ἄς ἀνοίξῃ ὅστις θέλει.
 Ἡ πληθὺς ἐδῶ μεγάλη.
 Τῶν νεκρῶν ἀνοίγουν ἄλλοι.»
 — «Ἄνοιξον· εἰμὶ ὁ Χάρων,
 Μαῦρος δαίμων τῶν Ταρτάρων,
 Κ' ἔφερα τὸ φαγητόν σας.
 Πρὸς τροφήν καὶ ἀγαθόν σας·
 Ἄλλ' αὐτὸς οὐδ' ἐκινήθη.
 Κ' εἰς τὸν λόγον ἀπεκρίθη·
 «Φαγητόν, ἀγαπητέ μου,
 Δὲν ἠγάπησα ποτέ μου·
 Οἶνον φέρε μοι ν' ἀνοίξω,
 Καὶ τὴν δίψαν μου νὰ πνίξω.»

Εἶπε καὶ ἀφέθη πάλιν
 Εἰς τοῦ ὕπνου τὴν ἀγκάλην.

Εἰς πάθος μέγα καὶ πολὺ
 Οὐδέν τι πλεόν ὠφελεῖ·
 Αὐτοῦ ἐστὶν ἡ νίκη·
 Ὁ ἄνθρωπος ὑπείκει.

197 — ΑΡΚΤΟΣ, ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

*Ετυχε παλαιῶν
 Βαθυχαίτης λέων,
 *Αρκτος δὲ βαρεῖα
 *Ἦν ἡ ἐναντία,
 Κ' αἴτιον ἀγρίας
 *Ἀλληλομαχίας.
 Μόσχος ἐσφαγμένος,
 *Ἄρτι γεννημένος.
 Μετ' ἀγρίαν πάλην
 Καὶ φθορὰν μεγάλην
 Ὑπὸ τῶν τραυμάτων
 Καὶ τῶν κτυπημάτων
 Καταβεβλημένοι
 Καὶ καθημαγμένοι
 *Ἐκείντο πεσόντες,
 Μόλις ἔτι ζῶντες.

Λύκος φθάσας, πάντα
 Εἶδε τὰ συμβάντα,
 Καὶ μὴ δυναμένων
 Τῶν κατακειμένων
 Μέλος νὰ κινήσουν
 Νὰ τὸν κυνηγήσουν,
 Τρέξας μ' εὐκολίαν
 Ἦρπασε τὴν λείαν.

Ἡ φράσις τοῦ λαοῦ καλῇ
 Καὶ μὴ ζητῶμεν ἄλλην·
 « Ὁ λύκος χαίρεται πολὺ
 Εἰς τὴν ἀνεμοζάλην. »

198 — ΟΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Ὁ ὄνος, ζῶου ὄνομα καλοῦ καὶ καλομοίρου,
 Ὡς τὰς κυρίας φέροντος τῆς Σμύρνης καὶ τῆς Σύρου,
 Ὁ ὄνος, ζῶον καθ' ἡμᾶς καλὸν καὶ ἀχθοφόρον,
 Συναισθανθεῖς ποτὲ καιροῦ τῆς φύσεως τὸ δῶρον,
 Τὴν θαυμασίαν του φωνήν,
 Συμφέρον ἐθεώρησε νὰ σπεύσῃ εἰς Ἰταλίαν,
 Νὰ λάβῃ γινῶσιν μουσικῆς ἐκ τῆς πηγῆς τελείαν.
 Κ' οἱ φίλοι πάντες, οὔστινας περὶ αὐτοῦ ἠρώτα,
 Συνήνεσαν, γνωρίζοντες τὰ μουσικά του ὄντα,
 Καὶ τὴν πολλὴν ὑπομονήν.

Τὰ δῶρα ταῦτα ἔχοντα τῆς φύσεως τὰ τρία

Ἐδέχθη τὸν γλυκύφωνον ἡ Μοῦσα Ἰταλία.

Καὶ ὅτε ἡ περίοδος τοῦ χρόνου ἐπληρώθη

Νὰ ἴδῃ τὴν πατρίδα του καὶ πάλιν ἡξιώθη

Τῶν τετραπόδων ἡ Σειρήν.

Ν' ἀκροασθῶσιν ἔτρεξαν αὐτὸν μικροὶ, μεγάλοι·

Ἄλλ' ὅτ' ἐκεῖνος ἤρχισε τὰ πρῶτά του νὰ ψάλλῃ,

Ἦπατῆμενοι ἔφυγον· κ' εἰς τὴν ἀμνηχανίαν

Τὴν πρώτην του ἀνέλαθεν ἐκεῖνος ἐργασίαν,

Τὸ τρώγειν καὶ ἀχθοφορεῖν.

Διδάσκων, φίλε, ἄνθρωπον ὄνον,

Ματαίως χάνεις κόπον καὶ χρόνον.

499 — ΕΛΛΦΟΣ ΕΠΙ ΛΙΜΝΗΝ ΚΑΙ ΚΓΝΗΓΟΙ

Εὔρεν ἔλλαφος διψήσας

Λίμνην ἥσυχον καὶ λείαν,

Ἐκεῖ δ' ὡς ἐντὸς κατόπτρου τὴν μορφήν του θεωρήσας

Ταῦτα εἶπε κατ' ἰδίαν·

« Τὰ ὠραῖα κέρατά μου

Μετὰ μεγαλοπρεπείας τὸ κρανίον μου στολίζουν·

Ὅμως φεῦ! ἐνῶ ἐκεῖνα καὶ χαρὰ καὶ καύχημά μου

Πῶς οἱ πόδες μ' ἀσχημίζουν! »

Αἴφνης τότε ἔπερχομένους

Ἄνδρας εἶδεν ὠπλισμένους,

Ἐχοντας εὐρίνους κύνας

Καὶ θηρευτικὰς σκλήνας,

Καὶ ταχὺς ἐπέρα φεύγων ἔκτασιν μακροῦ παιδίου.

Μετὰ τάχους τεραστίου.

Ἄλλ' ἀφοῦ εἰς δάσος ἦλθε, τὰ μεγάλα κέρατά του

Ἐμπλακέντα εἰς τοὺς κλάδους τὸν ἐκράτουν δεσμευμένον,

Ἔως ὅτου, τοὺς ἐχθροὺς του μετὰ τρόμου περιμένων,

Ἐθηρεύθη καὶ ἡσθάνθη τὴν πικρίαν τοῦ θανάτου.

Θνήσκων δ' ἔλεγε κ' ἐθρήνει·

« Πῶς ὁ τάλας ἠπατήθην!

Μ' ἔσωζον ταχεῖς ἐκεῖνοι,

Οὓς χλευάζων κατεφρόνουν.

Κ' ἐξ αἰτίας τῶν κεράτων

Τῆς ζωῆς ἀπεστερήθην,

Ἄ θαυμάζων καὶ προτάττων

Τόσον ἐμεγαλοφρόνουν. »

Πολλάκις ὁ μισούμενος

Ὑπάρχει φίλος ἀφανής,

Ἐχθρὸς δ' ὁ θεωρούμενος

Ὡς φίλος καὶ εἰλικρινής.

200 — ΠΙΘΗΚΙΔΕΥΣ, ΕΥΡΩΝ ΚΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ ΑΥΤΟΥ

Μικράν ἐκ δένδρου σφαῖραν πρασίνην

Καταπεσοῦσαν τινὰ ἡμέραν

Λαβὼν εἰς χεῖρας πίθηκος νέος

Πρὸς τὴν μητέρα ἦλθε ταχέως.

Ἡ δ' εἶπε· « Τέκνον, τὸ εὐρημένον

Κάρυον εἶναι ὠριμασμένον.

Φάγε το· γεῦσιν ἔχει γλυκεῖαν,
 Κ' εἰς τοὺς πιθήκους ἀρέσκει λίαν.»
 Λοιπὸν ἀρχίζει πεισθεὶς ὁ νέος
 Νὰ τὸ δαγκάνῃ, ἀλλὰ εὐθέως
 Μακρὰν τινάζει τὸ κάρυν του,
 Καὶ διαστρέφων τὸ πρόσωπόν του
 Ἐκραξε· «Μῆτερ, πῶς ἠπατήθης!
 Δὲν ἔχει γεῦσιν ὡς διηγέθης!»
 Ἡ μήτηρ τότε πρὸς ὁδηγίαν
 Ταύτην ἀντεῖπε τὴν ὁμιλίαν·
 «Τέλος τι ὅστις θέλει νὰ φθάσῃ
 Πρῶτον πρέπει νὰ κοπιᾷσῃ.
 Καὶ τοῦτο γεῦσιν ἔχει γλυκεῖαν,
 Πλὴν θέλει, τέκνον, ἐτοιμασίαν.»
 Εἰποῦσα ταῦτα ὥραν δὲν χάνει,
 Πέτρας εἰς χεῖρας δύο λαμβάνει,
 Τὸ καταθράυει, τὸ καθαρίζει
 Κ' εἰς τὸν υἱὸν τῆς τὸ ἐγχειρίζει.

Κόπου ἄνευ οὐδεμίαν
 Ἐλπίζε ἀντιμισθίαν.

201 — ΚΑΜΗΛΟΣ ΚΑΙ ΑΝΗΡ ΚΥΦΟΣ

Εἰς χωρίον τῆς Εὐρώπης κάμηλος τῆς Ἀραβίας
 Ἀντικείμενον κατέστη γενικῆς περιεργείας.
 Τὴν νεοφανῇ νὰ ἴδουν ἔτρεχαν μικροὶ μεγάλοι.
 Ἄλλοι τὸν λαιμὸν ἐπήνουν, τὸ ἀνάστημά τῆς ἄλλοι,

Ἄλλοι πόδας, ἄλλοι ὦτα, ἄλλοι ῥύγχος, ἄλλοι στῆθος,
 Καὶ διηρημέναι εἶχον τὰς ιδέας ὡς συνήθως.
 Ἀνθρωπός τις, εἰς τὸ μέσον εἰσχωρήσας τοῦ ὀμίλου,
 Ἀνθρωπός τις, ἔχων σχέσιν πρὸς τὸ γένος τῆς καμήλου,
 Ὡς ἐπὶ τῶν νώτων ὕβον καὶ αὐτὸς βαρὺν βαστάζων,
 Ταῦτα εἶπε πρὸς τὸ πλῆθος τὸ τὴν καμήλον θαυμάζον·
 « Πᾶσαν ἄλλην τῆς καμήλου ἐπαινέσαντες ἀξίαν,
 Παρεβλέψατε, ὡς βλέπω, τὴν μεγάλην καὶ κυρίαν.
 Ἴδετε τὸν λόφον τοῦτον ἐπὶ τῶν ὠραίων νώτων.
 Τοῦτο εἶναι τῆς καμήλου τὸ προτέρημα τὸ πρῶτον.
 Ὑπὸ στολισμὸν τοιοῦτον ἐλαφρῶς αὐτὴ προβαίνει,
 Καὶ μετὰ σεμνοπρεπείας νέας χάριτας κερδαίνει. »

Τὸ ἐλάττωμά του πᾶς τις, ὅσον εἶναι δυνατὸν,
 Προσπαθεῖ νὰ παραστήσῃ ὀλιγώτερον ψεκτόν·
 Καὶ λαλῶν ὑπὲρ τοῦ ἄλλου κολακεύει ἑαυτόν.

202 — ΜΑΘΗΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ὁ διδάσκαλος, εἰς ζέστην μεσημβρίας ἀσυνήθη,
 Κεφαλὴν βραρεῖαν κλίνων βαθμηδὸν ἀπεκοιμήθη.
 Εἰς τὸ ἔδαφος ἡ ῥάβδος ἔπεσεν ἐκ τῆς χειρός του,
 Καὶ ἀντήχ' εἰς τὸ σχολεῖον ὁ βαθὺς ῥογχαλισμός του.
 Τὸν διδάσκαλον ἰδόντα τὰ καθήμενα παιδία·
 « Ἴδου, εἶπον συναλλήλως, ἰδοὺ ὦρα μακαρία. »
 Κ' ἐγερθέντα χωρὶς κρότον ἐκ τῶν μιστηῶν θρανίων,
 Τὸν διδάσκαλον ἀφῆκαν ἤσυχον εἰς τὸ σχολεῖον.

Μόλις ἤλθον εἰς τὸν δρόμον εἶπεν εἰς τῶν πεσσυτέρων·
 « Φίλοι μου, τὴν ὥραν ταύτην ἰδοὺ ποῖον τὸ συμφέρον.
 Τὰς στιγμὰς ὠφεληθῶμεν ποθητῆς ἐλευθερίας,
 Παίζοντες τοὺς στρατιώτας σύμπαντες μετ' εὐθυμίας.»
 « Ζήτω, ζήτω.» στεντορείως ἔκραξαν μικροὶ, μεγάλοι·
 Ἀλλὰ σιωπὴν ὁ ῥήτωρ εἰς τὸ πλῆθος ἐπιβάλλει·
 « Πλὴν τὴν ἀρχιστρατηγίαν εἰς ἐμὲ συμφώνως δότε·
 Στρατηγὸς ἐγὼ θὰ ᾔμαι, σεῖς οἱ ἄλλοι, στρατιῶται.»
 Ἀλλ' ἐνῷ αὐτὸς ἀκόμῃ ἐρρήτορευσεν κ' ἐλάλει,
 Ἦχησε διὰ τοῦ πλήθους αἰφνιδίως φωνὴ ἄλλη·
 « Δοχαγὸν πατέρα ἔχω καὶ ἀγωνιστὴν συγχρόνως·
 Εἰς ἐμὲ λοιπὸν ἀνήκει ὁ βαθμὸς τοῦ ἡγεμόνος.»
 Τρίτος εἶπεν· « Ἐγὼ εἶμαι, ὡς γνωστὸν, πρεσβύτερός σας·
 Ὡς πρεσβύτερος θὰ γείνω ἡγεμὼν καὶ στρατηγός σας.»
 Ἦρχισε τοῦ πλήθους τότε ζωηρὰ φιλονεικία,
 Κ' ἔσπευδε καθεὶς νὰ λάβῃ τὰς τιμὰς καὶ τὰ πρωτεῖα.
 Ἀλλ' ἐνῷ αὐτοὶ τὸν χρόνον οὕτως ἔχαναν ματαίως
 Ὁ διδάσκαλος ἡγέρθη ἐκ τοῦ ὕπνου τοῦ βαθέως,
 Ἐλάβε τὴν ῥάβδον πάλιν, καὶ μὲ χεῖρα βαρυτέραν
 Ἐφερε τοὺς ἀτακτοῦντας εἰς τὴν τάξιν τὴν προτέραν.

Ἀκούσατέ μου, Ἕλληνες ! Εἰς τὰ τῆς πολιτείας
 Ἀφήσωμεν τὰς ἔριδας καὶ τὰς φιλοπρωτίας.
 Κοινοφελῇ συμφέροντα τὸ πάθος καταστρέφει,
 Καὶ πρὸς κακὸν τὴν ἔκβασιν καὶ πρὸς ζημίαν στρέφει.

203 — ΛΟΙΜΟΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ ΣΦΑΓΙΑΣΘΕΙΣ

Διὰ θυσιῶν ὁπότε καὶ δι' ὀλοκαυτωμάτων
 Ἐξίλέουν κ' ἐδυσώπουν τὴν ὀργὴν τῶν ἀθανάτων,
 Ὁ λοιμὸς, ἀγρία μάστιξ καὶ ἀδίκων καὶ ἀθῶων,
 Ἐδεκάτιζεν ἐνσκήψας τὸ βασιλείον τῶν ζώων.
 Ἦσαν ἄγνωστοι ἀκόμα εἰς τὰς χώρας τῶν θηρίων
 Ἡ ἐφεύρεςσι καὶ χρῆσις τῶν λοιμοκαθαρτηρίων,
 Καὶ ἡ νόσος ἐλευθέρα
 Ὅθεν ἤθελεν ἐπέρα.

Περὶ τοῦ καλοῦ φροντίζων τῶν πιστῶν του ὑπηκόων
 Τὰς φυλάς ἀθροίσας πάσας τῶν ὑπερδιπόδων ζώων,
 Ὁ μονάρχης λέων εἶπε· « Βλέπω, ἐξ ἁμαρτιῶν μας
 Ὁ λοιμὸς ὁ ζωοφθόρος ἔφθασεν ἀνάμεσόν μας.
 Σπεύσωμεν, μετανοοῦντες καὶ προσφέροντες θυσίαν,
 Νὰ ζητήσωμεν ἀγάπην καὶ συγγνώμην οὐρανίαν.
 Ἴσως τοῦτο κατορθώσῃ
 Τὸ κακὸν νὰ ἐλαττώσῃ.

Ἐξ ἡμῶν δὲ ὁ τὰς πλείστας διαπράξας ἁμαρτίας
 Ὑπὲρ τῆς τῶν ἄλλων πρόειπεν· « ἄποθάνῃ σωτηρίας.
 Καὶ δικαίως! Ὅθεν πάντες πρόθυμοι ἐτοιμασθῶμεν
 Καθαρῶς καὶ εὐσυνειδήτως νὰ ἐξομολογηθῶμεν.
 Ὅσον κατ' ἐμὲ, τὸ λέγω· πλῆθος ἔφαγα προβάτων,
 Καὶ πολλάκις κατὰ τύχην καὶ αὐτὸν τὸν φύλακά των.
 Ἄν ἀξίζω, κατ' εὐθεΐαν
 Σύρατέ με εἰς θυσίαν.»

Ἡ ἀλώπηξ τὸν μονάρχην προσκυνήσασα βαθέως,
 Εἶπεν· « Ὅντως εἶσαι τύπος θαυμασίου βασιλέως!

Ἄλλὰ πταίεις, ἂν ὀλίγα ἔφαγες ἐκ τῶν προβάτων;
 Μὴ καὶ τοῦτο ἀριθμεῖται μετὰ τῶν ἁμαρτημάτων;
 Καὶ ἂν ἔφαγες ποιμένας, θάνατον αὐτοὶ ἀξίζουσιν.
 Ἐπειδὴ τὰ πρόβατά των καθημέραν βχσανίζουσιν.
 Ὅθεν ὁ θυσιαστής

Περαιτέρω ζητητέος. »

Ἐπειτα περὶ τῶν ἄλλων συνεσκέφθησαν θηρίων,
 Ἀρκτου, τίγριδος, υἰάνης, πάνθηρος, καὶ παρομοίων.
 Ἡ συνέλευσις ἄλλέως ἔμελλεν αὐτοὺς νὰ κρίνῃ·
 Ἀλλ' εἰς τὴν ἀνάκρισίν των τίς ἐτόλμα νὰ βαθύνῃ;
 Οἱ κακοῦργοι ὡς ἁθῶοι ἀπελύθησαν συμφώνως.
 Πρὸ τῆς σεβαστῆς συνόδου τέλος ἔφθασεν ὁ ὄνος,
 Κ' ἤρχισε νὰ διηγῇται
 Καὶ νὰ ἐξομολογῇται.

«Πρὸ πολλοῦ ἐκ τοῦ λειμῶνος κατὰ τύχην διαβαίνων
 Ἐφαγα ὀλίγην χλόην, ἐννοεῖται πρᾶγμα ξένον. »
 Εἰς τοὺς λόγους τούτους λύκος ἔκραξε μεγαλοφώνως·
 «Πρόξενος τῶν συμφορῶν μας ὁ κακοῦργος οὗτος μόνος.
 Ξένην χλόην νὰ δαγκάνῃ! Τρομερὰ παρανομία. »
 Κατ' αὐτοῦ ἡ τῆς θυσίας ἐψηφίσθη τιμωρία,
 Ὅστις εἶδε μετὰ φρίκης
 Τὸν βωμὸν τῆς καταδίκης.

Εἰς τὴν χώραν τῶν ἀδίκων,
 Τῶν λεόντων καὶ τῶν λύκων,
 Εἰς μικροῦ μικρὰν κακίαν
 Ἐπεταὶ κατακραυγὴ,

Εἰς μεγάλων ἀδικίαν
Προστασία καὶ σιγή.

204 — ΣΛΔΗΣ

Ὡραῖος ἦτον ὁ Σαδῆς. Εἰς ὅλην τὴν Περσίαν
Ἐκείνον ὠραιότατον ἐκάλουν νεανίαν.
Πλὴν μάταιος, ἐπαίρετο κ' ἐνόμιζεν ἀφρόνως,
Τὸ κάλλος ὅτι ἀρετὴ καὶ κόσμος εἶναι μόνος.
Περιπλανώμενός ποτε εἰς ἔρημον χωρίον
Ἐν μέσῳ δένδρων ὑψηλῶν ἀπήντησε μνημεῖον·
Κ' ἐπὶ τοῦ λίθου γράμματα ἰδὼν ἡμισβεσμένα,
Ἀνέγνω ταῦτα πρόθυμος τὰ ἐπιγεγραμμένα·
«Ἐνταῦθα δύο ἀδελφαὶ κοιμῶντ' ἐν ἡσυχίᾳ·
Ὡς φάσμα ἦτο δύσμορφος καὶ δυσειδὴς ἡ μία.
Ἡ ἄλλη ἦτον εὐειδὴς ὡς νύμφη παραδείσου·
Τὴν πλάκ' ἀνοίξας σὺ αὐτὸς, θνητὲ, πληροφορήσου.»
Καὶ ἀνοίξε περίεργος ὁ Πέρσης τὸ μνημεῖον,
Καὶ δύο εἶδε σκελετῶν ὅστ' αἰ γυνὰ ὁμοίων·
Κ' ἐξερχομένην ἤκουσε φωνὴν ἐκ τοῦ μνημείου·
«Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ καύχημα ματαίου νεανίου.»

Ματαία καὶ προσωρινὴ
Τοῦ σώματος ἡ καλλονή.
Οὐδ' εἰς τὸν τάφον δὲ θνητὴ
Ἡ ἀρετή.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΩΝ)

ΟΔΗΣΣΟΙ

Σώμ.		Σώμ.	
Βηλαρχᾶς Θεόδωρος.....	2	Μαυρογορδάτος Ἀλέ-	
Βουτζινᾶς Γεώργιος....	3	ξανδρος Μ.	10
Βουτζινᾶς Ἰωάννης.,...	2	Μαυρογορδάτος Θεόδω-	
Βουλόδημος Χαραλάμ-		ρος Μ.	10
πης	2	Μαυρογορδάτος Νικό-	
Διαλεγμένος Ἰωάννης.	3	λαος Μ.	10
Διαμαντόπολος Γ.	2	Μαῦρος Ἰωάννης.....	5
Δούμας Ἰωάννης.....	3	Μεταλλινός Κ.	2
Ζαμαρίας Ἀλέξανδρος.	4	Μότζος Νικόλαος.....	3
Ζαμαρίας Παῦλος.....	4	Νικολαΐδης Κωνσταν-	
Ζαρίφης Ἀλέξανδρος...	10	τίνος.....	2
Ἡρακλείδης Παῦλος....	5	Ξυδιᾶς Σπυρίδων.....	4
Καλὸς Ὀδυσσεύς.....	2	Παππαδάτος Πολύβιος	2
Καραντινὸς Δ.	4	Παπούδωφ Κωνσταντῖ-	
Καροῦσος Ι.	2	νος.....	2
Κεφαλᾶς Γ.	2	Παρώδης Φ. Μ.	4
Κουμελᾶς Δ.	2	Πήλλικας Ἀθανάσιος..	4
Κουμπάρης Γεώργιος.	5	Πετροκόκκινος Εὐ. Ν.	4
Κουμπάρης Δημήτριος.	5	Πετροκόκκινος Μ. Ε. ...	4
Κριωνᾶς Νικόλαος.....	5	Πορτοκάλης Π.	4
Λάτρης Ἀλέξανδρος....	4	Ῥάλλης Κ. Θ.	3
Λεβίδης Ἰωάννης.....	4	Ῥάλλης Στέφανος.....	10
Μαζαράκης Βασίλειος..	4	Ῥοδοκανάκης Θεόδω-	
Μαρασλῆς Γρηγόριος...	10	ρος.....	10

Σώμ.		Σώμ.
Ῥοδοκανάκης Περικλῆς	100	Τζιβανίδου Πρόχορος.. 4
Σεβαστόπουλος Μάρκος	40	Τζιτζίνιας Παῦλος..... 40
Σιμελίδης Ἰωάννης.....	4	Χαζιδάκης Ἰωάννης.... 4
Σκληρῆς Λουκᾶς.....	3	Χιονάκης Ν. Μ..... 4
Στυλιανούδης Νικόλ...	4	Χουρμούζης Δημήτριος 4
Τζικαλιώτης Θ.	4	276

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἀμηρᾶς Α.	4	Σκαραμαγκᾶς Ἰωάννης	
Βερναρδάκης Γ. Α.	4	Εὐστρατίου	5
Βοῦρος Ἰωάννης.....	4	Σκαραμαγκᾶς Π. Π.....	5
Κοντογιαννάκης Ι. Γ....	40	Τριχᾶς Β. Δ.	4
Σκαραμαγκᾶς Ἀνδρ. Ε.	5		29

ΡΟΣΤΟΒΙΟΥ

Ἀναστασιάδης Μ. Β. ...	4	Μαυρογορδάτος Ὅθων	4
Ἀπαλῦρας Ι. Δ.	2	Μαυράκης Ἐμ. Μ.	4
Βεζέρης Γεώργιος.....	2	Μελᾶς Γεώργιος.....	2
Γεωργαντόπουλος.....	2	Νεγρεπόντης Α.	2
Δάρας Π. Δ.	2	Ξυδιᾶς Δ.	2
Ζαφειρόπουλος Ν.	2	Πετροκόκκινος Δ. Ν. ...	40
Ζίφος Παῦλος.....	5	Πλάτων Γρ.	2
Κλέντος Χ. Γ.	4	Πολυχρονόπουλος Α. Π.	2
Κυδωνάκης Σ.....	2	Σκαναβῆς Ἀλέξανδρος	4
Κουλμάσης Δ.	4	Σκαναβῆς Κωνσταντῖν.	4
Μαγουλιάνος Δ. Δ.	2	Σκαναβῆς Νικόλαος....	4
Μαριολάκης Π.	2	Σκαραμαγκᾶς Ἐμ. Ἀμ-	
Μαυρογορδάτος Κ. Ν. ...	40	ερόςίου	2

	Σώμ.		Σώμ.
Σκαρμαγκᾶς Ι. Έμ. ...	40	Σπανόπουλος Ν. Β.	4
Σκαρμαγκᾶς Σταμά- τιος	40	Σσεπιλούγην Φ.	4
Σουγδουρῆς Δ.	2	Χωραφᾶς Π. Π.	5
			<u>90</u>

ΤΑΓΑΡΡΟΓΟΥ

Ἀθανασιάδης Α.	4	Κλαδᾶς Ι. Μ.	2
Ἀθανασιάνος Ν.	4	Κρασᾶς Ι.	2
Ἀλεξόπουλος Βασίλειος	2	Κρενδιρόπουλος Ἀντ. ..	3
Ἀναστασιάδης Α.	3	Κωγιαλῆς Κ.	3
Ἀντώνοφ Μιχαήλ.	4	Κωνσταντίνοφ Ι.	4
Αὐγερινὸς Κωνσταντῆ- νος.	4	Κωστῆς Α. ἱατρός.	4
Αὐγερινὸς Ν. Μ.	4	Λοβέρδος Σ.	4
Βαλλιάνος Μαρίνος.	40	Μαυρογορδάτος Σ. Μ.	4
Βαχάρης Α.	4	Νεγρεπόντης Δ. Α.	40
Βλαστὸς Στέφανος Α.	3	Οἰκονόμος Γ. Α.	4
Γιουρδῆς Ν. Ἰω.	1	Παῤῥησιᾶδης Στέφ.	4
Γιουρδῆς Π. Μ.	4	Πετροκόκκινος Δ. Μ.	5
Δελλαπόρτας Θεαγένης	4	Ποπὸφ Σινόδης.	4
Δούκας Α. Γ.	4	Σκαρμαγκᾶς Ι. Ἀμβρ.	40
Θεοχαρίδης Κωνστ.	4	Σκαρμαγκᾶς Ι. Πέτρ.	40
Ἰορδάνοφ Σ.	4	Σταθόπουλος Ι.	2
		Χριστοδουλίδης	4
			<u>85</u>

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ.

Κατὰ τὴν πρό χρόνου γενομένην ἀγγελίαν, ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου μου ὤριστο εἰς ρούβλιον 1· ἀλλὰ τότε ἠγγέλλετο ἡ ἔκδοσις 100 μόνον μύθων. Ἐκτοτε προσετέθησαν 104 μῦθοι, ὥστε τὸ παρὸν βιβλίον ἀντὶ 100 περιέχει μύθους 204. Ἴσως, ὡς ἐκ τῆς γενομένης ταύτης προσθήκης, ἔπρεπε νὰ τολμήσω κ' ἐγὼ νὰ αἰτήσω τὸ ἀνάλογον τίμημα, καθ' ὅσον μάλιστα τὸ ῥωσικὸν χαρτονόμισμα ἐξέπεσε πρὸς ζημίαν μου, ἀλλ' ἐγὼ ἀρκοῦμαι καὶ παρακαλῶ τοὺς φιλομούσους μου συνδρομητὰς ἵνα μοι, ἀντὶ ἐκάστου ἀντιτύπου, ἀποτίσωσι μόνον ρούβλιον 1 καὶ 50 καπίκια.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

